

Wg rozdzielnika

Na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1881) w załączeniu przesyłam *projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*, z uprzejmą prośbą o zajęcie stanowiska względem ww. projektu w terminie 21 dni od dnia otrzymania projektu. Powyższy termin wynika z potrzeby pilnego wdrożenia do prawa krajowego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (termin na implementację wskazanej dyrektywy upływa w dniu 29 listopada 2016 r.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że projekt znajduje się na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji pod linkiem: <https://bip.mswia.gov.pl/bip/projekty-aktow-prawnyc/2016/24216,mswia.html>

MINISTER SPRAW WĘWNETRZNYCH
I ADMINISTRACJI

p. Sebastian CHWAŁEK
Podsekretarz Stanu

Otrzymują:

1. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”
2. Forum Związków Zawodowych
3. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014 r., str. 1).”;
- 2) w art. 3:
 - a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a–5b w brzmieniu:

„5a) grupa przedsiębiorstw – co najmniej dwa przedsiębiorstwa, które na mocy prawa krajowego uważa się za powiązane ze sobą w następujący sposób: przedsiębiorstwo bezpośrednio lub pośrednio posiada większość kapitału subskrybowanego innego przedsiębiorstwa; posiada większość głosów związanych z wyemitowanym kapitałem podstawowym innego przedsiębiorstwa; jest uprawnione do mianowania ponad połowy członków organu administracyjnego, kierowniczego lub nadzorczego innego przedsiębiorstwa; lub przedsiębiorstwami zarządza w sposób ujednolicony jednostka dominująca;

5b) jednostka przyjmująca – osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, do której przenoszony jest pracownik wewnątrz

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014 r., str. 1)

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji, ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim oraz ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 463 i 1004, z 2015 r. poz. 1274, 1607 i 1767 oraz z 2016 r. poz. 65, 753 i 904.

przedsiębiorstwa, i która ma siedzibę, zgodnie z art. 41 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585), na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

b) po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:

„12a) pracodawca macierzysty – osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, która ma siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej i która zatrudnia pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa do jednostki przyjmującej;”;

c) po pkt 13 dodaje się pkt 13a –13c w brzmieniu:

„13a) pracownik kadry kierowniczej – cudzoziemiec zajmujący wyższe stanowisko, który kieruje jednostką przyjmującą, podlegając ogólnemu nadzorowi sprawowanemu głównie przez zarząd, udziałowców przedsiębiorstwa lub ich odpowiednik lub działając zgodnie z udzielonymi przez nich wskazówkami; stanowisko to obejmuje: kierowanie jednostką przyjmującą lub departamentem, lub oddziałem jednostki przyjmującej, nadzór i kontrolę nad pracą innych pracowników nadzoru, kierownictwa lub fachowców, posiadanie uprawnień do wydawania zaleceń w sprawie zatrudniania, zwalniania lub innych decyzji personalnych;

13b) pracownik odbywający staż – cudzoziemiec posiadający dyplom ukończenia studiów wyższych, który zostaje przeniesiony do jednostki przyjmującej w celu rozwoju zawodowego lub odbycia szkolenia w zakresie technik lub metod prowadzenia działalności gospodarczej i który w czasie trwania przeniesienia otrzymuje wynagrodzenie;

13c) przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa – czasowe oddelegowanie, w celach zawodowych lub szkoleniowych, cudzoziemca, którego miejsce pobytu w momencie składania wniosku o zezwolenie, o którym mowa w art. 138a ust. 1, znajduje się poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, przez pracodawcę macierzystego, z którym cudzoziemiec jest związany, przed przeniesieniem i w trakcie przeniesienia, umową stanowiącą podstawę wykonywania pracy, do jednostki przyjmującej należącej do przedsiębiorstwa pracodawcy macierzystego lub tej samej grupy przedsiębiorstw, oraz mobilność między jednostkami przyjmującymi mającymi siedzibę w innym lub kilku innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;”;

d) po pkt 15 dodaje się pkt 15a brzmieniu:

„15a)specjalista – cudzoziemiec pracujący w ramach grupy przedsiębiorstw, posiadający specjalistyczną wiedzę, w tym jako przedstawiciel zawodu wymagającego uprawnień kluczową dla obszarów działania jednostki przyjmującej, jej technik lub zarządzania, specyficzną dla tej jednostki, opartą na wysokich kwalifikacjach, w tym odpowiednim doświadczeniu zawodowym, odnoszących się do pracy lub działalności, które wymagają szczególnej wiedzy technicznej;”;

e) w pkt 25 skreśla się wyrazy: „(Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.)”;

3) w art. 10 wyrazy „art. 79 § 2” zastępuje się wyrazami „art. 79”;

4) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. W przypadku gdy ustawa przewiduje pobranie od cudzoziemca odcisków linii papilarnych, cudzoziemiec jest obowiązany poddać się ich pobraniu.”;

5) w art. 15 uchyla się ust. 2;

6) w art. 22 ust. 1:

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego w sprawach:

a) przekazywania organom innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o:

- udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej,
- odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy lub cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej lub członkowi rodziny tego cudzoziemca,
- udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy posiada on takie zezwolenie udzielone przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej,

- b) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o:
 - udzieleniu zezwolenia pobytowego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE,
 - odmowie udzielenia kolejnego zezwolenia pobytowego lub cofnięciu takiego zezwolenia, przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, cudzoziemcowi posiadającemu zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub członkowi rodziny tego cudzoziemca,
 - udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, gdy posiada on zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;”
- b) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:
 - „8a) pełnienie funkcji krajowego punktu kontaktowego w sprawach:
 - a) udzielania informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa cudzoziemcowi posiadającemu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”,
 - b) udzielania informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa cudzoziemcowi, który korzysta z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej,
 - c) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o udzieleniu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „mobile ICT”,

- d) uzyskiwania od innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacji o cofnięciu cudzoziemcowi, który posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”,
- e) przyjmowania powiadomień o zamiarze wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres wynoszący do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni przez cudzoziemca posiadającego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”,
- f) przyjmowania powiadomień o zamiarze wykonywania pracy na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej przez cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, oraz informacji o sprzeciwie wobec wykonywania pracy przez tego cudzoziemca na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- g) udzielania Komisji Europejskiej informacji w zakresie danych statystycznych dotyczących liczby obywateli państw trzecich, którym udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz liczby obywateli państw trzecich, którym udzielono po raz pierwszy zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub którym cofnięto te zezwolenia, a także informacji o liczbie powiadomień, o których mowa w lit. e,
- h) udzielania informacji innym państwom członkowskim Unii Europejskiej o obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisach dotyczących mobilności krótkoterminowej i mobilności długoterminowej;”;

7) w art. 25:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Cudzoziemiec, który przekraczając granicę zewnętrzną w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016 r., str. 1), zwanego dalej „kodeksem granicznym Schengen”, wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z posiadaniem dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niestosujące w pełni dorobku Schengen, w celu wykonywania pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, ma dodatkowo obowiązek przedstawić kopię wysłanego powiadomienia, o którym mowa w art. 139m ust. 2, oraz pismo jednostki przyjmującej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którym podaje się co najmniej szczegółowe informacje na temat okresu mobilności na tym terytorium oraz adres tej jednostki przyjmującej lub jednostek przyjmujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) ust. 3 w pkt 1 uchyla się lit. e;

8) w art. 28:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ust. 1 pkt 1–6 i 8–10 nie stosuje się do cudzoziemca, który przejeżdża przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen.”,

b) dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

„7. Do cudzoziemca, który wjeżdża na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180 dni nie stosuje się przepisów:

- 1) ust. 1 pkt 1 – w zakresie, w jakim odnosi się do braku posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium;
- 2) ust. 1 pkt 3.

8. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do cudzoziemca, który bezpośrednio przed wjazdem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej korzystał z mobilności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które zażądało opuszczenia swojego terytorium i posiada nieważną kartę pobytu z adnotacją „ICT”.”;

9) w art. 32 w ust. 1 wyrazy „art. 5 ust. 4 lit. c” zastępuje się wyrazami „art. 6 ust. 5 lit. c”;

10) w art. 51 w ust. 2 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) pouczenie, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

8) pisemne oświadczenie zapraszającego pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe.”;

11) w art. 52:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń odmawia wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę zapraszającego, w drodze decyzji.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wpis zaproszenia do ewidencji zaproszeń unieważnia wojewoda, który dokonał tego wpisu, w drodze decyzji.”,

c) w ust. 2 wyrazy „wydaniem wizy” zastępuje się wyrazami „rozpoczęciem okresu jego ważności”;

12) po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu:

„Art. 55a. W postępowaniu w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń albo unieważnienia wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń stroną postępowania jest wyłącznie zapraszający.”;

13) w art. 56 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Nie dotyczy to kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1.”;

14) w art. 60 w ust. 1:

a) po pkt 24 dodaje się pkt 24a w brzmieniu:

„24a) realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;”;

b) pkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25) innym niż określone w pkt 1–24a.”;

15) w art. 65 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisu ust. 1 pkt 9 nie stosuje się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podjęcie lub kontynuacja stacjonarnych studiów wyższych lub stacjonarnych studiów doktoranckich, także wtedy, gdy studia te stanowią kontynuację lub uzupełnienie studiów podjętych przez cudzoziemca na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”;

16) w art. 67 w ust. 2 skreśla się zdanie drugie;

17) w art. 99:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„1. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy:”;

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, lub”;

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z uzyskaniem zgody na pobyt tolerowany, zgody na pobyt ze względów humanitarnych, azylu, ochrony uzupełniającej lub ochrony czasowej lub statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej, lub”;

- pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”,

- uchyla się pkt 11,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy, albo w terminie, o którym mowa w art. 106 ust. 5, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisu ust. 1 pkt 10 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 168.”;

18) w art. 100 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cudzoziemcowi można odmówić udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w przypadku niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 113, jeżeli wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy złożył przed upływem roku od upływu okresu ważności poprzedniego zezwolenia albo od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna.”;

19) art. 104 otrzymuje brzmienie:

„Art. 104. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, w drodze decyzji.

2. Zezwolenie na pobyt czasowy cofa wojewoda, który wydał decyzję o udzieleniu tego zezwolenia, w drodze decyzji.”;

20) w art. 105 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi będącemu osobą małoletnią, która w dniu złożenia wniosku miała ukończony 6. rok życia, jest wymagana jego obecność. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.”;

21) w art. 106:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, z wyłączeniem zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139n ust. 1, cudzoziemiec składa na formularzu zawierającym:”;

– w pkt 16 wyraz „oświadczeń” zastępuje się wyrazem „zeznań”;

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin do ich złożenia, nie krótszy niż 7 dni.”;

22) po art. 106 dodaje się art. 106a w brzmieniu:

„Art. 106a. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139n ust. 1, składa się na formularzu zawierającym:

- 1) dane cudzoziemca lub informacje, o których mowa w art. 13, w zakresie niezbędnym do wydania zezwolenia;
- 2) imię, nazwisko, datę urodzenia oraz informacje o płci, obywatelstwie członków rodziny cudzoziemca zamieszkałych lub zamierzających zamieszkiwać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z określeniem stopnia pokrewieństwa, a także informację, czy pozostają na utrzymaniu cudzoziemca;
- 3) informacje o zamierzonym miejscu pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) informacje o aktualnym miejscu pobytu cudzoziemca;
- 5) informację o poprzednich pobytach cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz na terytorium innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 6) informację o posiadanym przez cudzoziemca ubezpieczeniu zdrowotnym;
- 7) informacje dotyczące jednostki przyjmującej:
 - a) nazwę,
 - b) adres siedziby,
 - c) podstawę prawną działalności, nazwę rejestru i numer wpisu w rejestrze,
 - d) numer REGON;

- 8) informacje dotyczące pracodawcy macierzystego:
 - a) nazwę,
 - b) adres siedziby,
 - c) formę prawną działalności;
- 9) informacje o powiązaniach pomiędzy pracodawcą macierzystym a jednostką przyjmującą, w tym, w ramach grupy przedsiębiorstw;
- 10) informacje na temat pracy, która ma być powierzona cudzoziemcowi:
 - a) stanowisko ze wskazaniem jednego z rodzajów stanowisk, o których mowa w art. 139a ust. 1 lub w art. 139n ust. 1,
 - b) miejsce wykonywania pracy,
 - c) podstawę prawną wykonywania pracy,
 - d) wymiar czasu pracy,
 - e) wysokość wynagrodzenia,
 - f) zakres podstawowych obowiązków na stanowisku pracy,
 - g) okres, w jakim cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w jednostce przyjmującej;
- 11) informacje o planowanym czasie trwania przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 12) informacje o posiadaniu dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 13) informacje o okresach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na terytorium Unii Europejskiej w okresie ostatnich 3 lat;
- 14) informacje o posiadanych przez cudzoziemca kwalifikacjach zawodowych i doświadczeniu niezbędnym w jednostce przyjmującej oraz spełnianiu wymagań kwalifikacyjnych i innych warunków w przypadku pracy w zawodzie regulowanym gdy są wymagane na stanowisku pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, lub, w przypadku pracownika odbywającego staż – informacje o dyplomie ukończenia studiów wyższych;
- 15) informacje o dotychczasowym zatrudnieniu przed przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw;

- 16) oświadczenie jednostki przyjmującej dotyczące okoliczności, o których mowa w art. 139a ust. 1 pkt 1 lit. f lub w art. 139n ust. 1 pkt 1 lit. d;
- 17) informacje o okolicznościach, o których mowa w art. 139d pkt 3–5 lub w art. 139q pkt 3–5;
- 18) oświadczenie jednostki przyjmującej o okolicznościach, o których mowa w art. 139e ust. 1 pkt 5, dotyczące tej jednostki przyjmującej oraz pracodawcy macierzystego;
- 19) pisemne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe.

2. Jednostka przyjmująca, składając wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub w art. 139n ust. 1, przedstawia kopię ważnego dokumentu podróży cudzoziemca i dołącza do wniosku:

- 1) aktualne fotografie cudzoziemca;
 - 2) dokumenty niezbędne do potwierdzenia danych zawartych we wniosku i okoliczności uzasadniających ubieganie się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub w art. 139n ust. 1.”;
- 23) w art. 107 w ust. 1:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) wzór formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1;”;
 - b) po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:
„1b) wzór formularza wniosku o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106a ust. 1;”;
- 24) w art. 110:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W razie istnienia poważnych przyczyn uzasadniających udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zwłaszcza ze względów humanitarnych lub z powodu zobowiązań międzynarodowych można odstąpić od zastosowania art. 100 ust. 1 pkt 3, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen.”;
 - b) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „województwo” dodaje się wyrazy „lub Szef Urzędu”;

25) po art. 113 dodaje się art. 113a w brzmieniu:

„Art. 113a. W postępowaniu w sprawie udzielenia albo cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa odpowiednio w art. 98 ust. 1 albo art. 101.”;

26) w art. 114:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wysokość wynagrodzenia, która jest wskazana przez podmiot powierzający wykonywanie pracy w załączniku do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a, nie jest niższa niż wysokość wynagrodzenia pracowników wykonujących w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udziela się także cudzoziemcowi, gdy celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy, a posiadane przez cudzoziemca kwalifikacje zawodowe, wymagane do wykonywania tej pracy są pożądane dla polskiej gospodarki i cudzoziemiec spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1 i 2.”,

c) w ust. 3:

– w pkt 2 po wyrazach „zezwolenie na pobyt” dodaje się wyraz „czasowy”,

– dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:

„5) w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku cudzoziemiec ukończył uczelnię z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo innego państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacji Szwajcarskiej albo jest uczestnikiem studiów doktoranckich odbywanych w Rzeczypospolitej Polskiej, lub

6) przez 3 lata poprzedzające złożenie wniosku cudzoziemiec przebywał legalnie i nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do ustalenia, że pobyt cudzoziemca, o którym mowa w ust. 3 pkt 6, jest nieprzerwany, stosuje się przepis art. 195 ust. 4.”,

e) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki, których posiadanie jest warunkiem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby polskiej gospodarki i rynku pracy.”;

27) w art. 116:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Poza przypadkami, o których mowa w art. 99 ust. 1, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, gdy cudzoziemiec w dniu składania wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zobowiązań określonych w umowach międzynarodowych dotyczących ułatwienia wjazdu i czasowego pobytu niektórych kategorii osób fizycznych zajmujących się wymianą handlową lub inwestycjami, lub”;

28) w art. 117:

a) w pkt 1:

– w lit. d skreśla się wyrazy „albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę”;

– po lit. f dodaje się lit. g w brzmieniu:

„g) został ustanowiony wyłącznie w celu ułatwiania cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) podmiot zarządzający podmiotem powierzającym wykonywanie pracy lub kontrolujący go został prawomocnie ukarany za wykroczenia, o których mowa w pkt 1 lit. a–b i f, lub prawomocnie skazany za przestępstwa, o których mowa w pkt 1 lit. c–e.”;

29) w art. 118 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę cudzoziemca w niepełnym wymiarze czasu pracy lub na podstawie umowy cywilnoprawnej, wojewoda uwzględnia wysokość wynagrodzenia, która będzie

określona w umowie z cudzoziemcem proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy lub przewidywanego okresu wykonywania zobowiązań wynikających z umowy.”;

30) w art. 120 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Stroną postępowania w sprawie zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1.”;

31) w art. 125:

a) w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2, ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, cudzoziemiec przedstawia w toku postępowania w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.”;

32) w art. 127 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia, wskazane w umowie, nie będzie niższe niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym obliczanego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego w danym roku na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887).”;

33) w art. 131:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Poza przypadkami, o których mowa w art. 99, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 127, gdy cudzoziemiec w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy:”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zobowiązań określonych w umowie międzynarodowej dotyczącej ułatwienia wjazdu

i czasowego pobytu niektórych kategorii osób fizycznych zajmujących się wymianą handlową lub inwestycjami, lub”;

34) w art. 136:

a) w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2, ust. 1a i ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, cudzoziemiec przedstawia w toku postępowania w sprawie o udzielenie lub zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 127.”;

35) uchyla się art. 139;

36) w dziale V po rozdziale 3 dodaje się rozdziały 3a i 3b w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa

Art.139a. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się, gdy celem pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w jednostce przyjmującej jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz spełnione są łącznie następujące warunki:

1) cudzoziemiec:

- a) posiada kwalifikacje zawodowe i doświadczenie niezbędne w jednostce przyjmującej, do której ma zostać przeniesiony przez pracodawcę macierzystego jako pracownik kadry kierowniczej lub specjalista, lub, w przypadku pracownika odbywającego staż – wymagany dyplom ukończenia studiów wyższych,
- b) spełnia wymagania kwalifikacyjne i inne warunki w przypadku zamiaru powierzenia mu wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu

art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,

- c) bezpośrednio przed dniem przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa był nieprzerwanie zatrudniony w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw przez okres wynoszący co najmniej:
 - 12 miesięcy – w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów,
 - 6 miesięcy – w przypadku pracowników odbywających staż,
 - d) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - e) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania,
 - f) po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa ma zapewniony powrót do przedsiębiorstwa, z którego został przeniesiony lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej;
- 2) umowa stanowiąca podstawę wykonywania pracy zawarta w formie pisemnej z cudzoziemcem lub dokument wydany przez pracodawcę macierzystego, stanowiący podstawę przeniesienia, określa:
- a) okres przeniesienia cudzoziemca wewnątrz przedsiębiorstwa oraz siedzibę jednostki przyjmującej,
 - b) stanowisko pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, na które cudzoziemiec ma zostać przeniesiony wewnątrz przedsiębiorstwa,
 - c) wynagrodzenie i inne warunki pracy przyznane na okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- 3) jednostka przyjmująca, do której ma zostać przeniesiony cudzoziemiec należy do przedsiębiorstwa pracodawcy macierzystego lub tej samej grupy przedsiębiorstw.

2. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, którego celem pobytu jest odbywanie stażu w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, musi posiadać także umowę dotyczącą stażu, związanego z przygotowaniem do objęcia przez cudzoziemca

w przyszłości stanowiska w ramach przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, która określa:

- 1) program stażu, z którego wynika, że celem pobytu cudzoziemca jest szkolenie pracownika odbywającego staż w celu rozwoju zawodowego lub zapoznania go z technikami lub metodami prowadzenia działalności gospodarczej;
- 2) czas trwania stażu;
- 3) warunki na jakich cudzoziemiec odbywający staż będzie nadzorowany.

3. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c, powinna być:

- 1) wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu oraz
- 2) nie niższa niż wysokość wynagrodzenia pracowników wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku oraz
- 3) nie niższa o więcej niż 30% od wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwie, ogłaszanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 90 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

4. Do dokumentu potwierdzającego spełnianie warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c, nie stosuje się art. 8 ust. 2.

Art. 139b. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy celem pobytu cudzoziemca jest odbywanie stażu w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się na okres do 1 roku.

Art. 139c. Uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie zwalnia od spełnienia określonych odrębnymi przepisami wymogów dotyczących wykonywania zawodów regulowanych lub działalności.

Art. 139d. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy cudzoziemiec w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:

- 1) ubiega się o zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 144, lub posiada takie zezwolenie, lub

- 2) ubiega się o zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 151, lub posiada takie zezwolenie, lub
- 3) jest pracownikiem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i jest czasowo oddelegowany przez pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 4) prowadzi działalność gospodarczą, lub
- 5) jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwa zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa, lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale agencji pośrednictwa pracy, lub
- 6) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że ubiega się o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, i bezpośrednio przed złożeniem wniosku przebywał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, lub
- 7) przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 139e. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2–4, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) nie zostały spełnione wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące lub
- 2) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwiania wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, lub
- 3) wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego pobyt na tym terytorium może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, lub
- 4) w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:
 - a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub

- b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub
- 5) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:
- a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, i w ciągu 2 lat od ukarania został ponownie ukarany za podobne wykroczenie, lub
 - b) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
 - c) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne lub,
 - d) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub
 - e) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną skazaną prawomocnym wyrokiem za przestępstwo, o którym mowa w art. 218–221 Kodeksu karnego, lub
 - f) nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość.

2. Udzielenia kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 4 lub 5, lub
- 2) okoliczności sprawy wskazują, że poprzednie zezwolenie na pobyt czasowy było wykorzystane w innym celu niż zostało ono udzielone, lub
- 3) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2–4 i 8, lub
- 4) na terytorium Unii Europejskiej upłynął:
 - a) 3 letni okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa – w przypadku pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo
 - b) okres 1 roku – w przypadku pracownika odbywającego staż, lub

- 5) wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy został złożony podczas nielegalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 6) nie zostały spełnione wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące, lub
- 7) pracodawca macierzysty lub jednostka przyjmująca nie wypełnili swoich obowiązków prawnych dotyczących praw pracowniczych lub warunków pracy.

3. W przypadkach, o których mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 5,
- 2) ust. 2 pkt 1, w zakresie dotyczącym okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 5,
- 3) ust. 2 pkt 3, w zakresie dotyczącym okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 4 i 8,
- 4) ust. 2 pkt 6 i 7

– uwzględnia się zasadę proporcjonalności.

Art. 139f. 1. Poza przypadkiem, o którym mowa w art. 101 pkt 1, cudzoziemcowi cofa się zezwolenie, o którym mowa w art. 139a ust. 1, gdy:

- 1) okoliczności sprawy wskazują, że zezwolenie jest wykorzystane w innym celu niż zostało ono udzielone, lub
- 2) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 139e ust. 1 pkt 2, 4 lub 5 lub w art. 139e ust. 2 pkt 7, lub
- 3) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2, 4 lub 8,
- 4) przestały być spełnione wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy.

2. W przypadkach, o których mowa w:

- 1) art. 101 pkt 1,
- 2) ust. 1 pkt 2, w zakresie dotyczącym okoliczności, o których mowa w art. 139e ust. 1 pkt 5 lub w art. 139e ust. 2 pkt 7,
- 3) ust. 1 pkt 3, w zakresie dotyczącym okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 4 i 8,
- 4) ust. 1 pkt 4

– uwzględnia się zasadę proporcjonalności.

Art. 139g. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, poza okresem ważności tego zezwolenia, wskazuje się:

- 1) jednostkę przyjmującą;
- 2) stanowisko spośród wymienionych w art. 139a ust. 1, na jakim cudzoziemiec ma wykonywać pracę;
- 3) najniższe wynagrodzenie, które może otrzymywać cudzoziemiec na danym stanowisku;
- 4) wymiar czasu pracy.

Art. 139h. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, udziela lub odmawia jego udzielenia wojewoda właściwy ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej, w drodze decyzji.

2. Zezwolenie na pobyt czasowy cofa wojewoda, który wydał decyzję o udzieleniu tego zezwolenia, w drodze decyzji.

Art. 139i. 1. Zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, jest udzielane na wniosek jednostki przyjmującej.

2. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca.

3. W postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, stroną postępowania jest jednostka przyjmująca oraz cudzoziemiec, o którym mowa w art. 139f ust. 1.

Art. 139j. 1. Jednostka przyjmująca składa wniosek o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli termin, o którym mowa w ust. 1, został zachowany i wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie stosuje się przepisy art. 108.

Art. 139k. Jednostka przyjmująca zawiadamia pisemnie wojewodę, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1, w terminie 15 dni roboczych, o każdej zmianie mającej wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia.

Art. 139l. W postępowaniach o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w których powołano się na okoliczności, o których mowa w art. 139a ust. 1 nie stosuje się przepisów rozdziału 2, 3 oraz 4–11 Działu V niniejszej ustawy.

Rozdział 3b

Pobyt cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu mobilności w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa

Art. 139m. 1. W przypadku gdy celem pobytu cudzoziemca posiadającego ważny dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie przez okres wynoszący do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni pracy w jednostce przyjmującej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, należącej do tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw co pracodawca macierzysty, jednostka przyjmująca mająca siedzibę w państwie członkowskim, które wydało ten dokument pobytowy, ma obowiązek powiadomić Szefa Urzędu o zamiarze wykonywania pracy przez tego cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Powiadomienie zawiera:

- 1) imię (imiona) i nazwisko, datę i miejsce urodzenia, płeć oraz obywatelstwo cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1;
- 2) nazwę państwa członkowskiego, które wydało cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, dokument pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT”;
- 3) nazwę i adres siedziby jednostki przyjmującej mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz pracodawcy macierzystego;
- 4) stanowisko pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, na którym cudzoziemiec będzie wykonywał pracę;
- 5) planowany okres lub planowane okresy wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Powiadomienia dokonuje się w języku polskim.

Art.139n. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się, gdy celem pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca posiadającego ważny dokument

pobytowy, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, jest wykonywanie pracy w jednostce przyjmującej jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) cudzoziemiec:
 - a) spełnia wymagania kwalifikacyjne i inne warunki w przypadku zamiaru powierzenia mu wykonywania pracy w zawodzie regulowanym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej,
 - b) posiada ubezpieczenie zdrowotne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub potwierdzenie pokrycia przez ubezpieczyciela kosztów leczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - c) ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania;
 - d) po zakończeniu okresu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa ma zapewniony powrót do przedsiębiorstwa, z którego został przeniesiony lub innego przedsiębiorstwa należącego do tej samej grupy przedsiębiorstw, mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej;
- 2) umowa stanowiąca podstawę wykonywania pracy zawarta w formie pisemnej z cudzoziemcem lub dokument wydany przez pracodawcę macierzystego, stanowiący podstawę przeniesienia, określa:
 - a) okres przeniesienia cudzoziemca wewnątrz przedsiębiorstwa oraz siedzibę jednostki przyjmującej,
 - b) stanowisko pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, na które cudzoziemiec ma zostać przeniesiony wewnątrz przedsiębiorstwa,
 - c) wynagrodzenie i inne warunki pracy przyznane na okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- 3) jednostka przyjmująca, do której ma zostać przeniesiony cudzoziemiec należy do przedsiębiorstwa pracodawcy macierzystego lub tej samej grupy przedsiębiorstw.

2. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c, powinna być:
- 1) wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu oraz
 - 2) nie niższa niż wysokość wynagrodzenia pracowników wykonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym samym wymiarze czasu pracy pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku oraz
 - 3) nie niższa o więcej niż 30% od wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwie, ogłaszanej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 90 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Art. 139o. 1. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, udziela się cudzoziemcowi na okres nie dłuższy niż okres ważności posiadanego przez niego dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej.

2. Zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, cudzoziemcowi odbywającemu staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa udziela się na okres do 1 roku.

Art. 139p. Uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, nie zwalnia od spełnienia określonych odrębnymi przepisami wymogów dotyczących wykonywania zawodów regulowanych lub działalności.

Art. 139q. Odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, gdy cudzoziemiec w dniu złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia:

- 1) ubiega się o zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 144, lub posiada takie zezwolenie, lub
- 2) ubiega się o zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 151, lub posiada takie zezwolenie, lub
- 3) jest pracownikiem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i jest czasowo oddelegowany przez pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub

- 4) prowadzi działalność gospodarczą, lub
- 5) jest zatrudniony przez agencję pracy tymczasowej lub inne przedsiębiorstwo zajmujące się udostępnianiem pracowników do pracy pod nadzorem i kierownictwem innego przedsiębiorstwa lub jest przenoszony wewnątrz przedsiębiorstwa przy udziale agencji pośrednictwa pracy.

Art. 139r. 1. Poza przypadkami, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2–4 lub 8, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, odmawia się, gdy:

- 1) nie zostały spełnione wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące, lub
- 2) upłynął okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, lub
- 3) w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:
 - a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub
 - b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub
- 4) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:
 - a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, i w ciągu 2 lat od ukarania został ponownie ukarany za podobne wykroczenie, lub
 - b) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3–5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
 - c) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub

- d) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub
 - e) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną skazaną prawomocnym wyrokiem za przestępstwo, o którym mowa w art. 218-221 Kodeksu karnego, lub
 - f) nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub
- 5) na terytorium Unii Europejskiej upłynął:
- a) 3-letni okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa – w przypadku pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo
 - b) okres 1 roku – w przypadku pracownika odbywającego staż, lub
- 6) wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy został złożony podczas nielegalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 7) pracodawca macierzysty lub jednostka przyjmująca nie wypełnili swoich obowiązków prawnych dotyczących praw pracowniczych lub warunków pracy.
2. Odmawia się udzielania kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust 1, gdy:
- 1) zachodzi okoliczność, o której mowa w ust. 1 pkt 2, lub
 - 2) wystąpiła przynajmniej jedna z okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 2-4 lub 8, lub
 - 3) jednostka przyjmująca została ustanowiona głównie w celu ułatwiania wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa, lub
 - 4) w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy osoba składająca wniosek w imieniu i na rzecz jednostki przyjmującej:
 - a) złożyła wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączyła do niego dokumenty zawierające takie dane lub informacje, lub
 - b) zeznała nieprawdę lub zataiła prawdę albo podrobiła lub przerobiła dokument w celu użycia go jako autentycznego lub takiego dokumentu używała jako autentycznego, lub

- 5) podmiot będący pracodawcą macierzystym lub jednostką przyjmującą:
 - a) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, i w ciągu 2 lat od ukarania został ponownie ukarany za podobne wykroczenie, lub
 - b) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną prawomocnie ukaraną za wykroczenia, o których mowa w art. 120 ust. 3-5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lub
 - c) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, lub
 - d) zalega z uiszczeniem podatków, z wyjątkiem przypadków gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu, lub
 - e) jest zarządzany lub kontrolowany przez osobę fizyczną skazaną prawomocnym wyrokiem za przestępstwo, o którym mowa w art. 218-221 Kodeksu karnego, lub
 - f) nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej albo została ogłoszona jego upadłość, lub
- 6) okoliczności sprawy wskazują, że poprzednie zezwolenie na pobyt czasowy było wykorzystane w innym celu niż zostało ono udzielone, lub
- 7) na terytorium Unii Europejskiej upłynął:
 - a) 3-letni okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa – w przypadku pracownika kadry kierowniczej lub specjalisty, albo
 - b) okres 1 roku – w przypadku pracownika odbywającego staż, lub
- 8) wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy został złożony podczas nielegalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 9) nie zostały spełnione wymogi udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na deklarowany cel pobytu lub okoliczności, które są podstawą ubiegania się o to zezwolenie, nie uzasadniają pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres dłuższy niż 3 miesiące, lub
- 10) pracodawca macierzysty lub jednostka przyjmująca nie wypełnili swoich obowiązków prawnych dotyczących praw pracowniczych lub warunków pracy.

3. W przypadkach, o których mowa w:

- 1) ust. 2 pkt 2, w zakresie dotyczącym okoliczności, o których mowa w art. 100 ust. 1 pkt 4 i 8,
 - 2) ust. 2 pkt 5, 9 i 10
- uwzględnia się zasadę proporcjonalności.

Art. 139s. Zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, cofa się w przypadkach, o których mowa w art. 139f.

Art. 139t. 1. Jeżeli w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, cudzoziemiec przebywa legalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie, stosuje się przepis art. 108.

2. Przepis art. 108 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 stosuje się odpowiednio w razie zgodnego z prawem wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po złożeniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1.

Art. 139u. Do udzielenia lub cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, stosuje się przepisy art. 139f – art. 139j.

Art. 139w. Wojewoda przekazuje Szefowi Urzędu odpis decyzji o udzieleniu i cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1.

Art. 139x. Jednostka przyjmująca zawiadania pisemnie wojewodę, który udzielił zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1, w terminie 15 dni roboczych o każdej zmianie mającej wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia.

Art. 139y. W postępowaniach o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w których powołano się na okoliczności, o których mowa w art. 139n ust. 1, nie stosuje się przepisów rozdziału 2, 3 oraz 4–11 Działu V niniejszej ustawy.”;

37) w art. 142 w ust. 2 po wyrazach „stosuje się” dodaje się wyraz „również”;

38) po art. 142 dodaje się art. 142a w brzmieniu:

„Art. 142a. W decyzji o udzieleniu cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 142 ust. 3, określa się okres ważności tego zezwolenia i wskazuje się:

- 1) podmiot, u którego cudzoziemiec ma wykonywać pracę;
- 2) stanowisko, na jakim cudzoziemiec ma być zatrudniony.”;

39) w art. 144:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość

dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”,

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „w języku polskim”;

40) w art. 145:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pierwszego zezwolenia, o którym mowa w art. 144 ust. 1, cudzoziemcowi, który podejmuje na pierwszym roku stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „pierwszym zezwoleniem” udziela się na okres 15 miesięcy.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Kolejnego zezwolenia, o którym mowa w art. 144, udziela się na okres dłuższy o 3 miesiące od okresu studiów lub na okres kursu przygotowawczego, nie dłuższy jednak niż 3 lata.”;

41) art. 146 otrzymuje brzmienie:

„Art. 146. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów, zawierającego imię i nazwisko cudzoziemca, datę i miejsce jego urodzenia, obywatelstwo, numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość oraz państwo wydania dokumentu tożsamości, nazwę i adres jednostki prowadzącej studia, termin rozpoczęcia kształcenia, okres kształcenia, na jaki cudzoziemiec został przyjęty, kierunek studiów lub specjalności zawodowe, określenie formy, poziomu studiów i ich odpłatności, mając na uwadze uzyskanie informacji niezbędnych do wydania zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia oraz ujednolicenie danych zawartych w zaświadczeniu i formy zaświadczenia.”;

42) art. 150 otrzymuje brzmienie:

„Art. 150. 1. Minister do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd;

- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b, zgodnie z prawem.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określając:

- 1) minimalną wysokość środków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględniając różnicowanie wysokości tych środków w zależności od tego, czy cudzoziemiec przybył:
 - a) z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską, albo
 - b) z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej, albo
 - c) z innego państwa niż wymienione w lit. a i b;
 - 2) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania środków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 144 ust. 1 pkt 2 lit. b, zgodnie z prawem.”;
- 43) w art. 151 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 1 pkt 4, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”;
- 44) art. 157 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 157. 1. Minister do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej badania naukowe lub prace rozwojowe na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd;
 - 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków, o których mowa w art. 151 ust. 1 pkt 4, zgodnie z prawem.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określając:
- 1) minimalną wysokość środków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględnia różnicowanie wysokości tych środków w zależności od tego, czy cudzoziemiec przybył:
 - a) z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską, albo
 - b) z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej, albo
 - c) z innego państwa niż wymienione w lit. a i b;
 - 2) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględni potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania środków, o których mowa w 151 ust. 1 pkt 4, zgodnie z prawem.”;
- 45) w art. 158 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „dla członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej” dodaje się wyrazy „lub zezwolenie na pobyt stały udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim”;
- 46) w art. 159 w ust. 1 w pkt 1 po lit i średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. j i k w brzmieniu:
„j) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa,
k) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;”;
- 47) po art. 160 dodaje się art. 160a w brzmieniu:
„Art. 160a. Zezwolenia na pobyt czasowy udziela się cudzoziemcowi będącemu:
1) bezpośrednim zstępny obywatela polskiego lub jego małżonka, w wieku do 21 lat lub pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, lub
2) bezpośrednim wstępny obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka
– jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego UE jako pracownik transgraniczny, co najmniej raz w tygodniu, a udzielenie zezwolenia jest konieczne do zapewnienia faktycznej możliwości korzystania przez tego obywatela ze swobody przepływu pracowników.”;

- 48) w art. 165 w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”;
- 49) art. 168 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 168. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa.
2. Złożenie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną w imieniu małżonka tego cudzoziemca wymaga jego pisemnej zgody.
3. Wyrażenie zgody, o której mowa w ust. 1, jest równoznaczne z udzieleniem cudzoziemcowi zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnictwa do działania w imieniu małżonka.”;
- 50) w art. 169 w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”;
- 51) w art. 171 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Pobyt cudzoziemca, o którym mowa w art. 170, przestaje się uważać za legalny z chwilą odnotowania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 7, informacji, że:
- 1) cudzoziemiec aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami podejrzanymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub
 - 2) cudzoziemiec przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.”;
- 52) w art. 176 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) podjął współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, a w przypadku małoletniego cudzoziemca – otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego;”;
- 53) po art. 185 dodaje się art. 185a w brzmieniu:

„Art. 185a. W postępowaniach o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w których cudzoziemiec powołał się na okoliczności, o których mowa w art. 181, nie stosuje się przepisów rozdziału 2–9 oraz 11 Działu V niniejszej ustawy.”;

54) w art. 188:

a) w ust. 3:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pkt 1 lit. b, pkt 8, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu;”;

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) pkt 2 lub 5, ma zapewnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej utrzymanie.”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w ust. 3 pkt 3, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu.”;

55) w art. 190 uchyla się pkt 3;

56) po art. 190 dodaje się art. 190a w brzmieniu:

„Art. 190a. Zezwolenie na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności, o którym mowa w art. 187 pkt 2, udziela się cudzoziemcowi bezpośrednio po zakończeniu studiów jednorazowo na okres 1 roku.”;

57) art. 194 otrzymuje brzmienie:

„Art. 194. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) minimalną wysokość środków finansowych, jakie będzie musiał posiadać cudzoziemiec, który zamierza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podjąć lub kontynuować naukę, na pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd;

- 2) dokumenty mogące potwierdzić możliwość uzyskania środków, o których mowa w pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3, zgodnie z prawem.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określając:

- 1) minimalną wysokość środków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uwzględniając różnicowanie wysokości tych środków w zależności od tego, czy cudzoziemiec przybył:
 - a) z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską, albo
 - b) z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej, albo
 - c) z innego państwa niż wymienione w lit. a i b;
- 2) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględniając potrzebę skutecznej weryfikacji możliwości uzyskania środków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, o których mowa w art. 188 ust. 3 pkt 3, zgodnie z prawem.”;

58) w art. 195:

- a) w ust. 1:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) pozostaje w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z obywatelem polskim i pozostawał w tym związku małżeńskim przez co najmniej 3 lata przed dniem, w którym złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały, i bezpośrednio przed złożeniem tego wniosku przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 2 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z tym obywatelem polskim lub w związku z uzyskaniem statusu uchodźcy, ochrony uzupełniającej lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub”;

– w pkt 5 w lit. c skreśla się wyrazy „potwierdzone przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego,”;

– w pkt 9 kropkę zastępuje się wyrazami „, lub” i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, i posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Warunkiem udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały ze względu na przesłanki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 4, 6, 7 i 10, jest znajomość języka polskiego, potwierdzona jednym z następujących dokumentów:

- 1) urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224 i 455 oraz z 2015 r. poz. 1132) na poziomie co najmniej B1;
- 2) świadectwo ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r. poz. 2156, z późn. zm.⁴⁾), lub uczelni w rozumieniu ustawy 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.⁵⁾), z wykładowym językiem polskim;
- 3) świadectwo ukończenia za granicą szkoły lub uczelni odpowiadającej szkole lub uczelni, o których mowa w pkt 2, z wykładowym językiem polskim.

1b. Przepisu ust. 1a nie stosuje się do cudzoziemca:

- 1) małoletniego, urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) który w dniu złożenia wniosku nie ukończył 16. roku życia.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do ustalenia polskiego pochodzenia osoby, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się przepisy art. 5 ust. 1-3 oraz odpowiednio przepisy art. 6 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1392 oraz z 2015 r. poz. 1274).”,

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 35, 64, 195, 668 i 1010.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 742 i 1544, z 2013 r. poz. 675, 829, 1588 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 768, 1004, 1146 i 1198, z 2015 r. poz. 357, 860, 1187, 1240, 1268, 1767 i 1923 oraz z 2016 r. poz. 64, 907, 908 i 1010.

d) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, posiada dochód, o którym mowa w tym przepisie, stosuje się przepisy art. 114 ust. 2.”;

59) w art. 196:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy w dniu składania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały:”;

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”;

– uchyla się pkt 7,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały, albo w terminie, o którym mowa w art. 203 ust. 5, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisu ust. 1 pkt 1 lit. a - c oraz pkt 4 i 5 nie stosuje się do cudzoziemców, o których mowa w art. 195 ust. 1 pkt 3 i 9.”;

60) w art. 197 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) podstawą ubiegania się o zezwolenie jest zawarcie przez niego związku małżeńskiego z obywatelem polskim, a związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, lub”;

61) w art. 198:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie istnienia poważnych przyczyn uzasadniających udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zwłaszcza ze względów humanitarnych lub z powodu zobowiązań międzynarodowych można odstąpić od zastosowania art. 197 ust. 1 pkt 3, z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen.”,

b) w ust. 2 po wyrazie „wojewoda” dodaje się wyrazy „lub Szef Urzędu”;

62) w art. 201 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzję w sprawie cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały wydaje wojewoda, który udzielił tego zezwolenia:

- 1) z urzędu albo
- 2) na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji.”;

63) w art. 202 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi będącemu osobą małoletnią, która w dniu złożenia wniosku miała ukończony 6. rok życia, jest wymagana jego obecność. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. Wymogu dotyczącego terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, oraz do dziecka obywatela polskiego, które pozostaje pod władzą rodzicielską tego obywatela.”;

64) w art. 203 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin do ich złożenia, nie krótszy niż 7 dni.”;

65) art. 205 otrzymuje brzmienie:

„Art. 205. 1. W postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały cudzoziemcowi będącemu małżonkiem obywatela polskiego organ, który prowadzi to postępowanie, ustala, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia

przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.

2. Do ustalenia, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 169 ust. 2, 4 i 5.”;

66) w art. 207 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do cudzoziemca, który w dniu złożenia wniosku nie miał ukończonego 13. roku życia.”;

67) po art. 207 dodaje się art. 207a w brzmieniu:

„Art. 207a. W postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt stały stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, o którym mowa odpowiednio w art. 195 i art. 199.”;

68) w art. 211:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) posiada potwierdzoną znajomość języka polskiego.”,

b) ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE posiada dochód, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli spełnia wymogi, o których mowa w art. 114 ust. 2, oraz wymogi, o których mowa w art. 114 ust. 2, spełniał”;

c) po ust. 2 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Do potwierdzenia znajomości języka polskiego, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stosuje się przepis art. 195 ust. 1a.

4. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do małoletniego cudzoziemca który w dniu złożenia wniosku nie miał ukończonego 16. roku życia.”;

69) w art. 212:

a) w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) o którym mowa w art. 181 ust. 1, art. 139a ust. 1 oraz art. 139n ust. 1;”;

b) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisu ust. 3 w zakresie, w jakim przewiduje maksymalne dopuszczalne okresy przerw w pobycie cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie stosuje się, jeżeli przerwa była spowodowana.”;

70) w art. 213:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE:”;

– w pkt 1 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1, art. 139a ust. 1 oraz art. 139n ust. 1, lub”;

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu, i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu, lub”;

– uchyla się pkt 8,

c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, albo w terminie, o którym mowa w art. 219 ust. 6, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu.”;

71) w art. 218 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE cofa, w drodze decyzji, z urzędu lub na wniosek Ministra Obrony Narodowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta wojewódzkiego Policji, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia.”;

72) w art. 219 po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego

osobiste stawiennictwo, organ ten wyznacza termin do ich złożenia, nie krótszy niż 7 dni.”;

73) w art. 228 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) osobie małoletniej, która w dniu wydania dokumentu nie miała ukończonego 13. roku życia, lub
- 2) osobie, która z powodu swojej niepełnosprawności nie może złożyć podpisu samodzielnie.”;

74) w art. 229:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kartę pobytu wydaną cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, zwaną dalej „pierwszą kartą pobytu”, wydaje się z urzędu.”;

b) w ust. 4:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną a w dniu złożenia wniosku o udzielenie mu tego zezwolenia przebywał poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, lub”;

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) uzyskał zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, lub zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, lub”;

75) w art. 232 w ust. 3 wyrazy „wydania cudzoziemcowi kolejnego dokumentu” zastępuje się wyrazami „wymiany dokumentu”;

76) w art. 233 w ust. 2 wyraz „wydany” zastępuje się wyrazem „wymieniony”;

77) w art. 237 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) małoletnim, którzy w dniu wydania pierwszej karty pobytu lub w dniu złożenia wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu lub dokumentu nie ukończyli 16 lat.”;

78) w art. 244 ust. 1 po pkt 12 dodaje się pkt 12a i 12b w brzmieniu:

„12a) adnotację „ICT” – w przypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1;

- 12b) adnotację „mobile ICT” – w przypadku zezwolenia, o którym mowa w art. 139n ust. 1;”;
- 79) w art. 246:
- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
 - b) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Organ właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek o:”;
 - c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. W przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie organu nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca przy składaniu wniosku, organ ten wyznacza termin do ich złożenia, nie krótszy niż 7 dni.”;
- 80) art. 247 otrzymuje brzmienie:
„Art. 247. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany, gdy przy składaniu wniosku o wydanie lub wymianę karty pobytu, albo w terminie, o którym mowa w art. 246 ust. 2, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania lub wymiany karty pobytu.”;
- 81) w art. 248 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W przypadku gdy karta pobytu została wydana cudzoziemcowi, który nie miał ukończonego 13. roku życia w dniu jej wydania lub wymiany, odbiera tę kartę jego przedstawiciel ustawowy lub kurator.”;
- 82) w art. 249 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Osoba obowiązana do zgłoszenia zgonu na podstawie art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. poz. 1741 i 1888 oraz z 2015 r. poz. 262, 1087, 1274 i 2281) niezwłocznie zwraca kartę pobytu zmarłego cudzoziemca organowi, który tę kartę wydał.”;
- 83) w art. 278:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Organ właściwy do wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” pobiera od cudzoziemca, który składa wniosek o wydanie lub wymianę tego dokumentu, odciski linii papilarnych.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie organu nie jest możliwe pobranie odcisków linii papilarnych od cudzoziemca przy składaniu wniosku, organ ten wyznacza termin do ich złożenia, nie krótszy niż 7 dni.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cudzoziemcowi odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, gdy przy składaniu wniosku o wydanie lub wymianę tego dokumentu, albo w terminie, o którym mowa w ust. 1a, cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”.”;

84) w art. 299:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Cudzoziemiec, który nie spełnia lub przestał spełniać warunki wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, posiadający zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające go do pobytu, wydane przez inne państwo stosujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98), zwaną dalej „dyrektywą 2008/115/WE”, jest obowiązany niezwłocznie opuścić to terytorium i udać się na terytorium państwa, które to zezwolenie wydało.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Cudzoziemiec jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie:

1) 30 dni od dnia, w którym decyzja:

a) o odmowie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzja o cofnięciu mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, lub

- b) o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, lub
 - c) o cofnięciu zgody na pobyt ze względów humanitarnych – stała się ostateczna, a w przypadku wydania decyzji przez organ wyższego stopnia, od dnia w którym decyzja została cudzoziemcowi doręczona;
- 2) 3 dni od dnia, w którym ustały przyczyny nieprzekazania go do państwa trzeciego, o których mowa w art. 31 ust. 1.”,
- c) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:
- „8a. Przepisów ust. 6 pkt 1 lit. a i ust. 7 nie stosuje się, w przypadku gdy przed wydaniem decyzji o odmowie przedłużenia cudzoziemcowi wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia mu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, wobec cudzoziemca zostało wszczęte postępowanie w sprawie zobowiązania go do powrotu lub została mu wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu.”,
- d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:
- „9. Przepisów ust. 6 pkt 1 lit. b i ust. 7 nie stosuje się, gdy:
- 1) w dniu wydania decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej cudzoziemiec przebywa w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, lub
 - 2) decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej została wydana w związku ze złożeniem kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, lub
 - 3) przed wydaniem decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej wobec cudzoziemca zostało wszczęte

postępowanie w sprawie zobowiązania go do powrotu lub została mu wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu.”;

85) w art. 302:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się, jeżeli zostało wydane orzeczenie o ukaraniu sprawcy za wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przepisu ust. 1 pkt 4 lub 5 można nie stosować, jeżeli przemawia za tym szczególnie ważny interes cudzoziemca.”;

c) po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się w przypadku cudzoziemca, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni.”;

86) w art. 303:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1, nie wszczyna się postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, a wszczęte postępowanie w tej sprawie umarza się, jeżeli cudzoziemiec:”;

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przebywa na podstawie zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, lub”;

– w pkt 4 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”;

– pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) posiada zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające do pobytu, udzielone przez inne państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, i nie sprzeciwiają się temu względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, chyba że cudzoziemiec nie udał się niezwłocznie na terytorium tego państwa po pouczeniu go o obowiązku wyjazdu na terytorium tego państwa, o którym mowa w art. 314, lub”,

– w pkt 11 skreśla się wyraz „niezwłocznie”,

– dodaje się pkt 14 i 15 w brzmieniu:

„14) jest przekazywany do państwa trzeciego na jego wniosek o wydanie osoby ściganej w celu przeprowadzenia przeciw niemu postępowania karnego lub wykonania orzeczonej co do niego kary albo środka zabezpieczającego, lub

15) jest przekazywany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jako osoba ścigana europejskim nakazem aresztowania, w celu przeprowadzenia przeciwko niemu, na terytorium tego państwa postępowania karnego lub wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.”,

b) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 i 11, za wyjątkiem gdy cudzoziemiec nie zostaje niezwłocznie przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, organ Straży Granicznej informuje cudzoziemca, do jakiego państwa zostanie przekazany.”;

87) po art. 303 dodaje się art. 303a w brzmieniu:

„Art. 303a. 1. Cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11, za wyjątkiem przypadku, w którym zostaje on niezwłocznie przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób wydaje się decyzję o przekazaniu do tego państwa.

2. Do decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z tym że nie określa się terminu dobrowolnego powrotu i nie orzeka o zakazie ponownego wjazdu.

3. Koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej ustala się, w przypadku gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu. Przepisy dotyczące ustalania kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu oraz przepisy wydane na podstawie art. 339 stosuje się odpowiednio.”;

88) w art. 306 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) posiada zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

89) w art. 310 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) z urzędu:

- a) komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który stwierdził istnienie przesłanki uzasadniającej wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, lub
- b) komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który został zawiadomiony przez organ, o którym mowa w lit. a, o tym, że stwierdził istnienie przesłanki uzasadniającej wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;”;

90) uchyla się art. 311 i art. 313;

91) w art. 314 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 1–8 i 10–16, poucza cudzoziemca posiadającego zezwolenie pobytowe lub inne zezwolenie uprawniające go do pobytu, udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium tego państwa.”;

92) w art. 315:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub interes Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przy ocenie prawdopodobieństwa ucieczki uwzględnia się w szczególności, czy cudzoziemiec:”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydanej bez określenia terminu dobrowolnego powrotu wskazuje się państwo, do którego cudzoziemiec powinien powrócić.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku gdy przed wydaniem decyzji o odmowie przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, została cudzoziemcowi wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu, w której określono termin dobrowolnego powrotu, termin ten jest liczony od dnia, w którym decyzja o odmowie przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie przedłużenia mu wizy Schengen lub wizy krajowej, udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, stanie się ostateczna, a w przypadku decyzji wydanej przez organ wyższego stopnia, od dnia, w którym decyzja ostateczna zostanie cudzoziemcowi doręczona.”;

93) w art. 317:

a) w ust. 1 w pkt 3 po wyrazach „dokumentu podróży” dodaje się wyrazy „lub innego dokumentu tożsamości”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zabezpieczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, i dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, przechowuje się do czasu okazania przez cudzoziemca biletu na podróż powrotną lub innego dowodu, z którego wynika zaplanowana podróż powrotna.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 stosuje się art. 398 ust. 7.”;

94) w art. 318:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeka się o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen oraz określa się okres tego zakazu.”,

b) uchyla się ust. 2;

95) w art. 319 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Zakaz, o którym mowa w art. 318 ust. 1 lub 3, określa się na następujące okresy:”

96) w art. 320:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organ, który wydał w pierwszej instancji decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, na wniosek cudzoziemca, w drodze decyzji, może cofnąć zakaz, o którym mowa w art. 318, jeżeli cudzoziemiec wykaże, że:”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Rozpatrując wniosek o cofnięcie zakazu, o którym mowa w art. 318, organ bierze pod uwagę w szczególności:

1) okoliczności, w jakich cudzoziemcowi została wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu;

2) okoliczności, ze względu na które ma nastąpić ponowny wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw obszaru Schengen.”,

c) w ust. 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:

- „3) został on orzeczonej po tym, jak została cudzoziemcowi wydana decyzja o cofnięciu zakazu ponownego wjazdu i od wydania tej decyzji nie upłynęły 2 lata, lub
- 4) nie upłynęła jeszcze co najmniej połowa okresu, na jaki został orzeczonej.”,
- d) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Przepisów ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się, jeżeli wjazd cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma nastąpić ze względów humanitarnych.”;
- 97) art. 322 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 322. Decyzje oraz inne pisma w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu organy mogą przekazywać sobie za pośrednictwem urządzeń umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym lub za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej i doręczać je cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.”;
- 98) w art. 324 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) pobiera od cudzoziemca odciski linii papilarnych, jeżeli nie zostały pobrane po jego zatrzymaniu.”;
- 99) w art. 325 uchyla się ust. 6 i 7;
- 100) w art. 326:
- a) w ust. 1 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Do ustalenia, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 169 ust. 2, 4 i 5.”;
- 101) w art. 329 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie następuje w przypadku udzielenia cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie.”;
- 102) w art. 330 w ust. 1:
- a) w pkt 2 skreśla się wyrazy „lub art. 181 ust. 1”,

- b) w pkt 6 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”;

103) po art. 330 dodaje się art. 330a w brzmieniu:

„Art. 330a. 1. Jeżeli cudzoziemiec, wobec którego wydano ostateczną decyzję o zobowiązaniu go do powrotu, zawarł związek małżeński z obywatelem polskim albo z cudzoziemcem posiadającym zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po wydaniu tej decyzji, a przed jej wykonaniem, organ, który wydał decyzję w pierwszej instancji, z urzędu wszczyna postępowanie w sprawie uchylenia tej decyzji ostatecznej, a w razie gdy decyzja ta została wydana przez organ wyższego stopnia, również w sprawie uchylenia decyzji wydanej w drugiej instancji.

2. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, organ ustala, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.

3. Do ustalenia, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, stosuje się przepisy art. 169 ust. 2, 4 i 5.

4. W przypadku gdy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, odmawia się uchylenia decyzji.

5. Do zakończenia postępowania, o którym mowa w ust. 1, decyzją ostateczną, decyzja o zobowiązaniu do powrotu nie podlega wykonaniu.

6. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału lub komendanta placówki Straży Granicznej, w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest Szef Urzędu.”;

104) w art. 334:

- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komendant Główny Straży Granicznej może zapewnić cudzoziemcowi pomoc w dobrowolnym powrocie.

2. Pomoc w dobrowolnym powrocie może być udzielona cudzoziemcowi:

- 1) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z określeniem terminu dobrowolnego powrotu, lub
 - 2) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu lub decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który:
 - a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców,
 - b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, lub
 - 3) któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, lub
 - 4) któremu wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej w przypadku, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
 - 5) przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 170, lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 176.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a –2e w brzmieniu:

„2a. Pomocy w dobrowolnym powrocie udziela się na wniosek cudzoziemca.

2b. Cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem:

- 1) komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej;
- 2) Szefa Urzędu – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, jeżeli cudzoziemiec korzysta z pomocy, o której mowa w art. 70 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

3) podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów.

2c. Cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie nie później niż przed upływem terminu:

- 1) dobrowolnego powrotu, określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 2) 30 dni liczonych od dnia, w którym decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej stała się ostateczna.

2d. W przypadku niezachowania przez cudzoziemca terminu, o którym mowa w ust. 2c, Komendant Główny Straży Granicznej pozostawia wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie bez rozpoznania.

2e. Szef Urzędu, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej lub podmiot, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych podmiotów niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 48 godzin przekazuje wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.”,

c) ust. 3 – 6 otrzymują brzmienie:

„3. Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić organizację dobrowolnych powrotów podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 3, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej w zakresie organizacji pomocy w dobrowolnym powrocie.

5. Kolejna pomoc w dobrowolnym powrocie może nastąpić nie wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia, w którym cudzoziemiec, któremu udzielono pierwszej pomocy w dobrowolnym powrocie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do pomocy udzielanej cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 i 5.”;

105) po art. 334 dodaje się art. 334a w brzmieniu:

„Art. 334a. 1. Decyzję o udzieleniu pomocy w dobrowolnym powrocie wydaje Komendant Główny Straży Granicznej.

2. Cudzoziemiec, niezadowolony z decyzji, o której mowa w ust. 1, może zwrócić się do Komendanta Głównego Straży Granicznej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 5 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

106) w art. 335 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ właściwy do wydania decyzji o:

- 1) zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu,
 - 2) odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej,
 - 3) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, w przypadku, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 4
- informuje cudzoziemca o możliwości skorzystania z pomocy w dobrowolnym powrocie.”;

107) w art. 336:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ustala się, w przypadku gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Koszty, o których mowa w ust. 1, ustala się, gdy decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stanie się ostateczna, a w przypadku wydania takiej decyzji przez organ wyższego stopnia, gdy decyzja ostateczna zostanie doręczona, chyba że decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.

1b. Kosztów, o których mowa w ust. 1, nie ustala się w przypadku udzielenia cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy w sprawie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ustala, w drodze decyzji, wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1, oraz podmioty obowiązane do pokrycia tych kosztów. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.”,

d) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy cudzoziemiec przebywa w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, decyzję, o której mowa w ust. 2, wydaje organ Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców.”;

108) w art. 337 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli wykonywanie pracy lub pełnienie funkcji zostało powierzone przez kilka podmiotów, odpowiedzialność tych podmiotów za poniesienie kosztów jest solidarna. Do odpowiedzialności solidarnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.”;

109) w art. 338:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych;”;

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) zapewnienia cudzoziemcowi opieki medycznej i psychologicznej podczas pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców;”;

c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a – 5c w brzmieniu:

„5a) doprowadzenia cudzoziemca do pomieszczenia przeznaczonego dla osób zatrzymanych, strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców;

5b) doprowadzenia cudzoziemca do organu Straży Granicznej, sądu, prokuratury, jednostki Policji, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, placówek opiekuńczo-wychowawczych lub podmiotów leczniczych;

5c) czynności, o których mowa w art. 325;”;

110) art. 339 otrzymuje brzmienie:

„Art. 339. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy sposób obliczania kosztów związanych z doprowadzeniem cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony;

2) wysokość zryczałtowanych dziennych kosztów:

a) pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych,

b) pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw wewnętrznych uwzględni rodzaj środka transportu użytego do przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, liczbę osób doprowadzających cudzoziemca do granicy lub do portu lotniczego albo morskiego państwa, do którego zostaje doprowadzony, długość trasy przejazdu, a także koszty wyżywienia i zakwaterowania cudzoziemca w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych oraz strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.”;

111) art. 341 otrzymuje brzmienie:

„Art. 341. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach o ustalenie kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, lub w sprawach zmiany decyzji o ustaleniu kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej.”;

112) w art. 342 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Bezskuteczność egzekucji oznacza niemożność wszczęcia lub prowadzenia egzekucji należności z tytułu kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, przeciwko cudzoziemcowi będącemu dłużnikiem, w szczególności z powodu:

- 1) nieposiadania przez cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej majątku, z którego można uzyskać zwrot kosztów lub gdy z posiadanego przez cudzoziemca majątku w sposób oczywisty nie uzyska się zwrotu tych kosztów;
- 2) braku podstawy prawnej do podjęcia czynności zmierzających do wykonania tytułu egzekucyjnego w miejscu zamieszkania cudzoziemca, jeżeli znajduje się ono poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) braku możliwości ustalenia miejsca pobytu cudzoziemca za granicą.

5. Organ Straży Granicznej niezwłocznie wystawia tytuł egzekucyjny, jeżeli okoliczności stanowiące podstawę uznania egzekucji za bezskuteczną uległy zmianie, a z nowych okoliczności wynika, że egzekucja nie będzie bezskuteczna.”;

113) w art. 343:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców ryczałtu nie ustala się ponownie.”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wysokość ryczałtu może ulec zmianie, w szczególności jeżeli pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców został przedłużony. Do zmiany wysokości ryczałtu stosuje się ust. 4.”,

c) ust. 5 – 6 otrzymują brzmienie:

„5. Środki pieniężne, o których mowa w ust. 1, w kwocie do wysokości ustalonego ryczałtu i z uwzględnieniem kwoty, o której mowa w ust. 6, są przechowywane i nie podlegają zwrotowi do czasu wydania decyzji o ustaleniu wysokości kosztów, o których mowa w art. 336 ust. 1, lub dokonania potrącenia, o którym mowa w art. 344 ust. 2.

6. Cudzoziemcowi pozostawia się środki pieniężne, o których mowa w ust.1, w kwocie nie niższej niż 600 zł dla każdego członka rodziny umieszczonego w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców na zaspokojenie bieżących potrzeb podczas pobytu w tym ośrodku lub w tym areszcie.”,

d) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku przedłużenia pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców kwotę, o której mowa w ust. 6, można powiększyć o 50 zł na każdy dodatkowy miesiąc pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, jeżeli jest to uzasadnione bieżącymi potrzebami cudzoziemca.”;

114) w art. 344:

a) uchyla się ust. 2,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku zdeponowania środków pieniężnych w walucie obcej potrąceniu podlega kwota należności pieniężnych ustalona według bieżącego średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego w dniu poprzedzającym dzień wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 3.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Potrącenia nie dokonuje się, jeżeli koszty jego dokonania przewyższyłyby uzyskaną w wyniku tej czynności kwotę.”;

115) uchyla się art. 346 ;

116) w art. 356:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy okoliczność, o której mowa w art. 348, wyjdzie na jaw w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba że zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa art. 349.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy okoliczność, o której mowa w art. 351 pkt 1, wyjdzie na jaw w postępowaniu w sprawie zobowiązania do powrotu, a zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 349, w decyzji odmawiającej zobowiązania do powrotu i odmawiającej udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, udziela się zgody na pobyt tolerowany.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Jeżeli okoliczność, o której mowa w art. 348 lub art. 351 pkt 1 lub 2, wyszła na jaw:

- 1) po wydaniu ostatecznej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo
- 2) w związku z koniecznością wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydanej przez organ innego państwa członkowskiego stosującego dyrektywę Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz. Urz. WE L 149 z 02.06.2001, str. 34; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 4, str. 107)

– z urzędu wszczyna się odrębne postępowanie.

3. Do decyzji kończącej postępowanie, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 1a.”;

117) w art. 386 w pkt 5 wyrazy „niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”;

118) w art. 393a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ Straży Granicznej wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie przekazania do innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013 cudzoziemca, który nie ubiega się o udzielenie ochrony międzynarodowej i przekazuje Szefowi Urzędu dowody lub poszlaki, o których mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia wykonawczego Komisji UE nr 118/2014 z dnia 30 stycznia

2014 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1560/2003 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz. Urz. UE L 39 z 08.02.2014, str. 1), dotyczące cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ważnego dokumentu uprawniającego go do wjazdu na to terytorium i pobytu na nim, który nie ubiega się o udzielenie ochrony międzynarodowej, w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy inne państwo członkowskie jest właściwe do wtórnego przejścia cudzoziemca, o którym mowa w art. 23–25 rozporządzenia 604/2013.”;

119) w art. 393b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy inne państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 wyrazi zgodę na przejście cudzoziemca, o którym mowa w art. 393a ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje decyzję o jego przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego.”,

b) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Doprowadzenie cudzoziemca wykonuje:”,

c) po ust. 7 dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Do doręczania decyzji lub postanowień, wydanych w sprawie przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, stosuje się odpowiednio art. 322.

9. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej.”;

120) w art. 394:

a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Cudzoziemiec może także zostać zatrzymany na okres nie dłuższy niż 48 godzin w celu:

- 1) przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo
 - 2) przekazania na podstawie rozporządzenia 604/2013 albo
 - 3) przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”,
- b) w ust. 4 w pkt 2 po lit. d dodaje się lit. da w brzmieniu:
„da) ustala, czy istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”;
- 121) w art. 398:
- a) w ust. 1:
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu i istnieje konieczność zabezpieczenia jej wykonania, lub”,
 - po pkt 3a dodaje się pkt 3b w brzmieniu:
 - „3b) istnieje konieczność zabezpieczenia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, a jego natychmiastowe przekazanie do tego państwa nie jest możliwe, lub”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-3b, można nie umieszczać w strzeżonym ośrodku.”,
 - c) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku ucieczki cudzoziemca zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 ulega przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa. Przepisy ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. poz. 1537 oraz z 2009 r. poz. 1241) stosuje się odpowiednio, z tym że termin do odbioru depozytu wynosi rok od dnia doręczenia wezwania do odbioru uprawnionemu lub wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 5 tej ustawy.”;

122) po art. 400 dodaje się art. 400a – art. 400d w brzmieniu:

„Art. 400a. 1. Komendant Główny Straży Granicznej może zapewnić cudzoziemcowi finansowanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, mogą być przyznane:

- 1) cudzoziemcowi, który z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców;
- 2) cudzoziemcowi, który w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców;
- 3) członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu cudzoziemca, o którym mowa w pkt 1 i 2, w przypadku osoby małoletniej.

3. Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić wykonywanie zadań z zakresu świadczeń, o których mowa w ust. 1, podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy udzielanie pomocy cudzoziemcom.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 3, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej w zakresie wykonywania zadań z zakresu świadczeń, o których mowa w ust. 1.

Art. 400b. 1. Finansowanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej obejmuje pokrycie kosztów:

- 1) zakwaterowania w miejscu wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej;
- 2) całodziennego wyżywienia;
- 3) zakupu niezbędnych środków czystości i higieny osobistej;
- 4) zakupu niezbędnej odzieży, bielizny i obuwia;
- 5) przejazdów środkami transportu publicznego, w celu leczenia lub w celu wzięcia udziału w czynnościach związanych z prowadzonym postępowaniem w sprawie:

- a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu,
- b) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych,
- c) udzielenia zgody na pobyt tolerowany.

2. Finansowanie świadczeń z zakresu opieki medycznej i psychologicznej obejmuje pokrycie kosztów:

- 1) konsultacji lekarzy podstawowej opieki medycznej i lekarzy specjalistów;
- 2) pobytu w szpitalu lub podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne;
- 3) zakupu leków i artykułów sanitarnych;
- 4) usług opiekuńczych wykonywanych w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opieki higienicznej;
- 5) konsultacji psychologicznej i psychoterapii.

3. Finansowanie świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, zapewnia się cudzoziemcowi w okresie do 6 miesięcy liczonych od dnia doręczenia cudzoziemcowi decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, ze względu na stan zdrowia cudzoziemca termin, o którym mowa w ust. 3, ulega przedłużeniu do czasu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub przekazania do innego państwa członkowskiego.

5. Przyznanie cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 400a ust. 2, świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej nie wstrzymuje wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

6. Koszty związane z finansowaniem świadczeń, o których mowa w art. 400a ust. 1, są pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Art. 400c. 1. W decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemca zobowiązuje się do:

- 1) zgłaszania się w określonych odstępach czasu do organu Straży Granicznej wskazanego w decyzji,
- 2) przekazania dokumentu podróży do depozytu organowi wskazanemu w decyzji,
- 3) zamieszkiwania w miejscu wyznaczonym w decyzji

- do czasu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przekazania do innego państwa członkowskiego, udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub udzielenia zgody na pobyt tolerowany.

2. Cudzoziemca pozbawia się świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej, w przypadku gdy:

- 1) nie stawił się w miejscu zamieszkania wyznaczonym w decyzji, w terminie 2 dni od dnia wydania decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej;
- 2) opuścił miejsce zamieszkania wyznaczone w decyzji i nie powrócił do niego przez okres dłuższy niż 2 dni bez usprawiedliwionej przyczyny;
- 3) nie zgłasza się w określonych odstępach czasu do organu wskazanego w decyzji;
- 4) opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 400d. 1. Decyzję o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej oraz decyzję o pozbawieniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej wydaje komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.

2. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest Komendant Główny Straży Granicznej.”;

123) w art. 401 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje, na wniosek organu Straży Granicznej, sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę organu składającego wniosek.”;

124) w art. 403 ust. 2, ust. 2a i ust.3 otrzymują brzmienie:

a) „2. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może być przedłużony na czas określony, w przypadku gdy przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1:

- 1) nie zostało zakończone postępowanie w sprawie:
 - a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu albo
 - b) przekazania go do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia 604/2013 albo

- c) przekazania go do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób albo
- 2) trwają czynności mające na celu umożliwienie:
- a) przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo
 - b) jego przekazania zgodnie z art. 28 rozporządzenia 604/2013 albo
 - c) jego przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.

2a. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może być także przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku gdy cudzoziemcowi przebywającemu w tym ośrodku lub w areszcie została wydana ostateczna decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej.

3. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców nie może przekroczyć 6 miesięcy, przy czym każde kolejne postanowienie sądu w tej sprawie wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”,

- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Po upływie 6-miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3, pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców może być przedłużony na czas określony, w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:

- 1) cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie współpracuje z organem Straży Granicznej w zakresie wykonania tej decyzji lub
- 2) wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest tymczasowo niemożliwe z powodu opóźnień w uzyskaniu od państw trzecich dokumentów niezbędnych do tego celu.

3b. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, o którym mowa w ust. 3a, nie może przekroczyć 12 miesięcy, przy czym każde kolejne postanowienie sądu w tej sprawie wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.”,

- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do okresów, o których mowa w ust. 3 i 5, nie wlicza się okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej.”,

- d) uchyla się ust. 5,

- e) po ust. 8 dodaje się ust. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. Ponowne umieszczenie cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców po upływie okresów, o których mowa w ust. 3 i 5, jest możliwe wyłącznie w przypadku gdy z okoliczności sprawy wynika, że wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stało się możliwe i jego umieszczenie tam jest niezbędne do wykonania tej decyzji.

10. W przypadku, o którym mowa w ust. 9, cudzoziemca umieszcza się w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców na okres niezbędny do wykonania decyzji o zobowiązaniu go do powrotu nie dłuższy jednak niż 1 miesiąc. Art. 401 stosuje się odpowiednio.”;

125) w art. 406:

- a) w ust. 5 w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) uchyleniu lub stwierdzeniu nieważności decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, za wyjątkiem decyzji, zgodnie z którą sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia a cudzoziemiec został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców na podstawie art. 398 ust. 1 pkt 1 lub”,

- b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Organ Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców, niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie, o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu dla cudzoziemców.”;

126) w art. 415 w ust. 1 uchyla się pkt 11;

127) w art. 416 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) korzystania z internetu na stanowiskach komputerowych dostępnych w strzeżonym ośrodku.”;

128) w art. 417 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Cudzoziemiec otrzymuje świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne na zasadach określonych w art. 115 §1a-10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. poz. 557, z późn. zm.⁶⁾), zwanej dalej „Kodeksem karnym wykonawczym”.”;

129) w art. 425 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pieniądze, w pełnej wysokości, jeżeli nie dokonano potrącenia, o którym mowa w art. 343 ust. 1;”;

130) w art. 428 w ust. 1 w pkt 2 dodaje się lit. n w brzmieniu:

„n) przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a;”;

131) w art. 429 ust. 1 pkt 9 wyrazy „w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j” zastępuje się wyrazami „w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j i n”;

132) w art. 430:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W rejestrach prowadzonych w sprawach z zakresu wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na tym terytorium i wyjazdu z niego, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. a-k oraz m i n, a także

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 1083, z 1999 r. poz. 931, z 2000 r. poz. 701 i 1268, z 2001 r. poz. 1071 i 1194, z 2002 r. poz. 676 i 1679, z 2003 r. poz. 1061, 1380 i 1750, z 2004 r. poz. 889, 2135, 2405, 2426 i 2703, z 2005 r. poz. 1363 i 1479, z 2006 r. poz. 708 i 1648, z 2007 r. poz. 849, z 2008 r. poz. 1344, z 2009 r. poz. 39, 119, 504, 817, 963, 1475, 1540 i 1589, z 2010 r. poz. 227, 842 i 1228, z 2011 r. poz. 201, 202, 654, 1092, 1280 i 1431, z 2012 r. poz. 908, z 2013 r. poz. 628 i 1247, z 2014 r. poz. 619, z 2015 r. poz. 21, 396, 431, 541, 1269 i 1573 oraz z 2016 r. poz. 428 i 437.

w ewidencji zaproszeń przechowuje się informacje o wnioskach, postanowieniach, decyzjach administracyjnych, orzeczeniach sądu oraz dane osobowe przetwarzane zgodnie z niniejszą ustawą, dotyczące cudzoziemców objętych postępowaniami w sprawach, których te rejestry i ewidencja dotyczą.”,

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. b-k oraz m i n, a także w ewidencji zaproszeń oprócz informacji i danych, o których mowa w ust. 1, przechowuje się:”,

– po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, fotografię cudzoziemca oraz informacje o:

a) dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) decyzjach w sprawie wysokości kosztów przymusowego wykonania decyzji o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej”,

c) w ust. 9 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) informacje, o których mowa w art. 171 ust. 2, oraz dacie ich odnotowania.”;

133) w art. 435 w ust. 1 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) cudzoziemiec został przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.”;

134) w art. 436 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) będącego małżonkiem obywatela polskiego lub przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej małżonkiem cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, chyba że:

- a) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- b) decyzja o odmowie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały, wydana w związku ze stwierdzeniem, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przez cudzoziemca przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, stała się ostateczna, lub
- c) decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wydana z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, lub w związku ze stwierdzeniem, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przez cudzoziemca przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, stała się ostateczna;”;

135) w art. 438:

- a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) roku od dnia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób;”;
- b) w ust. 2 uchyla się pkt 3;

136) w art. 444 w ust. 2 wyrazy „na podstawie” zastępuje się wyrazami „w związku z okolicznościami, o których mowa w”;

137) w art. 447 w ust. 2 wyrazy „na podstawie” zastępuje się wyrazami „w związku z okolicznościami, o których mowa w”;

138) w art. 449 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a-k oraz m i n, a także pkt 3 i 6, z wyjątkiem rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c, prowadzonych przez konsula i ministra właściwego do spraw zagranicznych;”;

139) w art. 465 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie ukarania za wykroczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 6–9, sąd zarządzając zastępczą karę aresztu orzeka, że podlega ona wykonaniu do momentu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, pozostałą do odbycia karę aresztu uznaje się za wykonaną.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz.U. z 2014 r. poz.1392 oraz z 2015 r. poz. 1274) w art. 15:

1) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, zwany dalej „Szefem Urzędu”, udziela lub odmawia udzielenia zezwolenia na pobyt stały osobom, o których mowa w ust. 1 i 2.”;

2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Organem właściwym do wydania lub wymiany karty pobytu osobom, o których mowa w ust. 1 i 2, jest wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.”;

3) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do udzielenia zezwolenia na pobyt stały oraz do kart pobytu stosuje się przepisy działu VI oraz VII ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.⁷⁾).”;

4) uchyla się ust. 6.

Art. 3. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z 2013 r. poz. 1650, z 2014 r. poz. 1004, z 2015 r. poz. 1607 oraz z 2016 r. poz. 783) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

„Art. 37a. Organ Straży Granicznej, właściwy ze względu na miejsce przekazania cudzoziemca przez inne państwo członkowskie na podstawie rozporządzenia 604/2013, zapewnia cudzoziemcowi, będącemu osobą niepełnosprawną, w podeszłym wieku, samotnie wychowującą dziecko lub kobietą ciężarną, który po przekazaniu złoży

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 463 i 1004, z 2015 r. poz. 1274, 1607 i 1767 oraz z 2016 r. poz. 65 i 904.

oświadczenie, o którym mowa w art. 40 ust. 6, transport do ośrodka recepcyjnego oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu.”;

2) w art. 61:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) występuje niezwłocznie do sądu opiekuńczego właściwego ze względu na miejsce pobytu małoletniego bez opieki z wnioskiem o umieszczenie go w pieczy zastępczej.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1b w brzmieniu:

„1a. Jeżeli małoletniemu bez opieki towarzyszy dorosły krewny w linii prostej drugiego stopnia lub dorosły krewny w linii bocznej drugiego lub trzeciego stopnia, organ Straży Granicznej we wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, może wskazać powierzenie pełnienia funkcji rodziny zastępczej temu krewnemu, jeżeli krewny ten wyrazi zgodę.

1b. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1a, organ Straży Granicznej może wystąpić z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 755 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.⁸⁾), w postaci roztoczenia pieczy nad małoletnim bez opieki przez krewnego, o którym mowa w ust. 1a, na czas prowadzenia postępowania o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej.”,

c) uchyla się ust. 6,

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Sąd rozpatruje wniosek, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 10 dni od dnia jego złożenia.”;

3) w art. 70 w ust. 1 uchyla się pkt 1;

4) w art. 74 w ust. 3:

a) uchyla się pkt 1,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) powiadomił na piśmie Szefa Urzędu o złożeniu wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej po wydaniu mu decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195, 437, 868 i 996.

ochrony uzupełniającej lub decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej;”;

5) uchyla się art. 75;

6) w art. 75a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, obejmuje pokrycie:

- 1) kosztów podróży cudzoziemca;
- 2) opłat administracyjnych związanych z uzyskaniem dokumentu podróży oraz niezbędnych wiz i zezwoleń;
- 3) kosztów wyżywienia w podróży;
- 4) kosztów opieki medycznej w podróży;
- 5) kosztów organizacji pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2d w brzmieniu:

„2a. Decyzję w sprawie przyznania pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 wydaje, na wniosek cudzoziemca, Komendant Główny Straży Granicznej.

2b. Wniosek, o którym mowa w ust. 2a, cudzoziemiec składa nie później niż przed upływem 30 dni liczonych od dnia, w którym decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej i o przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego stała się ostateczna. Jeżeli termin do złożenia wniosku nie zostanie zachowany, Komendant Główny Straży Granicznej pozostawia wniosek bez rozpoznania.

2c. Cudzoziemiec, niezadowolony z decyzji, o której mowa w ust. 2a, może zwrócić się do Komendanta Głównego Straży Granicznej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 5 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

2d. Przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej

na podstawie rozporządzenia 604/2013 odbywa się w sposób zorganizowany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komendant Główny Straży Granicznej, po uzyskaniu informacji od Szefa Urzędu o wydaniu decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej i o przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zawiadamia niezwłocznie komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego ze względu na miejsce pobytu wnioskodawcy o niezłożeniu przez wnioskodawcę wniosku o przyznanie mu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej stała się ostateczna lub o nieskorzystaniu przez wnioskodawcę z przyznanej mu pomocy związanej z tym przeniesieniem.”;

7) w art. 82c:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmiotom innym niż organizacje międzynarodowe, na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164 oraz z 2016 r. poz. 831, 996 i 1020):

1) Szef Urzędu może zlecić prowadzenie nauki języka polskiego;

2) Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić, przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.”;

8) art. 85 otrzymuje brzmienie:

„Art. 85. Koszty pomocy socjalnej, opieki medycznej, z wyłączeniem kosztów określonych w przepisach ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, zasiłku pogrzebowego oraz prowadzenia ośrodków są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu.”;

9) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. Koszty pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.”;

10) w art. 86 w ust. 1 uchyla się pkt 4;

11) art. 89cb otrzymuje brzmienie:

„Art. 89cb. W przypadku gdy zwalniana ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców osoba, której wniosek dotyczy, jest osobą niepełnosprawną, w podeszłym wieku, samotnie wychowującą dziecko lub kobietą ciężarną, organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu tej osoby zapewnia jej transport do ośrodka recepcyjnego oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienie podczas tego transportu.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691 i 868) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 3 w pkt 2 lit. ha otrzymuje brzmienie:

„ha) posiadających zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a albo art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, albo wizę wydaną w celu wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 87 w ust. 1:

a) pkt 11a otrzymuje brzmienie:

„11a) posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 126, art. 127, art. 142 ust. 3, art. 139a ust. 1 lub art. 139n ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu.”;

b) po pkt 11a dodaje się pkt 11b w brzmieniu:

„11b) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1030/2002, z adnotacją „ICT” wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy jako pracownik kadry kierowniczej,

specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni;”;

c) dodaje się pkt 13–15 w brzmieniu:

- „13) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jeżeli wykonuje pracę jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na rzecz jednostki przyjmującej, która złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na warunkach określonych w tym wniosku;
- 14) przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przebywał na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w tym przepisie i kontynuuje wykonywanie pracy, do której był uprawniony na podstawie tego zezwolenia na pobyt czasowy;
- 15) przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139n ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przebywał na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w tym przepisie i kontynuuje wykonywanie pracy, do której był uprawniony na podstawie tego zezwolenia na pobyt czasowy.”;

3) w art. 88g ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Do cudzoziemca, który złożył wniosek o zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 126 ust. 1, art. 127 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w celu kontynuowania pracy wykonywanej

zgodnie z posiadanym przez siebie zezwoleniem na pracę lub zezwoleniem na pobyt czasowy stosuje się przepis ust. 1a.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.⁹⁾) w załączniku do ustawy w części III ust. 2b w kolumnie 2 otrzymuje brzmienie:

„2b. Zezwolenie, o którym mowa w art. 114 ust. 1 i 1a, art. 127, art. 139a ust. 1 i art. 139n ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach”.

Art. 6. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2012 r. poz. 161, z 2013 r. poz. 1650, z 2015 r. poz. 1274 oraz z 2016 r. poz. 753) w art. 30 ust. 2 po wyrazach „ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. Nr 90, poz. 999, z późn. zm.)” dodaje się wyrazy „na poziomie co najmniej B1”.

Art. 7. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy działu III stosuje się także do cudzoziemca niewymienionego w ust. 1 pkt 2-4 przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 42 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z tym że w przypadku cudzoziemców ich pobyt na tym terytorium jest legalny;”.

Art. 8. Do postępowań administracyjnych, których nie zakończono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie ustaw zmienianych w niniejszej ustawie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 9. Do postępowań w sprawie przyznania pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, których nie zakończono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie art. 75 ust. 3 i art. 75a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 443, 1358, 1607, 1649, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 195, 544 i 753.

Art. 10. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 107 ust. 1, art. 146, art. 150 ust. 1, art. 157 ust. 1, art. 194 ust. 1 i art. 339 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 107 ust. 1, art. 146, art. 150 ust. 1, art. 157 ust. 1, art. 194 ust. 1 i art. 339 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy,
- 2) art. 86 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą
– nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. 1. Maksymalny limit wydatków Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, będących skutkiem finansowym ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wynosi 7.493 tys. zł, z tego:

- 1) w 2017 r. – 1.348 tys. zł;
- 2) w 2018 r. – 617 tys. zł;
- 3) w 2019 r. – 631 tys. zł;
- 4) w 2020 r. – 647 tys. zł;
- 5) w 2021 r. – 664 tys. zł;
- 6) w 2022 r. – 681 tys. zł;
- 7) w 2023 r. – 699 tys. zł;
- 8) w 2024 r. – 717 tys. zł;
- 9) w 2025 r. – 735 tys. zł;
- 10) w 2026 r. – 754 tys. zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego w danym roku budżetowym maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na zmianie kosztów realizacji zadań publicznych wykonywanych na rzecz cudzoziemców.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 2.

Art. 12. 1. Maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Straży Granicznej, będących skutkiem finansowym ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wynosi 14.048 tys. zł, z tego:

- 1) w 2017 r. – 1.262 tys. zł;
- 2) w 2018 r. – 1.286 tys. zł;
- 3) w 2019 r. – 1.315 tys. zł;
- 4) w 2020 r. – 1.348 tys. zł;
- 5) w 2021 r. – 1.382 tys. zł;
- 6) w 2022 r. – 1.417 tys. zł;
- 7) w 2023 r. – 1.453 tys. zł;
- 8) w 2024 r. – 1.490 tys. zł;
- 9) w 2025 r. – 1.528 tys. zł;
- 10) w 2026 r. – 1.567 tys. zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego w danym roku budżetowym maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zostaną zastosowane mechanizmy korygujące, polegające na:

- 1) limitowaniu liczby udzielonych świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej,
- 2) ograniczeniu kosztów związanych z finansowaniem świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej,
- 3) obniżeniu kosztów zewnętrznej obsługi zapewnienia świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej

– przy jednoczesnym zapewnieniu prawidłowego i skutecznego wykonywania przez Komendanta Głównego Straży Granicznej ustawowych zadań.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 2.

Art. 13. 1. Maksymalny limit wydatków wojewodów, będących skutkiem finansowym ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wynosi 56.990 tys. zł, z tego:

- 1) w 2017 r. – 5.954 tys. zł;
- 2) w 2018 r. – 5.113 tys. zł;

- 3) w 2019 r. – 5.233 tys. zł;
- 4) w 2020 r. – 5.369 tys. zł;
- 5) w 2021 r. – 5.509 tys. zł;
- 6) w 2022 r. – 5.650 tys. zł;
- 7) w 2023 r. – 5.803 tys. zł;
- 8) w 2024 r. – 5.960 tys. zł;
- 9) w 2025 r. – 6.118 tys. zł;
- 10) w 2026 r. – 6.281 tys. zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego w danym roku budżetowym maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na zmianie kosztów realizacji zadań publicznych wykonywanych na rzecz cudzoziemców.

3. Wojewoda monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, w zakresie części budżetowej, której jest dysponentem, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 2.

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 51, 87, 120, 121 lit. a tiret drugie, 130 – 133, 135 i 138, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2017 r.

31.08.2016 r.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma przede wszystkim na celu dostosowanie polskiego porządku prawnego do *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa* (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014 r. str. 1 – 21), zwanej dalej „dyrektywą 2014/66/UE”.

Zmiany w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o cudzoziemcach”, mają również na celu stworzenie lepszych ram prawnych pozwalających na świadome zarządzanie migracjami w Polsce oraz w zakresie przyjmowania cudzoziemców wskazując na konieczność wprowadzania szczególnych uregulowań prawnych między innymi dla cudzoziemców podejmujących w Polsce studia, dla absolwentów polskich uczelni oraz dla osób podejmujących w Polsce pracę, w tym dla cudzoziemców o pożądanym kwalifikacjach zawodowych. Stąd projektowane zmiany w ustawie o cudzoziemcach skupiają się na dostosowaniu obowiązujących przepisów do potrzeb związanych z przyjmowaniem opisanych wyżej grup cudzoziemców.

Projektowane zmiany w przepisach wprowadzają również szereg ułatwień dla cudzoziemców chcących osiedlić się w Polsce na stałe z uwagi na posiadane polskie pochodzenie lub posiadanie Karty Polaka. Proponowane w projekcie zmiany wpisują się w zasadę ułatwiania legalizacji pobytu najbardziej pożądanym kategoriom cudzoziemców. Celem nowelizacji przepisów ustawy o cudzoziemcach jest również usprawnienie istniejących procedur migracyjnych, w oparciu o doświadczenia w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa.

Wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2014/66/UE wymaga następujących zmian w ustawie o cudzoziemcach:

- w dziale I – Przepisy ogólne – konieczne jest wprowadzenie nowych definicji pozwalających na realizację przepisów dyrektywy;

- w dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców – konieczne jest dodanie nowego zadania dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jakim będzie pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla celów niniejszej dyrektywy;
- w dziale IV – Wizy w rozdziale 1 – Wydawanie wiz – wprowadzony zostanie nowy cel, dla którego wydawane są wizy – realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale V – Zezwolenia na pobyt czasowy – dodano dwa nowe rozdziały, które będą regulowały udzielanie zezwoleń na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Konieczne jest również przewidzenie rozwiązań prawnych umożliwiających cudzoziemcom przenoszonym wewnątrz korporacji skorzystanie z mobilności krótkoterminowej wewnątrz Unii Europejskiej. Niezbędna jest również nowelizacja rozdziału 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodziny obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców, gdyż art. 19 dyrektywy 2014/66/UE przewiduje ułatwienie łączenia rodzin dla pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom – konieczne jest wprowadzenie regulacji pozwalających na zamieszczanie na karcie pobytu adnotacji „ICT” oraz „mobile ICT”.

Wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego wymaga ponadto wprowadzenia zmian:

- w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.), w celu uwzględnienia udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w tzw. jednolitej procedurze oraz
- w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691 i 868), w celu uwzględnienia możliwości wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności krótko i długoterminowej.

Dodatkowo, w celu poprawy obowiązujących regulacji prawnych dotyczących cudzoziemców, zostaną wprowadzone w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach między innymi następujące zmiany:

- odejście od wymogu posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania w Polsce;
- doprecyzowanie, że zezwolenie dla absolwenta polskiej uczelni jest udzielane bezpośrednio po zakończeniu studiów i jednorazowo;
- odejście od wzywania cudzoziemców o przedstawienie informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy w trybie braków formalnych wniosku;
- rezygnacja z przedstawiania przez cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt i pracę umowy z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, na rzecz oświadczenia wyżej wymienionego podmiotu zawierającego niezbędne dla postępowania informacje, które jest zawarte w załączniku do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach;
- wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki,
- wprowadzenie możliwości samodzielnego ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną przez członka rodziny przebywającego na terytorium Polski;
- wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w przypadku cudzoziemców ubiegających się o zezwolenie na pobyt stały oraz o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;
- umożliwienie cudzoziemcom polskiego pochodzenia oraz posiadaczom Karty Polaka aplikowanie o zezwolenie na pobyt stały w czasie niezgodnego z prawem pobytu oraz w okresie, w którym zgodnie z prawem powinni opuścić terytorium naszego kraju;
- usprawnienie procedury związanej ze składaniem przez cudzoziemców odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu,

- usprawnienie procesu wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu,
- wprowadzenie możliwości zapewnienia cudzoziemcom, którzy nie zostali umieszczeni w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec nich aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia albo ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli oni poddani przemocy oraz cudzoziemcom, którzy zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w przypadku gdy stwierdzono, iż ich dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia lub ich stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że byli on poddani przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia, nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej. Powyższe rozwiązanie będzie stanowiło pełne wdrożenie do polskiego porządku prawnego art. 14 ust. 1 lit d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z dnia 24.12.2008 r., str. 98), zwaną dalej „dyrektywą 2008/115/WE”,
- przejście przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013,
- usprawnienie procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- wprowadzenie rozwiązań prawnych w celu zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy 2008/115/WE.

Przewiduje się także modyfikację przepisów dotyczących cudzoziemskich ofiar handlu ludźmi poprzez:

- rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny przestaje

uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa, oraz związane z tą zmianą uzupełnienie przepisu określającego zawartość rejestru wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170,

- wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo,

- rezygnację z konieczności potwierdzania przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, że cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia, jako jednego z warunków udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach.

Przewiduje się także zmianę w ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz.U. z 2014 r. poz.1392 oraz z 2015 r. poz. 1274), zgodnie z którą wydawanie i wymiana kart pobytu członkom najbliższej rodziny repatriantów posiadających zezwolenie na pobyt stały będzie należeć do kompetencji wojewody właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, a nie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Proponuje się również zmianę w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2012 r. poz.161, z późn. zm.), która dotyczy określenia poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego, określonych tą ustawą.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575) mają na celu doszczegółowienie zakresu podmiotowego ustawy poprzez umożliwienie pełnienia funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium RP na podstawie tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt 2-4 ustawy.

Przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z późn. zm.) w zakresie przejęcia przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego

odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 oraz zapewnienia transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania do ośrodka recepcyjnego. Projektowane zmiany mają na celu również doszczegółowienie kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki. Temu samemu celowi przyświecają proponowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575).

Projekt przewiduje ponadto wprowadzenie rozwiązań prawnych mających na celu dostosowanie przepisów ustawy o cudzoziemcach do orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach: C-430/11 Sagor, C-457/12 S. i G. oraz w sprawie C-491/13 Ben Alaya.

2. Charakterystyka projektu ustawy – rzeczywisty stan oraz wskazanie różnic pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Art. 1 projektu ustawy dokonuje zmian w ustawie o cudzoziemcach.

W odnośniku nr 1 do tytułu ustawy dodano pkt 16 odnoszący się do wdrażanej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

W art. 3 proponuje się nowe punkty 5a, 5b, 13a, 13b, 13c oraz 15a w celu wprowadzenia nowych definicji do ustawy o cudzoziemcach: grupy przedsiębiorstw, jednostki przyjmującej, pracownika kadry kierowniczej, pracownika odbywającego staż, przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz specjalisty. Wprowadzenie nowych definicji wynika z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów art. 3 lit b, d, e, f, g oraz 1 dyrektywy 2014/66/UE. W punkcie 12a przewidziano definicję pracodawcy macierzystego, z uwagi na posługiwanie się tym pojęciem m.in. w przepisach dotyczących odmowy zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w związku z transpozycją art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2014/66/UE. Zmiana w pkt 25 ma charakter redakcyjny.

Treść art. 10 uzupełniono o odesłanie do całego art. 79 K.p.a. Do tej pory przepis zawierał jedynie wyłączenie stosowania art. 79 § 2 K.p.a., co stanowiło niekonsekwencję. Powyższa zmiana ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której strona, która przebywa za

granicą i która nie ustanowiła pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, nie może brać czynnego udziału w czynności przesłuchania czy w oględzinach (art. 79 § 2 K.p.a. przewiduje określone uprawnienie procesowe, z którego strona nie musi korzystać), ale o czynności będzie musiała być zawiadomiona (art. 79 § 1 K.p.a. adresowany jest wprost do organu administracji, nakładając obowiązek zawiadomienia o miejscu i terminie czynności z odpowiednim wyprzedzeniem – co najmniej 7 dni). W obecnym stanie prawnym art. 10 ustawy o cudzoziemcach wyłącza przepis ustanawiający określone uprawnienie (§ 2), ale nie wyłącza przepisu, który w istocie ma zapewnić realizację tego uprawnienia (§ 1). Zasadne wydaje się zatem, aby wyłączenie obejmowało cały art. 79 K.p.a., a nie tylko § 2.

Proponuje się dodanie art. 13a, który zawiera ogólny obowiązek poddania się przez cudzoziemca pobraniu odcisków linii papilarnych w sytuacjach, w których jest to przewidziane przez przepisy ustawy o cudzoziemcach. Proponowany przepis ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości związanych z zakresem pozytywnych obowiązków po stronie cudzoziemca w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o cudzoziemcach, które to obowiązki dotyczą poddania się czynności pobrania odcisków linii papilarnych. Żaden bowiem przepis ustawy o cudzoziemcach nie formułuje wprost takiego obowiązku. Art. 14 jest bowiem przepisem o charakterze technicznym, wskazującym na to, w jaki sposób pobiera się odciski linii papilarnych, tj. za pomocą kart daktyloskopijnych lub urządzenia do elektronicznego pobierania odcisków. Inne przepisy ustawy (art. 106 ust. 4, art. 203 ust. 4, art. 219 ust. 5, art. 246, art. 295 ust. 1 i 2, art. 324 pkt 1) kierują względem organów administracji publicznej lub funkcjonariuszy Straży Granicznej obowiązki pobrania odcisków linii papilarnych. Jeszcze inne przepisy przewidują skutki prawne nie złożenia odcisków linii papilarnych (art. 99 ust. 1 pkt 10, art. 196 ust. 1 pkt 7, art. 213 pkt 8, art. 247) odwołując się jednak to istnienia obowiązku po stronie cudzoziemca. Brak jest zatem przepisu, który wprost formułowałby obowiązek po stronie cudzoziemca, ażeby poddać się czynności pobrania odcisków linii papilarnych. Projektowany art. 13a w sposób naturalny zatem dopełni przepisy związane z pobieraniem i przechowywaniem odcisków linii papilarnych od cudzoziemca, usuwając wszelkie wątpliwości w tym zakresie.

W art. 15, przewidującym wymogi fotografii cudzoziemca dołączanych do wniosków o udzielenie mu zezwoleń pobytowych, wniosków o wydanie wizy krajowej lub wniosków o wydanie dokumentów wydawanych cudzoziemcom proponuje się usunięcie ust. 2, zgodnie z którym cudzoziemiec z wrodzonymi lub nabytymi wadami narządu wzroku może dołączyć do wniosku fotografię przedstawiającą go w okularach z ciemnymi szklami. Specyfikacje

techniczne dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom państw trzecich zostały uregulowane m.in. w decyzji Komisji C(2009) 3770 z 20 maja 2009 r. zmieniającej specyfikacje techniczne jednolitego wzoru dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich. Na podstawie pkt 2.1.1 załącznika nr 1 do tej decyzji, biometryczny obraz twarzy powinien odpowiadać wymaganiom określonym w dokumencie Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) *Dokumenty podróży nadające się do odczytu maszynowego, Dokument 9303*, część 3, wydanie z 2008r. Wymagania dotyczące fotografii służącej do stworzenia biometrycznego obrazu twarzy zostały zawarte w sekcji IV oraz w załączniku 5 do sekcji IV. Zgodnie z tymi wymaganiami, fotografie przedstawiające osoby w okularach z ciemnymi szklami nie mogą być zamieszczane w dokumentach odczytywanych maszynowo, do jakich należą m.in. karty pobytu wydawane cudzoziemcom.

W dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców – w art. 22 ust. 1 pkt 6 uzupełniono zadania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynikające z pełnienia funkcji krajowego punktu kontaktowego dla celów dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.) o uzyskiwanie odpowiednich informacji od innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Dodano także nowe zadania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców związane z koniecznością realizacji przepisów dyrektywy 2014/66/UE. W art. 22 ust. 1 przewidziano nowy pkt 8a, zgodnie z którym Szef Urzędu będzie pełnił funkcję krajowego punktu kontaktowego dla celów ww. dyrektywy. Powyższe uregulowania wdrażają do polskiego porządku prawnego postanowienia art. 26 dyrektywy 2014/66/UE.

W dziale III – Przekraczanie granicy w Rozdziale 1 – Zasady przekraczania granicy, w art. 25 przewidującym obowiązki cudzoziemców dotyczące wykazania spełnienia warunków wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przewidziano obowiązek przedstawienia kopii wysłanego powiadomienia, o którym mowa w art. 139m ust. 2 oraz pisma jednostki przyjmującej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w którym podaje się istotne informacje na temat okresu mobilności na tym terytorium przez cudzoziemca posiadającego dokument pobytowy, z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, niestosujące w pełni dorobku Schengen, co przewiduje art. 23 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE. Natomiast w ust. 3 pkt 1, który określa sytuacje, w których nie wymaga się od cudzoziemca przekraczającego granicę Polski okazania środków finansowych lub dokumentów potwierdzających możliwość uzyskania takich środków zgodnie z prawem, usunięto odesłanie

do przypadków, kiedy cudzoziemiec wjeżdża na terytorium naszego kraju na podstawie wizy w celu udziału w postępowaniu w sprawie o udzielenie azylu. Powyższa zmiana wynika z faktu, iż obowiązujące przepisy ustawy o cudzoziemcach nie przewidują możliwości wydania cudzoziemcowi wizy w takim celu.

W art. 28 ust. 3 zaktualizowano odesłanie do unijnego aktu prawnego, w związku z opublikowaniem tekstu jednolitego kodeksu granicznego Schengen jako rozporządzenia (UE) nr 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (tekst jednolity, Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1). Ponadto w przepisie przewidziano wyłączenie stosowania art. 28 ust. 1 pkt 1, przewidującego odmowę wjazdu, w przypadku gdy cudzoziemiec nie posiada ważnego dokumentu podróży, ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium, jeżeli przejeżdża on przez terytorium Polski tranzytem w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen, tj. gdy posiada on dokument pobytowy lub wizę długoterminową, wydane przez inne państwo członkowskie, tak aby mógł dotrzeć na terytorium tego państwa członkowskiego. Zmiana ma na celu wprowadzenie regulacji pozwalającej na pełne stosowanie art. 6 ust. 5 lit. a kodeksu granicznego Schengen.

Ponadto dodano dwa nowe ustępy 7 i 8, które przewidują nowe odstępstwa od odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z brzmieniem nowego ustępu 7 cudzoziemcowi nie będzie odmawiało się wjazdu z uwagi na brak posiadania ważnej wizy lub innych ważnych dokumentów uprawniających do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium lub z uwagi na fakt, iż wykorzystał dopuszczalny okres pobytu na terytorium państw obszaru Schengen wynoszący 90 dni w każdym okresie 180 dni, w sytuacji kiedy cudzoziemiec wjeżdża na terytorium Polski na podstawie dokumentu pobytowego wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, z adnotacją „ICT” w celu wykonywania pracy jako pracownik kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni. Powyższy przepis stanowi wdrożenie do krajowego porządku prawnego art. 21 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE w celu umożliwienia cudzoziemcom wjeżdżającym na terytorium UE skorzystania z mobilności krótkoterminowej w ramach UE. Podobnie uregulowania zawarte w nowym ust. 8 wynikają z konieczności wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 23 ust. 5 dyrektywy

2014/66/UE, zgodnie z którym Polska jest zobowiązana przyjąć — na wniosek innego państwa członkowskiego — pracownika przenieszonego wewnątrz przedsiębiorstwa, który bezpośrednio przed wjazdem korzystał z mobilności wewnątrz UE, nawet jeżeli posiadane przez niego zezwolenie na pobyt czasowy straciło ważność lub zostało cofnięte.

W art. 32 ust. 1 zaktualizowano odesłanie do unijnego aktu prawnego, w związku z opublikowaniem tekstu jednolitego kodeksu granicznego Schengen.

Rozdział 3 – Zaproszenia w dziale III ustawy o cudzoziemcach został uzupełniony o nowe uregulowania prawne dotyczące zaproszeń. W art. 51 ust. 2 określającym co zawiera formularz wniosku o wpisanie zaproszenia do ewidencji zaproszeń dodano dwa nowe elementy: pouczenie informujące, że zaproszenie nie jest dokumentem uprawniającym do podjęcia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz pisemne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe. Opisane wyżej pouczenie ma na celu poinformowanie zapraszających, iż sam dokument zaproszenia nie jest wystarczający do podjęcia pracy w Polsce. Dodatkowo formularz wniosku będzie uzupełniony o oświadczenie zapraszającego o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podobnie, jak ma to miejsce w przypadku pozostałych, określonych w ustawie o cudzoziemcach formularzy wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych. W art. 52 ust. 1 i dodawanym ust. 1a zmodyfikowano właściwość wojewody, który unieważnia wpis do ewidencji zaproszeń. Obecnie obowiązujące przepisy mogą doprowadzić do zaistnienia problemów z właściwością miejscową wojewody w sytuacji, gdy zapraszający pomiędzy datą wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń, a datą decyzji o unieważnieniu wpisu zmieni siedzibę albo miejsce zamieszkania w ten sposób, że będą one znajdować się w innym województwie. Z uwagi na powyższe, w projekcie ustawy przewidziano, iż do unieważnienia wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń właściwy będzie wojewoda, który wcześniej tego wpisu dokonał. Zmianie uległ także art. 52 ust. 2, który w obecnym stanie prawnym przewiduje, iż wojewoda wydaje decyzję o unieważnieniu wpisu zaproszenia do ewidencji zaproszeń z urzędu albo na wniosek zapraszającego, złożony co najmniej 7 dni przed wydaniem wize. Powyższy przepis rodził duże trudności w jego praktycznym zastosowaniu, z powodu trudności w ustaleniu, czy wiza została już cudzoziemcowi wydana. Z uwagi na powyższe, proponuje się, aby wojewoda wydawał decyzję o unieważnieniu wpisu zaproszenia do ewidencji na wniosek zapraszającego, złożony co najmniej 7 dni przed rozpoczęciem okresu jego ważności.

Proponuje się również dodanie przepisu art. 55a, który precyzuje, iż stroną postępowania administracyjnego w sprawie wpisania zaproszenia do ewidencji zaproszeń jest wyłącznie zapraszający. Powyższy zabieg ma na celu doprecyzowanie obecnie obowiązujących przepisów oraz usprawnienie postępowania administracyjnego.

W art. 56 wyraźnie doprecyzowano, iż możliwość dochodzenia przez Skarb Państwa lub inne podmioty od zapraszającego w postępowaniu przed sądem, zwrotu poniesionych kosztów, o których mowa w art. 51 ust. 2 pkt 3, wynikających z wykonywania przez te podmioty ich ustawowych obowiązków w sytuacji, gdy zapraszający nie wykonał zobowiązań wynikających z wystawionego zaproszenia, nie dotyczy kosztów związanych z wydaniem i przymusowym wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Jeśli bowiem zapraszający jest obowiązany do poniesienia tych kosztów, zgodnie z art. 337 ust. 2, zastosowanie będą miały odpowiednie przepisy o ustawy o cudzoziemcach odnoszące się do tych kosztów, uregulowane w Rozdziale 2 Działu VIII ustawy.

W dziale IV – Wizy w rozdziale I – Wydawanie wiz w art. 60 ust. 1 określającym cele wydawania wiz przewidziano nowy cel wydania wizy – realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Powyższa zmiana jest podyktowana koniecznością wdrożenia do polskiego porządku prawnego art. 13 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE. Zmiana brzmienia pkt 25 jest konsekwencją dodania pkt 24a.

W art. 65 dodano ust. 3, przewidujący wyłączenie przepisu o odmowie wydania wizy krajowej, w przypadku gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości co do zamiaru opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed upływem terminu ważności wizy, w przypadku ubiegania się przez cudzoziemca o wizę krajową w celu odbywania studiów w rozumieniu dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz. Urz. UE L 375 z 23.12.2004, str. 12, z późn. zm.). Tego typu przesłanka odmowna nie jest bowiem przewidziana przez ww. dyrektywę. Przepis ma na celu wdrożenie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-491/13 Ben Alaya.

W art. 67 ust. 2 usunięto ostatnie zdanie zastrzegające, iż jeżeli centralny organ innego państwa obszaru Schengen, w ramach zasięgania opinii, o której mowa w art. 22 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r.

ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz. Urz. UE L 243 z 15.09.2009, str. 1, z późn. zm.), nie sprzeciwił się wydaniu wizen Schengen, Szef Urzędu nie udziela takich informacji zwrotnych konsulowi rozpatrującemu wnioski o wydanie wizen Schengen. W praktyce bowiem, Szef Urzędu udziela informacji zwrotnych w każdym przypadku wystąpienia przez konsula, za pośrednictwem Szefa Urzędu, o wyrażenie przedmiotowej opinii do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen.

W dziale V – Zezwolenie na pobyt czasowy w rozdziale 1 – Część ogólna doprecyzowano treść art. 99 ust. 1 wskazując moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. dzień złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy. Zmiany w ust. 1 pkt 1, 4 i 8 mają charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia ust. 1. Zrezygnowano z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania wskazanej w pkt 11 art. 99 ust. 1, dotyczącej nie złożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, w sytuacji kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 1a, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 106 ust. 5 cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 106 ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca, przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w urzędzie wojewody, w związku obowiązkiem przewidzianym w art. 105 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 105 ust. 2, nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn leżących po stronie organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogłyby mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który to termin byłby niezależny od terminu określonego w art. 105 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje

skutecznym instrumentem dla zastosowania rygoru odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 99 ust. 1 pkt 11. Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu.

Zmianie uległ również ust. 2 w art. 99, który stanowi, iż nie odmawia się wszczęcia postępowania w sytuacji, kiedy cudzoziemiec przebywa poza terytorium Polski, jeżeli wniosek o udzielenie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa spoza terytorium Polski. Powyższa zmiana związana jest z wprowadzeniem w znowelizowanym art. 168 możliwości samodzielnego złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną przez cudzoziemca będącego członkiem rodziny, przebywającego na terytorium Polski,.

Treść art. 100 ust. 2 została doprecyzowana poprzez dodanie, iż okres 1 roku, przed upływem którego można odmówić udzielania cudzoziemcowi kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, z uwagi na niewykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 113, można liczyć również od daty, w której decyzja o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy stała się ostateczna. W opisanym wyżej przypadku koniec okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy nie wynika z jego upływu, do czego wprost odnosi się przepis w obecnym brzmieniu, a z decyzji następczej powodującej ze skutkiem ex nunc utratę uprawnienia.

Podobnie jak w przypadku zmiany art. 52, w art. 104 zmieniono przepis w zakresie, w jakim ustanawia on właściwość miejscową wojewody w postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy. W obecnym brzmieniu art. 104 ustawy wskazuje na właściwość miejscową wojewody wyznaczoną przez miejsce pobytu cudzoziemca, co odnosi się do daty wydania decyzji. Jak się okazuje w praktyce, takie ukształtowanie właściwości miejscowej organu może cudzoziemcom pozwalać na skuteczne uniemożliwianie bądź przynajmniej utrudnianie przeprowadzenia postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, albowiem wystarczy, przeprowadzić się do innego województwa, aby podstawa właściwości wojewody odpadła, zaś wydana przez niego po tym zdarzeniu decyzja była obarczona wadą nieważności. Z uwagi na powyższe zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił.

Proponuje się doprecyzowanie treści art. 105 ust. 4 poprzez wyraźne określenie, iż obecność małoletniego cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy jest wymagana, jeżeli w dniu złożenia wniosku w tej sprawie miał on

ukończony 6. rok życia oraz poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 2 omawianego przepisu, ponieważ w obecnie obowiązujących przepisach takiego odesłania brakuje.

W art. 106 ust. 1 przewidującym zawartość formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, wyraźnie wyłączono zastosowanie tego przepisu do zezwoleń na pobyt czasowy, o których mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139n ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dla których przewidziany będzie odrębny formularz wniosku, którego zawartość będzie określać dodawany art. 106a. W ust. 1 pkt 16 przewidującym, jako element formularza wniosku pisemne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, że dane zawarte we wniosku są prawdziwe, wyraz „oświadczeń” zastępuje się wyrazem „zeznań”, w celu ujednoczenia treści tego oświadczenia, z treścią analogicznych oświadczeń przewidzianych w art. 203 ust. 2 i art. 219 ust. 2, składanych wraz z wnioskami o udzielenie zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. W dodawanym ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu zmian w art. 99.

W dodawanym art. 106a ust. 1 określono zawartość formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139n ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, dla których to zezwoleń przewidziany będzie odrębny formularz wniosku, z uwagi na specyfikę postępowań w przedmiotowych sprawach, a także w związku z przyjętym rozwiązaniem, że wniosek w tych sprawach będzie składany przez jednostkę przyjmującą posiadającą siedzibę na terytorium Polski, a nie przez cudzoziemca. Elementy formularza przedmiotowego wniosku odzwierciedlają konieczność pozyskania informacji pozwalających na prowadzenie postępowania oraz wydanie decyzji w sprawach przedmiotowych zezwoleń na pobyt czasowy, z uwzględnieniem przesłanek udzielenia oraz odmowy udzielenia tych zezwoleń, a także odmowy wszczęcia postępowania w tych sprawach. W ust. 2 ww. artykułu określono, jakie dokumenty jest obowiązana przedstawić jednostka przyjmująca składając wniosek o

udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, na wzór art. 106 ust. 2.

W art. 107 stanowiącym przepis upoważniający do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych proponuje się określenie tym rozporządzeniem odrębnego formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 oraz w art. 139n ust. 1, tj. w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Treść art. 110 ust. 1 została doprecyzowana, poprzez wyraźne wskazanie, że w razie istnienia poważnych przyczyn uzasadniających udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zwłaszcza ze względów humanitarnych lub z powodu zobowiązań międzynarodowych można odstąpić od zastosowania przesłanki odmowy udzielenia zezwolenia, określonej w art. 100 ust. 1 pkt 3 (tj. w sytuacji, gdy dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu), z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen. Zmiana w przepisie ma na celu podkreślenie, że w opisanej sytuacji zniesiona jest jedynie negatywna przesłanka udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 100 ust. 1 pkt 3. Sam przepis nie stanowi natomiast odrębnej możliwości legalizacji pobytu cudzoziemca na terytorium Polski. Taka interpretacja przepisu w dotychczasowym brzmieniu pojawiała się natomiast w praktyce jego stosowania. Treść ust. 2 została rozszerzona o możliwość przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. W obecnym stanie prawnym organ odwoławczy nie ma takiej możliwości, a powyższe konsultacje może przeprowadzać tylko organ I instancji. Brak możliwości przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez organ odwoławczy stwarza problem w przypadku, jeżeli odmiennie od wojewody oceni on istnienie podstaw udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, a organ I instancji dotąd nie zasięgał ww. opinii.

W omawianym rozdziale działu V dodano art. 113a, który doprecyzowuje, iż stroną każdego postępowania w sprawie udzielenia, cofnięcia lub zmiany zezwolenia na pobyt czasowy jest wyłącznie cudzoziemiec, którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w sprawach zezwoleń na pobyt czasowy oraz obniży ich koszty. W obecnym stanie prawnym za stronę postępowania w

sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy może być, oprócz wnioskującego cudzoziemca uznany także podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy, w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, co zobowiązuje organy administracji publicznej, między innymi do zapewniania wszystkim stronom postępowania czynnego udziału w tym postępowaniu, zapoznawania ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz doręczania decyzji, co wydłuża w znaczny sposób czas prowadzonego postępowania oraz generuje dodatkowe koszty, związane przykładowo z koniecznością doręczania dodatkowej korespondencji.

W rozdziale 2 – Zezwolenie na pobyt czasowy i pracę zmieniono zapisy art. 114 ust. 1 pkt 4 regulującego jedną z przesłanek udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, poprzez rezygnację z wymogu zawarcia przez cudzoziemca umowy będącej podstawą wykonywania pracy, przed udzieleniem wnioskowanego zezwolenia. Rezygnacja z przedstawienia przez cudzoziemca ww. umowy w trakcie postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę wynika ze zgłaszanych przez polskich pracodawców trudności z przedstawieniem przez cudzoziemców ww. dokumentu. Zgodnie z obowiązującymi obecnie przepisami cudzoziemiec może rozpocząć legalnie wykonywanie w Polsce pracy dopiero po uzyskaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tymczasem udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę jest uzależnione od przedstawienia przez niego umowy będącej podstawą wykonywania pracy, określającej m.in. termin rozpoczęcia pracy, który może się rozpocząć dopiero po uzyskaniu przez niego zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. W związku z powyższym cudzoziemcy przedstawiają umowę wskazującą przyszłą, hipotetyczną datę rozpoczęcia pracy, która jest jednak trudna do określenia, gdyż brak jest możliwości wskazania kiedy dokładnie zakończy się postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. W praktyce cudzoziemcy przedstawiają kolejne aneksy do umów o pracę wskazujące kolejne planowane terminy rozpoczęcia pracy. Powyższy wymóg jest bardzo uciążliwy zarówno dla cudzoziemców, jak również dla ich pracodawców. Zgodnie z planowaną zmianą cudzoziemiec nie będzie już przedstawiał w trakcie postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę umowy dotyczącej pracy, natomiast dane dotyczące pracodawcy oraz warunków zatrudnienia cudzoziemca w Polsce będą pozyskiwane przez organy administracji publicznej z załącznika do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach. Powyższy załącznik do wniosku wypełnia podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy, wskazując w nim wszystkie informacje niezbędne do

udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Należy również wskazać, iż udzielone cudzoziemcowi zezwolenie na pobyt czasowy i pracę będzie wyznaczało warunki umowy będącej podstawą wykonywania pracy, którą cudzoziemiec będzie zawierał z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, zgodnie z art. 118.

W art. 114 ust. 1a przewidziano nowy rodzaj zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla cudzoziemców posiadających kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania danej pracy, pożądane dla polskiej gospodarki. Do udzielenia tego zezwolenia nie będzie wymagane przeprowadzanie tzw. testu rynku pracy; nie będzie się także stosować wymogu porównywalności wynagrodzenia, o których mowa w art. 114 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o cudzoziemcach. Wykaz kwalifikacji zawodowych pożądanych dla polskiej gospodarki zostanie natomiast określony w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy. Rozwiązanie to będzie stanowiło ułatwienie uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę przez cudzoziemców o potrzebnych kwalifikacjach, stanowiąc instrument przyciągania tej kategorii cudzoziemców do polskiego rynku pracy. Dla tej kategorii cudzoziemców proponuje się ponadto udzielanie zezwolenia pobytowego na czas nieoznaczony (tj. zezwolenia na pobyt stały) na terytorium Polski na korzystniejszych warunkach, niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców.

Zmiana w art. 114 ust. 3 pkt 2 ma charakter redakcyjny i polega na zastąpieniu nieprawidłowego sformułowania „zezwolenie na pobyt i pracę” sformułowaniem „zezwolenie na pobyt czasowy i pracę”.

Dodatkowo w art. 114 ust. 3 dodano kolejne punkty 5 i 6 określające sytuacje zwolnienia cudzoziemca z konieczności przedstawiania informacji, iż podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy. Powyższe zapisy są analogiczne do uregulowań dotyczących zezwoleń na pracę, określonych w art. 88c ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645 i 691). W ustępie 3a określono sposób ustalenia nieprzerwanego pobytu cudzoziemca, o którym mowa w dodawanym ust. 6, zgodnie z art. 88c ust. 8 pkt 2 ww. ustawy.

W art. 114 ust. 5 przewidziano określanie przez ministra właściwego do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju, w drodze rozporządzenia, kwalifikacji zawodowych pożądanych dla polskiej gospodarki, których posiadanie ma być warunkiem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, biorąc pod uwagę potrzeby polskiej gospodarki i rynku pracy, co pozwoli na elastyczne

reagowanie na zapotrzebowanie polskiego rynku pracy na pracowników o określonych kwalifikacjach.

Podobnie jak w przypadku przepisu art. 99 ust. 1 treść art. 116 została doprecyzowana poprzez wskazanie momentu relewantnego dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, tj. dnia złożenia wniosku w tej sprawie. Zmiana w pkt 2 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym artykule.

W art. 117 w pkt 1 została zmieniona lit. d, w związku z wprowadzaniem punktu 3 do art. 117, a ponadto w punkcie 1 przewidziano dodatkową przesłankę odmowy udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, w sytuacji, kiedy podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy został ustanowiony tylko w celu ułatwiania cudzoziemcom wjazdu i pobytu na terytorium naszego kraju. Powyższy przepis ma służyć walce z nadużyciami procedur legalizacji pobytu w Polsce. W dodawanym punkcie 3 przewidziano natomiast, że zezwolenia na pobyt czasowy i pracę odmawia się także, gdy podmiot zarządzający podmiotem powierzającym wykonywanie pracy lub kontrolujący go został prawomocnie ukarany za wykroczenia, o których mowa w pkt 1 lit. a-b i f lub prawomocnie skazany za przestępstwa, o których mowa w pkt 1 lit. c-e. Przepis ma na celu uwzględnienie również sytuacji, gdy podmiot powierzającym wykonywanie pracy nie jest osobą fizyczną.

W art. 118 dodano nowy ust. 5 na wzór przepisu art. 88c ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tak aby zbliżyć brzmienie przepisów dotyczących udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz przepisów dotyczących wydawania cudzoziemcom zezwoleń na pracę.

W dodawanym ust. 4 w art. 120 zaproponowano, podobnie jak w art. 113a, że w postępowaniu w sprawie zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec, którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w tych sprawach.

W zmienianym art. 125 ust. 1 poszerzono odesłanie do art. 88c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Proponowane brzmienie przepisu zakłada, iż do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, będzie miał

zastosowanie również art. 88c ust. 1a, dotyczący właściwości miejscowej starosty, właściwego do wydania informacji w tym zakresie.

Zmiana w art. 125 ust. 3 polega na odejściu od obowiązku dołączania przez cudzoziemców informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, co jest rozumiane jako wymóg formalny wniosku. Z uwagi bowiem na przewidziane w art. 114 ust. 3 liczne wyłączenia przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt 3 tego artykułu, co nie rzadko wymaga przeprowadzania dodatkowych ustaleń, w wielu przypadkach nie jest jasne, czy cudzoziemiec jest obowiązany wykazać, że podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy i dołączyć do wniosku informacje starosty potwierdzające spełnienie tej przesłanki. Zgodnie z projektowanym przepisem cudzoziemiec będzie przedstawiał przedmiotowe informacje starosty w toku postępowania w sprawie o udzielenie lub zmiany zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Powyższa zmiana ma na celu usprawnienie postępowań administracyjnych w sprawie udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.

W rozdziale II – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji zaproponowano zmianę w treści art. 127 pkt 3, który reguluje przesłanki udzielania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Obecnie obowiązujące przepisy prawa stanowią, iż jednym z warunków udzielenia ww. zezwolenia jest wymóg posiadania wynagrodzenia w wysokości określonej w rozporządzeniu wydawanym corocznie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy. Wysokość minimalnego wynagrodzenia określana w ww. rozporządzeniu nie może być niższa niż równowartość 150% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym obliczanego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłaszanego w danym roku na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440). Powyższe rozwiązanie stanowi wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisu art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (*Dz. U. L 155 z 18.6.2009, str. 17*). W obecnym stanie prawnym konieczne jest zatem wydawanie co roku nowego rozporządzenia, z uwagi na zmieniającą się wysokość przeciętnego

miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zaproponowane obecnie brzmienie przepisu wprowadza bezpośrednie odesłanie do komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, co wyeliminuje konieczność wydawania co roku nowego aktu wykonawczego. Stąd również propozycja wykreślenia art. 139.

Zmiana w art. 131 jest analogiczna do zmian wprowadzonych w art. 99 oraz w art. 116 i określa moment właściwy do określenia czy będzie zachodziła przesłanka odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, na dzień złożenia wniosku w tej sprawie. Zmiana w pkt 3 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym artykule.

Zaproponowane w art. 136 ust. 1 i 3 zmiany są analogiczne do zmian wprowadzonych w art. 125 ust. 1 i 3.

Z uwagi na zmiany w treści art. 127 pkt 3 zaproponowano wykreślenie art. 139.

W dziale V dodano dwa nowe rozdziały – rozdział 3a – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz rozdział 3b – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Potrzeba dodania dwóch nowych rozdziałów wynika z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2014/66/UE.

Rozdział 5a będzie regulował kwestię udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Art. 139a określa warunki udzielania ww. zezwolenia zgodnie z wymogami określonymi w art. 5 ust. 1 – 6 ww. dyrektywy.

W art. 139b przewiduje się, iż zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w przypadku cudzoziemców odbywających staż będzie udzielane na okres do 1 roku. W przypadku kadry kierowniczej oraz specjalistów będą miały zastosowanie ogólne uregulowania art. 98 ust. 2 przewidujące, iż zezwolenie na pobyt czasowy udzielane jest maksymalnie na okres 3 lat. Powyższe rozwiązanie dostosowuje polskie przepisy prawa do art. 12 dyrektywy 2014/66/UE, zgodnie z którym maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa wynosi trzy lata w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów oraz jeden rok w przypadku pracowników odbywających staż.

Treść art. 139c jest analogiczna do uregulowań prawnych dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (odpowiednio art. 115 oraz art. 130).

Art. 139d określa przesłanki odmowy wszczęcia postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Przesłanki art. 139d pkt 6 i 7 uwzględniają uregulowania art. 2 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE, określającego zakres stosowania dyrektywy, która ma zastosowanie tylko do obywateli państw trzecich, którzy w momencie składania wniosku mają miejsce pobytu poza terytorium państw członkowskich. Pozostałe przesłanki odmowy wszczęcia ww. postępowania powiązane są z art. 2 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE, określającym do jakich kategorii cudzoziemców niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania.

Określone w art. 7 dyrektywy 2014/66/UE przesłanki odrzucenia wniosku o udzielenie zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa zostały transponowane do prawa krajowego w art. 139e ust. 1. Zaproponowane w omawianym artykule podstawy odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa respektują zasadę proporcjonalności wyrażoną w art. 7 ust. 5 wskazanej wyżej dyrektywy, zgodnie z ust. 3 tego artykułu.

Podstawy nieodnowienia oraz cofnięcia zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, przewidziane w art. 8 dyrektywy 2014/66/UE, zostały wdrożone do polskiego porządku prawnego w art. 139e ust. 2 oraz w art. 139f. Podobnie jak w przypadku podstaw odmowy udzielenia opisanego wyżej zezwolenia, przepisy dotyczące nieodnowienia tego zezwolenia lub jego cofnięcia uwzględniają określoną w art. 8 ust. 6 ww. dyrektywy zasadę proporcjonalności.

Art. 139g określa treść decyzji administracyjnej o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Powyższa regulacja prawna uwzględnia treść art. 13 ust. 6 dyrektywy 2014/66/UE, która pozwala państwom członkowskim zamieszczać dodatkowe informacje dotyczące działalności zawodowej obywatela państwa trzeciego w czasie przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w formie zapisu na papierze.

Art. 139h określa wojewodę właściwego ze względu na siedzibę jednostki przyjmującej jako organ właściwy do udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Decyzję w sprawie cofnięcia wyżej wymienionego zezwolenia będzie natomiast wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił.

Art. 139i stanowi wyjątek od uregulowań ogólnych dotyczących udzielania zezwoleń na pobyt czasowy, które przewidują, iż zezwolenia te udzielane są na wniosek cudzoziemca, który jest również jedyną stroną postępowania administracyjnego. Zaproponowane w omawianym przepisie rozwiązanie przewiduje, iż zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie udzielane na wniosek jednostki przyjmującej, która również będzie stroną postępowania w ww. sprawie. Na treść proponowanego przepisu miał wpływ przede wszystkim fakt, iż dyrektywa 2014/66/UE ma zastosowanie tylko do cudzoziemców, którzy w momencie składania wniosku przebywają poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, a ponadto wobec tych, którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego na warunkach określonych w tej dyrektywie. Powyższe uregulowanie prawne jest zgodne z treścią art. 11 ust. 1 ww. dyrektywy, który pozwala państwom członkowskim określić, czy wniosek ma składać obywatel państwa trzeciego czy jednostka przyjmująca. Treść art. 139i ust. 3, zgodnie z którym, w postępowaniu w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 stroną postępowania jest jednostka przyjmująca oraz cudzoziemiec, uwzględnia natomiast uregulowania art. 15 ust. 3 ww. dyrektywy, który stanowi między innymi, iż uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa jest wydawane na piśmie pracownikowi przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa i jednostce przyjmującej.

Zaproponowane w art. 139j rozwiązania dotyczące składania wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa są zbieżne z ogólnymi zasadami dotyczącymi składania wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, przewidzianymi w art. 108 ustawy o cudzoziemcach.

W art. 139k przewidziano obowiązek zawiadamiania wojewody przez jednostkę przyjmującą o każdej zmianie mającej wpływ na warunki udzielenia tego zezwolenia. Powyższy przepis wdraża do krajowego porządku prawnego art. 14 dyrektywy 2014/66/UE.

Celem regulacji art. 139l jest wyraźnie oddzielenie postępowań o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w których powołano się na okoliczności, o których mowa w art. 139a ust. 1, od postępowań o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy, udzielanych na

innych podstawach prawnych ustawy o cudzoziemcach, co ma na celu usprawnienie postępowań w przedmiotowych sprawach.

Projektowane przepisy prawa wprowadzają do działu V również rozdział 3b – Pobyt cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu mobilności w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

W art. 139m ust. 1 wprowadzony został obowiązek powiadamiania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez jednostkę przyjmującą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które wydało cudzoziemcowi dokument pobytowy z adnotacją „ICT”, o zamiarze wykonywania przez tego cudzoziemca pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w jednostce przyjmującej mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, należącej do tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw, co pracodawca macierzysty, mający siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej, przez okres wynoszący do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni, tj. w celu skorzystania przez tego cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej, o której mowa w art. 21 dyrektywy 2014/66/UE. W ust. 2 określono istotne elementy takiego powiadomienia. W ust. 3 doprecyzowano, iż powiadomienia dokonuje się w języku polskim, zgodnie z art. 21 ust. 3 dyrektywy.

Projektowane przepisy od art. 139n do art. 139y realizują postanowienia art. 22 dyrektywy 2014/66/UE, dotyczące mobilności długoterminowej.

Art. 139n określa warunki udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, w sytuacji kiedy cudzoziemiec posiadający zezwolenie pobytowe z adnotacją „ICT” w innym państwie członkowskim UE chciałoby skorzystać w Polsce z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Przesłanki udzielenia tego zezwolenia są zgodne z art. 22 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE.

Podobnie jak art. 139b, art. 139o przewiduje, iż ww. zezwolenie w przypadku cudzoziemców odbywających staż będzie udzielane na okres do 1 roku. W przypadku kadry kierowniczej oraz specjalistów będą miały zastosowanie ogólne uregulowania art. 98 ust. 2 przewidujące, iż zezwolenie na pobyt czasowy udzielane jest maksymalnie na okres 3 lat. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, będzie się przy tym udzielać na okres nie dłuższy niż okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej. Powyższe rozwiązanie

dostosowuje polskie przepisy prawa do art. 12 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE.

Treść art. 139p jest analogiczna do uregulowań prawnych dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (odpowiednio art. 115 oraz art. 130), a także dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Uregulowania prawne zawarte w art. 139q określają przypadki odmowy wszczęcia postępowania o zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Podobnie jak art. 139d powyższy przepis uwzględnia przewidziany w art. 2 zakres stosowania dyrektywy 2014/66/UE.

Określone w art. 22 ust. 3 ww. dyrektywy przesłanki odrzucenia wniosku o mobilność długoterminową zostały przewidziane w art. 139r, który wskazuje w jakich przypadkach organ administracji publicznej będzie odmawiał udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

W art. 139s określono, iż zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie się cofać w przypadkach analogicznych do przesłanek cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Opisany wyżej przepis uwzględnia uregulowania prawne art. 22 ust. 7 dyrektywy 2014/66/UE.

Uregulowania prawne art. 139t wzorowane są na ogólnych zasadach dotyczących składania wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, określonych w art. 108 ustawy o cudzoziemcach. Jeżeli w dniu złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa cudzoziemiec będzie przebywał legalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a wniosek nie będzie zawierał braków formalnych lub braki formalne zostaną uzupełnione w terminie, zastosowanie będzie miał przepis art. 108 ustawy o cudzoziemcach, dotyczący umieszczenia w dokumencie podróży cudzoziemca odcisku stempla potwierdzającego złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy oraz legalnego pobytu cudzoziemca w trakcie procedury udzielenia przedmiotowego zezwolenia. Natomiast w razie późniejszego wjazdu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - po złożeniu przez jednostkę przyjmującą wniosku o udzielenie tego zezwolenia, odpowiednie zastosowanie będą miały

art. 108 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, dotyczące legalnego pobytu cudzoziemca w trakcie procedury udzielenia przedmiotowego zezwolenia. Przepisy te uwzględniają uprawnienia określone w art. 22 ust. 2 lit c i d dyrektywy 2014/66/UE.

Art. 139u wskazuje, które przepisy regulujące zasady udzielania oraz cofania zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa mają również zastosowanie do zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Przepis art. 139w nakłada na wojewodę obowiązek informowania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o udzieleniu lub cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Powyższa powinność wynika z faktu, iż Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie pełnił funkcję punktu kontaktowego dla celów dyrektywy 2014/66/UE. Powyższy przepis wdraża do polskiego porządku prawnego uregulowania art. 22 ust. 6 ww. dyrektywy, który stanowi, iż drugie państwo członkowskie informuje właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego o wydaniu zezwolenia na mobilność długoterminową. Powyższy przepis uwzględnia także uregulowania art. 23 ust. 2 dyrektywy 2014/66/UE, który przewiduje, iż w przypadku gdy pierwsze państwo członkowskie cofa zezwolenie na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa, informuje o tym natychmiast organy drugiego państwa członkowskiego.

Art. 139x uwzględnia postanowienia art. 23 ust. 3 dyrektywy 2014/66/UE, zgodnie z którym jednostka przyjmująca drugiego państwa członkowskiego informuje właściwe organy drugiego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach wpływających na warunki, na których podstawie zezwolono na podjęcie mobilności.

Celem regulacji art. 139y jest wyraźnie oddzielenie postępowań o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, w których powołano się na okoliczności, o których mowa w art. 139n ust. 1, od postępowań o udzielenie zezwoleń na pobyt czasowy, udzielanych na innych podstawach prawnych ustawy o cudzoziemcach, co ma na celu usprawnienie postępowań w przedmiotowych sprawach. Regulacja jest analogiczna do treści art. 139l.

Projektowane przepisy prawa przewidują także zmiany w rozdziale 5 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej. W art. 142 ust. 2 doprecyzowano, iż wymogi określone w ust. 1 pkt 3 ww. przepisu mają zastosowanie również do utworzonej przez cudzoziemca spółki komandytowej, komandytowo-akcyjnej, spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej albo do spółki, do której cudzoziemiec przystąpił lub której udziały lub akcje objął lub nabył.

Dodano nowy art. 142a, który określa, jakie informacje powinna zawierać decyzja o udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej, w przypadku cudzoziemca, którego celem pobytu jest wykonywanie pracy poprzez pełnienie funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, którą utworzył lub której udziały lub akcje objął lub nabył. Powyższa zmiana pozwala na realizację przepisu art. 87 ust. 1 pkt 11a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który stanowi, iż cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Polski, jeżeli m.in. posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, na warunkach określonych w tym zezwoleniu. Obecnie obowiązujące przepisy prawa nie przewidują obowiązku określania warunków udzielenia zezwolenia, o którym mowa w art. 142 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, w decyzji o udzielaniu tego zezwolenia.

Kolejne zmiany przewidziano w rozdziale 6 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach. W art. 144 ust. 1a przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach, o którym mowa w art. 144 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. W obecnym stanie prawnym art. 150 wskazuje, iż Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia między innymi minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania. Określając wysokość ww. środków Rada Ministrów jest obowiązana określić je w takiej wysokości, aby były one wystarczające na pokrycie kosztów utrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu bez konieczności korzystania z pomocy społecznej na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Powyższa delegacja do wydania aktu wykonawczego nakłada na Radę Ministrów konieczność każdorazowej zmiany ww. rozporządzenia w przypadku zmiany

wysokości kryteriów dochodowych, określanych na podstawie tej ustawy. W związku z powyższym, uznano za zasadne odstąpienie od określania minimalnej wysokości środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów utrzymania w rozporządzeniu Rady Ministrów, na rzecz wprowadzenia analogicznego przepisu ustawowego w tym zakresie.

Kolejna z zaproponowanych zmian dotyczy treści art. 144 ust. 2 i polega na wprowadzeniu możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach także w przypadku odbywania kursu przygotowawczego do podjęcia nauki na studiach w innym języku niż język polski.

W celu rozwiania wątpliwości przy stosowaniu art. 145 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, w przepisie tym wprowadzono definicję „pierwszego zezwolenia”, którym jest zezwolenie na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach, udzielane cudzoziemcowi, który podejmuje stacjonarne studia wyższe lub studia doktoranckie na terytorium Polski na pierwszym roku studiów.

W art. 145 dodano nowy ust. 4, który pozwala na udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach na okres dłuższy o 3 miesiące od okresu studiów lub na okres kursu przygotowawczego, nie dłuższy jednak niż 3 lata.

W art. 146 zaproponowano zmianę treści przepisu upoważniającego do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego rozporządzenia, które określa wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów. Treść powyższego zaświadczenia zostanie uzupełniona o informacje na temat kierunku studiów lub specjalności zawodowych oraz odpłatności za odbywanie studiów. Informacje te są istotne w postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 144 ustawy o cudzoziemcach.

W art. 150, w związku z regulacją art. 144 ust. 1a, proponuje się zmianę przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia wykonawczego, określonego tym przepisem. Zaproponowana zmiana przewiduje, iż przedmiotowe rozporządzenie będzie wydawane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i będzie określało jedynie minimalną wysokość środków finansowych, jakie musi posiadać cudzoziemiec podejmujący lub kontynuujący studia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na pokrycie kosztów podróży powrotnej do

państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, z uwzględnieniem zróżnicowania wysokości tych środków w zależności od tego, czy cudzoziemiec przybył z państwa sąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską, z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niesąsiadującego z Rzeczpospolitą Polską lub z państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub z Konfederacji Szwajcarskiej, albo z innego państwa. Ponadto rozporządzenie to ma określać, tak jak przewidują to obecnie obowiązujące przepisy prawa, katalog dokumentów pozwalających na udokumentowanie posiadania przez cudzoziemca środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania i kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd.

Podobne zmiany jak w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu kształcenia się na studiach wprowadzono w rozdziale 7 – Zezwolenie na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych. W art. 151 ust. 1a przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, o którym mowa w art. 151 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. Rozwiązanie jest analogiczne do przewidzianego w projektowanym art. 144 ust. 1a. Na wzór zmian w art. 150 ustawy o cudzoziemcach zmianie uległ także art. 157.

Projekt zmian w ustawie o cudzoziemcach nowelizuje także rozdział 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodzin obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców. W art. 158 ust. 1 pkt 2 proponuje się wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletnim dzieciom cudzoziemca pozostającego w uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej związku małżeńskim z obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej i posiadającego zezwolenie na pobyt stały udzielone w związku z pozostawaniem w związku małżeńskim z obywatelem polskim.

Treść art. 159 ust. 1 pkt 1 lit j oraz k dostosowuje polskie prawo do uregulowań art. 19 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/66/UE, z których wynika, iż członkowie rodzin cudzoziemców

posiadających zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa mogą ubiegać się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną.

Wprowadzenie art. 160a ma na celu wdrożenie do polskiego prawa krajowego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-457/12 S. i G. Przepis ten przewiduje udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemcowi będącemu bezpośrednim zstępnym obywatela polskiego lub jego małżonka, w wieku do 21 lat lub pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, lub bezpośrednim wstępnym obywatela polskiego lub jego małżonka, pozostającym na utrzymaniu obywatela polskiego lub jego małżonka, jeżeli obywatel polski zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i regularnie przemieszcza się do innego państwa członkowskiego UE jako pracownik transgraniczny, co najmniej raz w tygodniu, a udzielenie zezwolenia jest konieczne do zapewnienia faktycznej możliwości korzystania przez tego obywatela ze swobody przepływu pracowników. Jeśli chodzi o małżonków obywateli polskich, będących w opisanej wyżej sytuacji, mogą oni uzyskać zezwolenie na pobyt czasowy na podstawie art. 158 ust. 1 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach.

Zmiana art. 165 ust. 1 ma charakter redakcyjny i doprecyzowuje, iż cudzoziemcowi odmawia się udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy dla członka rodziny - obywatela Rzeczypospolitej Polskiej lub w celu połączenia się z rodziną, gdy związek małżeński został zawarty w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, a nie „niniejszej ustawy”. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości czy przepis obejmuje tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.

Nowelizacja art. 168 pozwala cudzoziemcom przebywającym w Polsce na samodzielne ubieganie się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną. W ust. 1 tego artykułu przewidziano, że tylko wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną cudzoziemcowi przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej składa cudzoziemiec zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego członek jego rodziny przybywa. W ust. 2 i 3 tego artykułu przewidziano z kolei, że złożenie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia się z rodziną w imieniu małżonka tego cudzoziemca wymaga jego pisemnej

zgody. Wyrażenie tej zgody jest natomiast równoznaczne z udzieleniem cudzoziemcowi zamieszkującemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnictwa do działania w imieniu małżonka. Rozwiązanie to jest wzorowane na rozwiązaniach przewidzianych w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z późn. zm.).

Zmiana w art. 169 ust. 1 jest analogiczna do zmiany w art. 165 ust. 1.

W art. 171 ust. 2 zaproponowano rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca, w stosunku do którego istnieje domniemanie, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 *ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny* przestaje uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia przez niego granicy wbrew przepisom prawa. Zmiana ta jest uzasadniona ze względu na charakter wydawanego cudzoziemcowi zaświadczenia potwierdzającego powyższe domniemanie. Zaświadczenie umożliwia pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie jego ważności, nie uprawnia ono jednak do przemieszczania się poza terytorium Polski, w tym do poruszania się po innych państwach Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 6 *Dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami* (Dz. Urz. UE L 261, z 06.08.2004, str. 19), Państwa Członkowskie zapewnią przyznanie zainteresowanym obywatelom państw trzecich okresu na zastanowienie się umożliwiające im odzyskanie równowagi i uniknięcie negatywnego wpływu ze strony sprawców przestępstw, tak aby osoby te mogły podjąć świadomą decyzję w zakresie podjęcia współpracy z właściwymi organami, przy czym okres przeznaczony na zastanowienie się nie daje uprawnień do pobytu na mocy dyrektywy. Uprawnienie do pobytu – zezwolenie na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi - uregulowane jest w art. 176 ustawy o cudzoziemcach, a jednym z warunków ubiegania się o to zezwolenie jest przebywanie przez cudzoziemca na terytorium RP. Przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa, stanowi wykroczenie, zgodnie z art. 49a *ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń* (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, ze zm.). Tym samym takie działanie cudzoziemca może zostać uznane za naruszenie porządku publicznego. Zgodnie natomiast, z ust. 4 art. 6 *Dyrektywy Rady 2004/81/WE* Państwo Członkowskie może w każdej chwili zakończyć okres przeznaczony na zastanowienie się z przyczyn związanych z porządkiem publicznym i ochroną bezpieczeństwa narodowego lub jeżeli właściwe organy stwierdziły, że dana osoba

aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązała kontakt ze sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 2 lit. b i c.

Zmiana pkt 2 w art. 176 jest uzasadniona ze względu na zmianę treści art. 185a *ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego* (Dz.U. poz. 555, z późn. zm.) i innych przepisów dotyczących przesłuchania małoletniego w postępowaniu karnym. Projektowana zmiana ustawy o cudzoziemcach zabezpieczyć ma interes prawny małoletniego cudzoziemca, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o jakim mowa w art. 189a Kodeksu karnego. Modyfikacja przepisu oznacza, że zezwolenie na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi, o którym mowa w art. 176 będzie udzielane małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo.

Zaproponowano również nowelizację rozdziału 10 – Zezwolenie na pobyt czasowy ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu. Po art. 185 proponuje się dodać art. 185a, który będzie wyraźnie rozdzielał postępowania administracyjne w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu, które mają szczególny charakter w stosunku do pozostałych postępowań w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy.

Proponuje się również wprowadzenie zmian w rozdziale 11 – Zezwolenie na pobyt czasowy ze względu na inne okoliczności. Pierwsza z zaproponowanych zmian dotyczy uregulowań prawnych dotyczących udzielania zezwolenia na pobyt czasowy absolwentom polskich uczelni i polega na zmianie art. 188 ust. 3 pkt 2 oraz pkt 5. Zaproponowano odejście od wymogu posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania przez niego zapewnionego utrzymania na terytorium Polski.

Zaproponowana w art. 188 ust. 4a zmiana wzorowana jest na rozwiązaniach przewidzianych dla studentów oraz naukowców. W przepisie tym przewiduje się ustawowe doprecyzowanie wysokości wystarczających środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania, których posiadanie stanowi jeden z wymogów udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu podjęcia lub kontynuacji nauki, o którym mowa w art. 187 pkt 1 lit a ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym przyjęto, że wysokość środków finansowych, którymi cudzoziemiec dysponuje miesięcznie na pokrycie kosztów utrzymania, powinna być wyższa

niż wysokość dochodu uprawniającego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w odniesieniu do cudzoziemca oraz każdego członka rodziny pozostającego na jego utrzymaniu. Rozwiązanie jest analogiczne do przewidzianego w projektowanym art. 144 ust. 1a i art. 151 ust. 1a.

Wprowadzono również nowy art. 190a, który doprecyzowuje, iż zezwolenie na pobyt czasowy dla absolwenta polskiej uczeni jest udzielane cudzoziemcowi bezpośrednio po zakończeniu studiów oraz jednorazowo, na okres 1 roku. Powyższa zmiana spowodowała konieczność wykreślenia pkt 3 w art. 190.

Zaproponowana w art. 194 zmiana treści przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia wykonawczego jest analogiczna do zmiany w art. 150 oraz art. 157.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale VI – Zezwolenie na pobyt stały i zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Zaproponowana w art. 195 ust. 1 pkt 4 zmiana ma charakter redakcyjny i polega na doprecyzowaniu, iż cudzoziemiec będący małżonkiem obywatela polskiego, aby uzyskać zezwolenie na pobyt stały jest obowiązany „pozostawać w związku małżeńskim” zarówno w dacie wydania decyzji, jak również przez okres 3 lat przed jej wydaniem.

W art. 195 ust. 1 pkt 5 lit. c zrezygnowano z konieczności potwierdzania przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, o którym mowa w art. 189a §1 Kodeksu karnego, że cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia, jako jednego z warunków udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach. Zmiana ta wychodzi ona naprzeciw wnioskowi prokuratury, która podnosiła, że nie ma możliwości potwierdzenia przedmiotowych obaw przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a §1 Kodeksu karnego. Należy pamiętać, że przestępstwo handlu ludźmi często powiązane jest z działalnością zorganizowanych grup przestępczych, część działań podlegać może wyłączeniu do innych postępowań, istnieje także możliwość zawieszenia postępowania w związku z wystąpieniem o międzynarodową pomoc prawną. Powyższe okoliczności wpływać mogą na brak możliwości wystawienia przez prokuratora potwierdzenia, które jest wymagane w świetle obowiązującego art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach, co potwierdza także dotychczasowa praktyka. Wykreślenie tego zapisu umożliwi oparcie się na innych, niż potwierdzenie prokuratora przesłankach, jak np. na wyniku, opracowanej przez grupę ekspercką ds. wsparcia ofiar handlu ludźmi grupy roboczej międzyresortowego Zespołu do

Spraw Zwalczania i Zapobiegania Handlowi Ludźmi, wdrożonej w 2015 roku, „Oceny ryzyka w przypadku organizacji powrotu ofiary handlu ludźmi”. Wykorzystane mogą być także inne informacje pochodzące od podmiotów posiadających wiedzę o sprawie, działaniach sprawców i osób z nimi współpracujących, jak też informacje o aktualnej sytuacji w kraju pochodzenia ofiary handlu ludźmi.

W art. 195 ust. 1 pkt 10 wprowadzono nową przesłankę udzielania zezwolenia na pobyt stały. Proponuje się udzielanie tego zezwolenia cudzoziemcom, którzy bezpośrednio przed złożeniem wniosku w tej sprawie przebywali nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 4 lata na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1a i posiadają źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na utrzymaniu. W ten sposób cudzoziemcy posiadający kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki, będą mogli uzyskać zezwolenie pobytowe na czas nieoznaczony na terytorium Polski na korzystniejszych warunkach, niż przewidziane dla ogółu cudzoziemców, poprzez udzielanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Rozwiązanie to będzie z jednej strony instrumentem przyciągającym cudzoziemców posiadających kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki do polskiego rynku pracy, z drugiej strony będzie stanowić zachętę do pozostania tej kategorii cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i związania się na stałe z polskim rynkiem pracy.

Projektowane przepisy art. 195 ust. 1a wprowadziły wymóg znajomości języka polskiego na poziomie B1, jako warunek uzyskania zezwolenia na pobyt stały. Powyższy warunek jest pierwszym wymogiem integracyjnym wprowadzanym jak dotąd w przepisach dotyczących przyjmowania cudzoziemców na terytorium naszego kraju. Znajomość języka polskiego będzie potwierdzana urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999r.o języku polskim (Dz. U. z 2011r. poz. 224 i poz.455), świadectwem ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2015 r., poz. 2156, z późn. zm.), lub uczelni, w rozumieniu ustawy 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U z 2012 r. , poz. 572, z późn. zm.), z wykładowym językiem polskim albo świadectwem ukończenia za granicą podobnej szkoły lub uczelni, z wykładowym językiem polskim, analogicznie do rozwiązań przyjętych w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2012 r. poz. 161, z późn. zm.).W projekcie doprecyzowano natomiast pojęcie szkoły, w celu uniknięcia wątpliwości

interpretacyjnych w stosowaniu tych przepisów. Znajomości języka polskiego nie będą obowiązani udokumentować cudzoziemcy polskiego pochodzenia, posiadacze Karty Polaka, cudzoziemcy, którym udzielono na terytorium Polski azylu oraz ofiary handlu ludźmi. Ponadto, zgodnie z ust. 1b tego artykułu, z powyższego wymogu będą także zwolnione małoletnie dzieci urodzone na terytorium Polski oraz dzieci do 16 roku życia.

W art. 195 ust. 2 zaproponowano, aby do ustalenia polskiego pochodzenia miały zastosowanie przepisy art. 5 ust. 1-3 oraz odpowiednio przepisy art. 6 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2014 r. poz.1392 oraz z 2015 r. poz. 1274).

Z kolei dodawany ust. 2a w art. 195 ma na celu doprecyzowanie, że do ustalenia, czy cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, stosuje się przepisy art. 114 ust. 2 tej ustawy.

Podobnie jak w przypadku przepisów regulujących odmowę wszczęcia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. w art. 99 ust. 1, w art. 196 ust. 1 proponuje się zmianę wskazującą moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, którym będzie dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia. Zmiana w pkt 4 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym ustępie. Zrezygnowano także z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania, wskazanej w pkt 7 art. 196 ust. 1, dotyczącej nie złożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, w sytuacji kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 1a, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w art. 203 ust. 5 cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 203 ust. 5 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca, przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, w urzędzie wojewody, w związku obowiązkiem przewidzianym w art. 202 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 202 ust. 2, nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn

leżących po stronie organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogą mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który to termin byłby niezależny od terminu określonego w art. 202 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygoru odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały, o którym mowa w art. 196 ust. 1 pkt 7. Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu. Powyższe zmiany są analogiczne do tych, przewidzianych przy zezwoleniach na pobyt czasowy.

Zmianie uległ również ust. 4 w art. 196, który reguluje przypadki, kiedy nie odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały. W obecnym brzmieniu przepis ten wyłącza stosowanie wyłącznie art. 196 ust. 1 pkt 1 lit. c, a zatem podstawy prawnej odmowy wszczęcia postępowania w sytuacji, gdy cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego mu na podstawie art. 181 ust. 1, a zatem ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wyłączenie zaś zastosowania tego przepisu zachodzi wtedy, gdy wnioskodawcą jest osoba powołująca się na to, że jest osobą polskiego pochodzenia zamierzającą osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe (art. 195 ust. 1 pkt 3). Projektowana zmiana polega po pierwsze na tym, że rozszerzeniu ulegnie katalog przepisów, których nie będzie się stosowało na mocy zmienianego przepisu. Do obecnej podstawy odmowy wszczęcia z art. 196 ust. 1 pkt 1 lit. c, dojdą jeszcze: ust. 1 pkt 1 lit. a (cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nielegalnie), ust. 1 pkt 1 lit. b (cudzoziemiec przebywa na terytorium Polski na podstawie wizy Schengen upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i pobytu na tym terytorium wydanej w celu przyjazdu ze względów humanitarnych, z uwagi na interes państwa lub zobowiązania międzynarodowe), ust. 1 pkt 4 (w projektowanym brzmieniu – cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak został zobowiązany do powrotu i nie upłynął jeszcze termin dobrowolnego powrotu określony w decyzji w tej sprawie, także w przypadku przedłużenia tego terminu) oraz ust. 1 pkt 5 (jest obowiązany opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadkach określonych w art. 299 ust. 6). Po drugie zaś zakres zastosowania tego przepisu, obecnie ograniczony do

cudzoziemców będących osobami polskiego pochodzenia, zamierzającymi osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe (art. 195 ust. 1 pkt 3) ulega poszerzeniu również na cudzoziemców, którzy posiadają ważną Kartę Polaka i chcą osiedlić się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na stałe (art. 195 ust. 1 pkt 9). Celem projektowanych zmian jest umożliwienie szerszego dostępu do skutecznego zainicjowania postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały tym kategoriom cudzoziemców (osobom polskiego pochodzenia oraz posiadaczom ważnej Karty Polaka).

W art. 197 ust. 1 pkt 6 proponuje się zmianę, która ma doprowadzić do powstania instrumentu przeciwdziałania nadużyciom wynikającym z trwania związku małżeńskiego cudzoziemca z obywatelem polskim, z którego to związku małżeńskiego cudzoziemiec ten chce wywieść dla siebie korzyść w postaci uzyskania zezwolenia na pobyt stały. W obecnym brzmieniu przepis ten odwołuje się do tego, że „związek małżeński został zawarty w celu obejścia niniejszej ustawy”. W proponowanym brzmieniu, po pierwsze odesłanie będzie następowało nie do „niniejszej ustawy”, jako aktu prawnego, którego obejście ma następować, ale do „przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego”, a zatem również przepisów obowiązujących przed ogłoszeniem oraz przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Po drugie zaś, wzorem obecnie obowiązującego już art. 303 ust. 1 pkt 4, proponuje się, aby relewantny charakter miał nie tylko cel zawarcia związku małżeńskiego, a zatem pewien fakt w ujęciu historycznym, niezmienny w czasie, ale również cel trwania tego związku małżeńskiego w chwili obecnej. W praktyce orzeczniczej organów administracji dostrzeżono bowiem przypadki, w których to dochodziło do rozkładu pożycia pomiędzy małżonkami w stopniu, który umożliwiałyby orzeczenie o rozwiązaniu tego małżeństwa przez rozwód, jednak żaden z małżonków nie wyrażał zainteresowania wniesieniem powództwa, względnie małżonek będący cudzoziemcem czynił starania celem przedłużenia procesu z powództwa drugiego z małżonków tak, aby w stanie faktycznym aktualnym na dzień wydawania decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały pozostawał on w związku małżeńskim z obywatelem polskim. W obecnym stanie prawnym brak zaś adekwatnego przepisu prawa materialnego w katalogu z art. 197 ust. 1, którego hipotezę jedna z powyżej opisanych sytuacji realizowałaby.

Treść art. 198 ust. 1 została doprecyzowana, poprzez wyraźne wskazanie, że w razie istnienia poważnych przyczyn uzasadniających udzielenie zezwolenia na pobyt stały, zwłaszcza ze względów humanitarnych lub z powodu zobowiązań międzynarodowych można

odstąpić od zastosowania art. 197 ust. 1 pkt 3, (tj. w sytuacji, gdy dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu), z uwzględnieniem interesu państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen. Zmiana w przepisie ma na celu podkreślenie, że w opisanej sytuacji zniesiona jest jedynie negatywna przesłanka udzielenia zezwolenia, o której mowa w art. 197 ust. 1 pkt 3. Sam przepis nie stanowi natomiast odrębnej możliwości legalizacji pobytu cudzoziemca na terytorium Polski. Zmiana jest analogiczna do zmiany wprowadzonej w art. 110 ust. 1. W art. 198 ust. 2 wprowadzono zmianę analogiczną do tej, jaka została wprowadzona w art. 110 ust. 2 dotyczącym zezwoleń na pobyt czasowy. W przepisie została rozszerzona o możliwość przeprowadzenia konsultacji na podstawie art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

W art. 201 ust. 3 zmieniono właściwość miejscową wojewody, który będzie wydawał decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały. Analogicznie do zmiany w art. 104 ustawy zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały wydawał wojewoda, który tego zezwolenia udzielił, a nie wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Ponadto w przepisie przewidziano komendanta placówki Straży Granicznej jako organ uprawniony do występowania z wnioskiem do wojewody o cofnięcie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały. Wszystkie terenowe organy Straży Granicznej są bowiem uprawnione do prowadzenia kontroli legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tym samym mogą w jej toku badać czy wobec cudzoziemca zachodzą przesłanki cofnięcia tego zezwolenia. Ma to także uzasadnienie ze względu na przyjęty zakres podziału zadań pomiędzy terenowe organy Straży Granicznej na szczeblu placówki i komendy oddziału Straży Granicznej – komendant oddziału (pomimo posiadania także uprawnień wykonawczych) co do zasady sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez komendantów podległych mu placówek Straży Granicznej.

Treść art. 202 ust. 4 została doprecyzowana poprzez wyraźne określenie, iż obecność małoletniego cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały jest wymagana, jeżeli w dniu złożenia wniosku w tej sprawie miał on ukończony 6. rok życia oraz poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 2 omawianego przepisu, ponieważ w obecnie obowiązujących przepisach takiego odesłania brakuje. Zmiana analogiczna do zmiany w art. 105 ust. 4.

W art. 202 ust. 5 doprecyzowano, iż wymogu dotyczącego terminu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 nie stosuje się do urodzonego na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, oraz do dziecka obywatela polskiego, które pozostaje pod władzą rodzicielską tego obywatela. W przepisie chodziło bowiem o brak obowiązku złożenia wniosku o udzielenie takiemu cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, nie później niż w ostatnim dniu legalnego pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie ponadto, o brak obowiązku złożenia wniosku w tej sprawie osobiście. Zgodnie bowiem z art. 202 ust. 4, przy składaniu przedmiotowego wniosku wymagana była obecność cudzoziemca będącego osobą małoletnią, która ukończyła 6 rok życia. Przepis doprecyzowano także poprzez uzupełnienie, że w przypadku małoletniego dziecka cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, chodzi o dziecko urodzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tak, aby przepis ten odpowiadał treści art. 196 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, którego stanowi konsekwencję.

W dodawanym ust. 5 art. 203 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu zmian w art. 196.

Zmiany w art. 205 są konsekwencją zmian wprowadzanych w art. 197 ust. 1 pkt 6 ustawy. W art. 207 treść ust. 8 doprecyzowuje się analogicznie do brzmienia art. 109 ust. 5 ustawy o cudzoziemcach.

W dodawanym art. 207a zaproponowano, podobnie jak w art. 113a w odniesieniu do postępowań w sprawie zezwoleń na pobyt czasowy, iż w postępowaniu w sprawie udzielenia lub cofnięcia zezwolenia na pobyt stały stroną postępowania jest wyłącznie cudzoziemiec którego ww. postępowanie dotyczy. Powyższa zmiana pozwoli na usprawnienie postępowań administracyjnych w tych sprawach.

W art. 211 ust. 1, przewidującym warunki udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia pobyt rezydenta długoterminowego UE, w pkt 3 proponuje się wprowadzenie wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego, analogicznie do wymogu wprowadzanego w art. 195 ust. 1a, w odniesieniu do zezwoleń na pobyt stały. W ust. 3 tego artykułu przewiduje się również taki sam sposób potwierdzania znajomości języka polskiego, jak w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt stały. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu, wymogu znajomości języka polskiego nie będzie się stosowało do małoletniego cudzoziemca,

który w dniu złożenia wniosku nie miał ukończonego 16. roku życia, podobnie, jak w przypadku zwolnienia przewidzianego w art. 195 ust. 1b pkt 2. Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest uregulowane na poziomie unijnym w dyrektywie Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.). Zgodnie z art. 5 ust. 2 tej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą zażądać od obywateli państwa trzeciego, aby spełniali oni warunki integracji, zgodnie z prawem krajowym. Jak wynika ze Sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania dyrektywy 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (KOM(2011) 585 wersja ostateczna) Austria, Czechy, Niemcy, Estonia, Grecja, Francja, Włochy, Litwa, Łotwa, Malta, Holandia, Portugalia oraz Rumunia uzależniają udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE od spełnienia warunków integracji obejmujących między innymi znajomość języka danego państwa członkowskiego. Zmiana treści ust. 2 w art. 211 wynika z konieczności doprecyzowania tego przepisu, przewidującego określone warunki co do okresu czasu poprzedzającego datę złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w którym cudzoziemiec powinien osiągać określony miesięczny dochód. Obecne brzmienie przepisu może prowadzić do mylnego wniosku, że relewantny charakter ma wyłącznie jeden okresów poprzedzających datę złożenia wniosku, nie ma zaś takiego znaczenia to, czy cudzoziemiec w dacie wydawania decyzji rozstrzygającej sprawę udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu. Proponowana zmiana ma celu usunięcie wszelkich wątpliwości, że na spełnienie wymogu materialnoprawnego, wynikającego z art. 211 ust. 1 pkt 2, ma składać się łącznie: posiadanie stabilnego i regularnego źródła dochodu o określonej wysokości w dacie wydawania decyzji, jak również osiąganie dochodu spełniającego przewidziane wymogi w okresie, odpowiednio 2 albo 3 lat poprzedzających datę złożenia wniosku inicjującego postępowanie w tej sprawie.

W art. 212 ust. 2 pkt 7 przewidziano, że do 5-letniego okresu pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uprawniającego do uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, nie zalicza się pobytu cudzoziemca, o którym mowa w art. 139a ust. 1 oraz art. 139n ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, tj. którego celem pobytu na terytorium Polski jest wykonywanie pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub korzystanie

z mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 2 lit. e dyrektywy, niniejszej dyrektywy nie stosuje się do obywateli państw trzecich, w przypadkach, w których ich zezwolenie na pobyt zostało formalnie ograniczone. Zgodnie natomiast z art. 12 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa wynosi trzy lata w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów oraz jeden rok w przypadku pracowników odbywających staż; po upływie tego okresu osoby te opuszczają terytorium państw członkowskich, chyba że otrzymały zezwolenie na pobyt na innej podstawie zgodnie z przepisami unijnymi lub krajowymi.

Proponowana zmiana brzmienia art. 212 ust. 4 ma charakter doprecyzowujący. Obecnie brzmienie tego przepisu może sugerować, że w przypadkach w nich określonych nie ma zastosowania w całości ust. 3, który to znowu stanowi podstawę fikcji prawnej pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznawanego za nieprzerwany. Oznaczałoby to zaś, że w przypadkach określonych w ust. 4, pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinien być nieprzerwany w dosłownym znaczeniu tego słowa, a zatem bez jakichkolwiek przerw faktycznych. Tymczasem funkcja art. 212 ust. 4 jest zupełnie inna. Ten przepis ustanawia wyjątki jedynie od maksymalnych okresów przerw w pobycie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z ust. 3, i ta właśnie funkcja ma być uwypuklona w proponowanym brzmieniu.

Podobnie jak w przypadku przepisów regulujących odmowę wszczęcia zezwolenia na pobyt czasowy, tj. w art. 99 ust. 1, oraz zezwolenia na pobyt stały, tj. w art. 196 ust. 1, w art. 213 zaproponowano zmianę wskazującą moment relewantny dla oceny istnienia okoliczności stanowiących podstawę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, którym będzie dzień złożenia wniosku o udzielenie tego zezwolenia. Zmiana w wyodrębnionym ust. 1 pkt 5 ma charakter redakcyjny, związany z modyfikacją brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w tym ustępie. Zrezygnowano także z przesłanki odmowy wszczęcia wyżej wymienionego postępowania, wskazanej w pkt 8 art. 213 ust. 1, dotyczącej nie złożenia przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu, w sytuacji kiedy był do tego obowiązany. W miejsce opisanej wyżej przesłanki dodano nowy ust. 2, przewidujący odmowę wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy przy składaniu wniosku o udzielenie tego zezwolenia, albo w terminie, o którym mowa w

art. 219 ust. 6 cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu. W art. 219 ust. 6 przewidziano natomiast wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Powyższa zmiana ma na celu uwzględnienie sytuacji, gdy pomimo stawienia się osobiście przez cudzoziemca, przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, w urzędzie wojewody, w związku z obowiązkiem przewidzianym w art. 202 ust. 1 lub na wezwanie, zgodnie z art. 202 ust. 2 (w związku z art. 223), nie jest możliwe pobranie tych odcisków od cudzoziemca w tym dniu, z różnych przyczyn leżących po stronie organu, takich jak problemy techniczne lub duża liczba interesantów. Praktyka stosowania obowiązujących przepisów wykazała bowiem, że takie sytuacje się zdarzają, natomiast brakuje rozwiązań prawnych, które mogą mieć zastosowanie w takich przypadkach. W obecnym stanie prawnym nie przewidziano podstawy do wyznaczenia terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, który to termin byłby niezależny od terminu określonego w art. 202 ust. 2. Dlatego też w sytuacji, gdy osobiste stawiennictwo w urzędzie obsługującym wojewodę nastąpiło, a pomimo tego odciski linii papilarnych nie zostały pobrane, organ obecnie nie dysponuje skutecznym instrumentem dla zastosowania rygoru odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, o którym mowa w art. 213 pkt 8. Projektowana zmiana ma na celu zmianę tego stanu. Powyższe zmiany są analogiczne do tych, przewidzianych przy zezwoleniach na pobyt czasowy oraz na pobyt stały. Ponadto, w art. 213, w wyodrębnionym ust. 1 pkt 1 lit. g przewidziano, iż odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, gdy cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 oraz art. 139n ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, tj. zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa lub w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Uzasadnienie wprowadzenia tej zmiany jest analogiczne do uzasadnienia zmiany w art. 212 ust. 2 pkt 7.

W art. 218 ust. 2 zmieniono właściwość miejscową wojewody, który będzie wydawał decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Analogicznie do zmiany w art. 104 oraz w art. 201 ust. 3 ustawy zaproponowano, aby decyzję w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydawał

wojewoda, który tego zezwolenia udzielił, a nie wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. W przepisie przewidziano także komendanta placówki Straży Granicznej jako organ uprawniony do występowania z wnioskiem do wojewody o cofnięcie cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Zmiana ta jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 201 ust. 3.

W dodanym ust. 6 art. 219 przewidziano wyznaczenie przez wojewodę terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie wojewody nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Szersze uzasadnienie tej zmiany zamieszczono przy uzasadnieniu zmian w art. 213.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom. W art. 228 pkt 1 doprecyzowano, iż w dokumentach wydawanych cudzoziemcom, nie umieszcza się podpisu ich posiadacza, gdy są one wydawane osobie małoletniej, która w dniu wydania dokumentu nie miała ukończonego 13. roku życia. Zmiana polega na określeniu momentu istotnego dla oceny, czy cudzoziemiec nie osiągnął wieku określonego w tym przepisie. Z kolei zgodnie ze zmianą w punkcie 2, w dokumentach wydawanych cudzoziemcom, nie będzie się umieszczać podpisu ich posiadacza, gdy są one wydawane osobie, która z powodu swojej niepełnosprawności nie może złożyć podpisu samodzielnie, niezależnie od wieku tej osoby.

W art. 229 ust. 2 doprecyzowano, w jakiej sytuacji cudzoziemcowi wydaje się pierwszą kartę pobytu, o której mowa w przepisach działu VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom. Zgodnie tym przepisem „pierwszą kartą pobytu” jest karta pobytu wydana cudzoziemcowi bezpośrednio po udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz po uzyskaniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. W ust. 4 pkt 1 został zmodyfikowany, w celu uwzględnienia zmian wprowadzanych w art. 168. Tylko w przypadku udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną cudzoziemcowi, który w dniu złożenia wniosku w tej sprawie przez cudzoziemca zamieszkującego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przebywał poza granicami Polski, pierwszą kartę pobytu będzie się wydawało na wniosek cudzoziemca. Gdy cudzoziemiec przebywający na terytorium Polski samodzielnie złoży wniosek o udzielenie tego zezwolenia, po jego udzieleniu karta pobytu zostanie wydana z urzędu. Zgodnie z dodanym w ust. 4 punktem 1a, na wniosek cudzoziemca będzie również wydawana pierwsza karta pobytu w

związku z udzieleniem zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, lub zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. W przypadku tych zezwoleń wnioski o udzielenie zezwolenia jest bowiem składany nie przez cudzoziemca, ale przez jednostkę przyjmującą.

W art. 232 ust. 3 mowa jest o tym, że zaświadczenie potwierdzające fakt utraty lub uszkodzenia dokumentu, ważne jest co do zasady do wydania cudzoziemcowi kolejnego dokumentu, nie dłużej niż przez 2 miesiące. Tymczasem poszczególne przepisy Działu VII z utratą lub uszkodzeniem dokumentu wiążą podstawę do jego wymiany, a nie wydania kolejnego dokumentu (art. 241 pkt 3 i 4, art. 256 pkt 3 i 4, art. 265 w zw. z art. 256, art. 280 w zw. z art. 256). Proponowane brzmienie ma zatem na celu jedynie uporządkowanie nazewnictwa w Dziale VII w kierunku jego jednolitości.

Proponowana w art. 233 ust. 2 zmiana ma charakter analogiczny do zmiany w art. 232 ust. 3.

Celem zmiany brzmienia art. 237 pkt 3 jest umożliwienie skorzystania z ulgi w opłacie za wydanie lub wymianę karty pobytu, która została wydana z urzędu. W obecnym brzmieniu jest to jedynie możliwe, jeżeli został złożony wniosek o wymianę lub wydanie karty pobytu. Co do zasady zaś pierwszą kartę pobytu, zgodnie z art. 229 ust. 2, wydaje się z urzędu.

W art. 244 ust. 1 przewidziano zamieszczanie w kartach pobytu wydawanych cudzoziemcom nowych adnotacji: „ICT” – w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, oraz adnotacji : „mobile ICT” – w przypadku zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Obowiązek zamieszczania takich adnotacji w powyższych dokumentach wynika z art. 13 ust. 4 oraz z art. 22 ust. 4 wdrażanej dyrektywy 2014/66/UE.

W art. 246, w wyodrębnionym ust. 1 w sposób wyraźny uzupełniono przepis o organ właściwy do wymiany karty pobytu, który pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek m.in. o wymianę karty pobytu, tj. w przypadku już obecnie przewidzianym w punkcie 3 tego artykułu. W dodawanym ust. 2 przewidziano wyznaczenie przez organ właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie tego organu nie jest

możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanego przy wnioskach o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie.

Treść art. 247, dotycząca odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany z uwagi na niezłożenie przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych została zmodyfikowana analogicznie do zmian wprowadzanych w odpowiednich przepisach dotyczących postępowań o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie o cudzoziemcach (w art. 99 ust. 1a, w art. 196 ust. 1a i w art. 213 ust. 2).

W art. 248 ust. 2 doprecyzowano, iż w przypadku gdy karta pobytu została wydana cudzoziemcowi, który nie miał ukończonego 13. roku życia w dniu jej wydania lub wymiany, odbiera tę kartę jego przedstawiciel ustawowy lub kurator. Zmiana polega na określeniu momentu istotnego dla oceny, czy cudzoziemiec nie osiągnął wieku określonego w tym przepisie.

W art. 249 ust. 3 zmiana polega na odesłaniu do analogicznego przepisu aktualnej ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. poz. 1741 i 1888 oraz z 2015 r. poz. 262, 1087, 1274 i 2281).

W art. 278 ust. 1 w sposób wyraźny uzupełniono przepis o organ właściwy do wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, który pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek o wydanie lub wymianę tego dokumentu, tj. w przypadkach już obecnie przewidzianych w tym przepisie. W dodawanym ust. 1a przewidziano wyznaczenie przez organ właściwy do wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” terminu do złożenia odcisków linii papilarnych, w przypadku, gdy z przyczyn leżących po stronie tego organu nie jest możliwe ich pobranie od cudzoziemca w dniu, w którym nastąpiło jego osobiste stawiennictwo. Rozwiązanie jest analogiczne do wprowadzanego przy wnioskach o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie, a także przy wnioskach o wydanie lub wymianę karty pobytu. Treść ust. 2, dotycząca odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” z uwagi na niezłożenie przez cudzoziemca odcisków linii papilarnych została zmodyfikowana analogicznie do zmian wprowadzanych w odpowiednich przepisach dotyczących postępowań o udzielenie zezwoleń pobytowych przewidzianych w ustawie o cudzoziemcach oraz postępowania o wydanie lub wymianę karty pobytu (w art. 99 ust. 1a, w art. 196 ust. 1a, w art. 213 ust. 2 i w art. 247).

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale VIII – Kontrola legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zobowiązanie cudzoziemca do powrotu, w rozdziale 2 - Zobowiązanie cudzoziemca do powrotu, w rozdziale 3 Zgoda na pobyt ze względów humanitarnych oraz zgoda na pobyt tolerowany oraz w rozdziale 6 - Przekazanie do innego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31), zwanego dalej „rozporządzeniem 604/2013”, cudzoziemca, który nie ubiega się o udzielenie ochrony międzynarodowej.

W celu zapewnienia pełnej zgodności z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE dodaje się ust. 1a w art. 299. W „Ocenie zgodności polskich przepisów z przepisami dyrektywy 2008/115/WE” Komisja Europejska wskazała, że obowiązek, o którym mowa w ust. 2 art. 6 dyrektywy musi być wyraźnie określony w krajowym ustawodawstwie, a rozwiązanie zawarte w obecnym art. 303 ust. 1 pkt 7 i art. 314 ustawy o cudzoziemcach uznała za niewystarczające. Zgodnie z projektowaną regulacją obowiązek niezwłocznego wyjazdu na terytorium państwa, które udzieliło zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium tego państwa będzie stosowane wobec cudzoziemców, posiadających zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, a nie jak dotychczas, udzielone przez inne państwo obszaru Schengen. Ponadto, proponuje się zmianę brzmienia obecnego art. 299 ust. 6 poprzez, po pierwsze, zmianę struktury tego przepisu. Odpowiedniki dzisiejszych pkt 1 – 3 zostaną umieszczone w nowym pkt 1 w ramach lit. a – c, a jednocześnie dodany zostanie nowy pkt 2. Dodatkowo, w nowym pkt 1 lit. a, stanowiącym odpowiednik obecnego pkt 1, dodaje się nowe rodzaje decyzji administracyjnych kończących postępowania administracyjne, z których trwaniem wiąże się dobrodziejstwo pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznawanego za legalny, tj. decyzji o umorzeniu tych postępowań. W obecnym stanie prawnym art. 299 ust. 6 pkt 1 nie stwarza możliwości legalnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak postępowanie w sprawie przedłużenia wizy Schengen lub wizy krajowej, w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zostało zakończone rozstrzygnięciem formalnym, a nie

merytorycznym. Projektowana zmiana ma celu umożliwienie takiego wyjazdu. Po drugie zaś projektowany nowy pkt 2 ma na celu umożliwienie cudzoziemcowi zgodnego z prawem opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po tym, jak w szczególnie uzasadnionym przypadku, ze względu na stan zdrowia, nie mógł być on przekazany do państwa trzeciego. To zaś, że cudzoziemcowi odmówiono wjazdu na granicy, uzasadnia krótki, w porównaniu do nowego pkt 1, termin dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dodanie ust. 8a ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemców, wobec których przed wydaniem określonych w ww. przepisach decyzji wszczęto postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub została wydana decyzja w tej sprawie. Dotychczasowe wątpliwości dotyczyły przede wszystkim postępowania organów Straży Granicznej w przypadku zawieszono postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu w związku ze złożeniem przez cudzoziemca (pierwszego) wniosku o udzielenie mu ochrony międzynarodowej czy też terminu, w jakim cudzoziemiec ma obowiązek opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku wydania mu wcześniej decyzji o zobowiązaniu do powrotu ze wskazanym terminem dobrowolnego wyjazdu. W tym kontekście należy mieć na względzie uzasadnienie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie C-601/15 PPU (J.N. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), w którym Trybunał uznał, że skuteczność (effet utile) dyrektywy 2008/115/WE wymaga, aby procedura wszczęta na mocy tej dyrektywy, w ramach której wydano decyzję nakazującą powrót, wraz z – w stosownym przypadku – ustanowieniem zakazu wjazdu, mogła zostać ponownie podjęta na etapie, na którym została przerwana ze względu na złożenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w momencie kiedy wniosek ten został oddalony w pierwszej instancji. Państwa członkowskie są bowiem zobowiązane do nieutrudniania realizacji celu, do realizacji którego dąży ta ostatnia dyrektywa, polegającego na ustanowieniu skutecznej polityki wydalania i powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich. Zmiana w treści ust. 9 ma na celu ujednoczenie trybu postępowania wobec cudzoziemców; rozwiązanie to przyjęto dla wszystkich przypadków określonych ust. 6.

W art. 302 ust. 4 proponuje się zmianę brzmienia obecnie obowiązującego przepisu. Przepis ten wyłącza stosowanie art. 302 ust. 1 pkt 4 (stanowiącego podstawę wydania decyzji powrotowej w związku z wykonywaniem przez cudzoziemca pracy bez wymaganego zezwolenia na pracę lub zarejestrowanego w powiatowym urzędzie pracy oświadczenia pracodawcy o zamiarze powierzenia mu wykonywania pracy, lub w przypadku ukarania karą

grzywny za nielegalne wykonywanie pracy) w przypadkach, o których mowa w art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Stanowi zatem odesłanie do konkretnego przepisu statuującego wykroczenie. Zgodnie z art. 120 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny do 10 000 zł. Pojawia się zatem wątpliwość, czy owo odesłanie odnosi się tylko do znamion przedmiotowych, czy też także do znamion podmiotowych tego wykroczenia oraz przypisania sprawcy winy za wykroczenie. W ocenie projektodawcy wyjątek powinien mieć miejsce dopiero w przypadku przypisania odpowiedzialności wykroczeniowej sprawcy czynu z art. 120 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które to wykroczenie doprowadziło do stanu, że cudzoziemiec – do którego miała zostać skierowana decyzja o zobowiązaniu do powrotu – dopuścił się zachowań przewidzianych w art. 302 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach. Proponowane brzmienie ma za zadanie usunięcie wszelkich wątpliwości w tym zakresie.

Proponowany nowy przepis art. 302 ust. 4a w zamyśle projektodawcy ma stanowić remedium na zbyt automatyczne, w niektórych przypadkach, stosowanie art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5, prowadzące nierzadko do skutków nieproporcjonalnych i wykraczających poza cele istnienia tych przepisów, tj. ochronę polskiego rynku pracy. Organ administracji będzie zatem obowiązany do oceny, czy szczególnie ważny interes cudzoziemca nie przemawia za tym, aby w konkretnej sprawie zobowiązania danego cudzoziemca do powrotu, nie odstąpić od stosowania art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5 i wydania wobec cudzoziemca decyzji o zobowiązaniu do powrotu. Podkreślić jednak należy, że „szczególnie ważny interes cudzoziemca” to kwalifikowana postać interesu, w konsekwencji czego podstawy wyłączenia stosowania art. 302 ust. 1 pkt 4 i 5 nie są z założenia szerokie.

W ust. 6 przewidziano wyłączenie przepisu ust. 1 pkt 2, stanowiącego podstawę wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w związku z nie opuszczeniem przez niego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po wykorzystaniu dopuszczalnego okresu jego pobytu na terytorium wszystkich lub niektórych państw obszaru Schengen, do którego był uprawniony bez konieczności posiadania wizy, w każdym okresie 180 dni, w przypadku cudzoziemca, który przebywa na terytorium Polski na podstawie dokumentu pobytowego, z adnotacją „ICT”, wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy jako pracownik

kadry kierowniczej, specjalista lub pracownik odbywający staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni. Taki cudzoziemiec będzie bowiem mógł korzystać na terytorium Polski z mobilności krótkoterminowej w szerszym zakresie niż jest przewidziany zgodnie z ogólnymi zasadami pobytu w strefie Schengen, tj. przez okres wynoszący do 90 dni w dowolnym okresie liczącym 180 dni na każde państwo członkowskie Unii Europejskiej, a nie w całej strefie Schengen, a ponadto, posiadacze zezwoleń pobytowych z adnotacją „ICT”, wydanych przez państwa członkowskie UE, nie stosujące jeszcze w pełni dorobku prawnego Schengen będą mogli podróżować na podstawie tego zezwolenia po terytoriach innych państw członkowskich UE stosujących dyrektywę 2014/66/UE, w tym należących do strefy Schengen. Powyższe przewiduje art. 21 ust. 1 dyrektywy 2014/66/UE.

Zmiana w art. 303 ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, ma charakter porządkujący. Usuwa wątpliwości co do tego, że jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu organ dostrzega wyraźnie okoliczność stypizowaną w art. 303 ust. 1, nie powinien wszczynać postępowania, zaś gdy ta okoliczność ujawni się dla niego dopiero po wszczęciu postępowania, powinien postępowanie umorzyć. Obecnie brzmienie art. 303 ust. 1 wyraźnie wskazuje jedynie, że istnieje przeszkoda do wydania decyzji, co może sugerować konieczność nieekonomicznego, każdorazowego wszczynania postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, ażeby istnienie tej przeszkody stwierdzić. Projektowane brzmienie przepisu ma również na celu jednoznaczne wskazanie, że organ, który w toku postępowania stwierdził istnienie przeszkody prawnej, o której mowa w art. 303 ust. 1, powinien postępowanie umorzyć, a nie przykładowo wydać decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Zmiana brzmienia ust. 1 pkt 2 ma na celu skorelowanie tego przepisu z brzmieniem art. 356 ust. 1. Brak jest potrzeby określania, że nie wszczyna się postępowania (w sprawie zobowiązania do powrotu), a wszczęte umarza, jeżeli zachodzą przesłanki do udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany. Zgodnie bowiem z art. 356 ust. 1 o tych przesłankach orzeka się właśnie w postępowaniu powrotowym, gdy okoliczność, o której mowa w art. 348 lub 351 wyjdzie na jaw. Zmiana w pkt 4 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmieniającymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6 oraz art. 205 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Zmiana w pkt 7 jest konsekwencją dodania ust. 1a w art. 299 i projektowanej zmiany art. 314 ust. 1. Zmiana w pkt 11 ma na celu pełną implementację do przepisów krajowych art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z

projektowaną regulacją decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie będzie się wydawało cudzoziemcowi przekazywanemu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób niezależnie od trybu readmisji, a nie jak dotychczas, wyłącznie cudzoziemcowi przekazywanemu w trybie readmisji przyspieszonej. Regulacja projektowanych pkt 14 i pkt 15 ma na celu uregulowanie kwestii niewydawania decyzji o zobowiązaniu do powrotu cudzoziemcom ekstradowanym do innych państw, co jest zgodne z art. 2 ust. 2 lit. b dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą postanowić, że nie będą stosować dyrektywy do obywateli państw trzecich, którzy podlegają ekstradycji. Projektowana regulacja ust. 7 ma na celu nałożenie na organ Straży Granicznej obowiązku poinformowania cudzoziemca przekazywanego do innego państwa na podstawie umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, w przypadku gdy nie zostanie mu wydana decyzja o zobowiązaniu do powrotu, o tym, do jakiego państwa zostanie przekazany, z wyjątkiem gdy cudzoziemiec nie zostaje niezwłocznie przekazany do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej. W przypadku readmisji pełnej nie ma potrzeby informowania cudzoziemca, do jakiego państwa zostanie przekazany, wydana mu zostanie bowiem, zgodnie z art. 303a ust. 1, decyzja administracyjna o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w której zostanie to państwo członkowskie wskazane.

W art. 303a w celu usprawnienia procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy 2008/115/WE proponuje się wprowadzenie wydawania decyzji o przekazaniu cudzoziemca, o którym mowa w art. 303 ust. 1 pkt 11, do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, za wyjątkiem przypadku, w którym zostaje on niezwłocznie przekazany do tego państwa. Do

decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej będzie się stosowało odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, bez określania terminu dobrowolnego powrotu (m.in. w konsekwencji braku zastosowania się cudzoziemca do pouczenia, o którym mowa w art. 314 ustawy) oraz orzekania o zakazie ponownego wjazdu. Zgodnie z opinią Komisji Europejskiej wyrażoną w „Podręczniku dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, przekazując z powrotem nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego innemu państwu członkowskiemu na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE, nie można wydać żadnego zakazu wjazdu do Unii zgodnie z art. 11 dyrektywy, ponieważ art. 11 ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do wydawania decyzji nakazującej powrót, a nie ma zastosowania w przypadkach samego „przekazywania z powrotem” do innego państwa członkowskiego. Ponadto z praktycznego punktu widzenia wydawanie zakazu wjazdu do UE nie ma sensu w sytuacji, w której dana osoba nie opuszcza jeszcze UE. Projektowany przepis jest konsekwencją zmiany wprowadzanej w treści art. 303 ust. 1 pkt 11 i ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów prawa krajowego z art. 6 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą wstrzymać się od wydania decyzji nakazującej powrót wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na nich terytorium, jeżeli dany obywatel państwa trzeciego zostanie przyjęty przez inne państwo członkowskie na podstawie dwustronnych umów lub porozumień obowiązujących w chwili wejścia w życie dyrektywy. W takim przypadku państwo członkowskie, które przyjęło danego obywatela państwa trzeciego, stosuje ust. 1 dyrektywy, tj. wydaje cudzoziemcowi decyzję nakazującą powrót. W chwili obecnej cudzoziemcom przekazywanym w trybie readmisji do innego państwa członkowskiego (za wyjątkiem tych przekazywanych w trybie uproszczonym, którym nie wydaje się żadnej decyzji a przekazanie przyjmuje formę działania faktycznego) wydaje się decyzję o zobowiązaniu do powrotu. Zgodnie z „Podręcznikiem dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, stanowiącym załącznik do zalecenia Komisji Europejskiej go ustanawiającego (dokument C(2015) 6250 wersja ostateczna) pojęcie „powrót” zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE zawsze oznacza powrót do państwa trzeciego. Tym samym zaleca się nazywanie tego rodzaju decyzji krajowych określeniem „decyzja o przekazaniu” lub „decyzja o przeniesieniu z powrotem”, a nie „decyzja nakazująca powrót”.

Dodanie nowego pkt 1a w art. 306 ma na celu uregulowanie kwestii skutków udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE po tym, jak została wobec niego wydania decyzja ostateczna o zobowiązaniu do powrotu. W praktyce orzeczniczej dostrzeżono bowiem przypadki, w których to postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia pobytowego oraz zobowiązania cudzoziemca do powrotu prowadzone były równolegle, a przynajmniej ich relacja czasowa była taka, że nie istniały podstawy do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały (art. 196 ust. 1 pkt 4 i 5) lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE (art. 213 pkt 5 i 6). Następnie zaś cudzoziemiec był zobowiązany do powrotu, a dopiero później udzielano mu zezwolenia, jako że zobowiązanie do powrotu samoistnie nie stanowi podstawy odmowy udzielenia zezwolenia. W konsekwencji zasadne jest, ażeby w przypadku następczego udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE istniała podstawa wygaśnięcia decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Projektowana regulacja art. 310 pkt 1 ma na celu umożliwienie wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez organ Straży Granicznej po zawiadomieniu go o zaistnieniu przesłanek uzasadniających wydanie takiej decyzji przez inny organ Straży Granicznej, w przypadku ucieczki cudzoziemca przed wszczęciem postępowania w tej sprawie. Ma to szczególne znaczenie w przypadkach ucieczki cudzoziemca przed wszczęciem postępowania w sprawie zobowiązania do powrotu i zamieszczenia informacji o tym w systemach teleinformatycznych Straży Granicznej.

Rozwiązane wskazane w art. 311 przewidującym wydawanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na formularzu, w przypadku, gdy przekroczył on lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa, nie jest w praktyce wykorzystywane, w związku z czym przepis ten należy uchylić.

Uchylenie art. 313 jest konsekwencją uchylenia art. 311.

Projektowany art. 314 ust. 1 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów prawa krajowego z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE, w zakresie stosowania pouczenia cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenia uprawniające go do pobytu, udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium tego państwa. Zgodnie z projektowaną regulacją pouczenie o obowiązku niezwłocznego wyjazdu na terytorium państwa, które udzieliło zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia uprawniającego cudzoziemca do pobytu na

terytorium tego państwa będzie stosowane wobec cudzoziemców, posiadających zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające do pobytu udzielone przez państwo stosujące dyrektywę 2008/115/WE, a nie jak dotychczas, udzielone przez inne państwo obszaru Schengen.

Celem zmiany w art. 315 ust. 2 pkt 2 jest skorelowanie brzmienia ww. przepisu z przepisem art. 302 ust. 1 pkt 9. Projektowana regulacja ust. 3 ma celu dostosowanie przepisu do treści art. 3 pkt 7 dyrektywy 2008/115/WE, zgodnie z którym „ryzyko ucieczki” oznacza istnienie w indywidualnych przypadkach powodów, opartych na obiektywnych kryteriach określonych przez prawo, pozwalających sądzić, że obywatel państwa trzeciego, który jest objęty procedurami dotyczącymi powrotu, może uciec. Dotychczasowe brzmienie przepisu sprawiało, że w przypadku stwierdzenia przez organ, iż miały miejsce zdarzenia w nim określone, nie miał on wyjścia jak odstąpić od określenia terminu dobrowolnego powrotu. Organ nie miał możliwości dokonania indywidualnej oceny, czy wskazane okoliczności stanowią rzeczywiste ryzyko ucieczki cudzoziemca. Zmiana w ust. 4 ma charakter porządkujący, jak również zmierza w kierunku większej pewności po stronie adresata decyzji, jaki obowiązek został na niego nałożony tą decyzją. W chwili obecnej bowiem ust. 4 dość wąsko odwołuje się jedynie do ust. 2 pkt 2. Rozróżnienie względem innych przypadków, w których w decyzji nie określono terminu dobrowolnego powrotu, wydaje się być trudny do uzasadnienia. Projektowana w dodawanym ust. 4a regulacja ma na celu skorelowanie przepisu z regulacjami wynikającymi z art. 299 (dodawany ust. 8a i zmieniany ust. 9) i ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemców, którym przed wydaniem decyzji, o których mowa w powyższym przepisie wydano decyzje o zobowiązaniu do powrotu z określonym terminem dobrowolnego powrotu, i którym „nie przysługuje” ustawowy termin 30 dni do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W art. 317 ust. 1 pkt 3 przewidziano możliwość zobowiązania cudzoziemca do przekazania do depozytu nie tylko dokumentu podróży, ale także innego dokumentu tożsamości organowi wskazanemu w decyzji orzekającej o przedłużeniu terminu dobrowolnego powrotu, do czasu dobrowolnego powrotu. Zmiana w ust. 3 ma na celu uregulowanie sytuacji cudzoziemca (zwrotu zabezpieczenia pieniężnego), który zamierza opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej np. prywatnym środkiem transportu. Dodawany ust. 4a jest konsekwencją wprowadzenia ust. 7 w art. 398.

W art. 318 ust. 1, projektowane brzmienie przepisu ma na celu usunięcie wszelkich wątpliwości co do zgodności przepisów prawa krajowego z art. 3 pkt 6 dyrektywy

2008/115/WE, w zakresie zasięgu terytorialnego orzekanego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zakazu ponownego wjazdu. Zgodnie z projektowaną regulacją zakaz wjazdu będzie obligatoryjnie obejmował terytorium wszystkich państw członkowskich, a nie jak dotychczas terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w zależności od uznania organu wydającego decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (poza niektórymi przypadkami, w których zakaz wjazdu był orzekany na terytorium wszystkich państw obszaru Schengen). W związku z powyższym uchyla się ust. 2.

Zmiana w art. 319 ma na celu zachowanie spójności ze zmienianym ust. 1 w art. 318.

Nowe brzmienie art. 320 ust. 1 ma na celu usunięcie wątpliwości co do właściwości organu administracji do rozpoznania w pierwszej instancji wniosku o cofnięcie zakazu ponownego wjazdu. W obecnym stanie prawnym sformułowanie „organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu”, w sytuacji, gdy w sprawie administracyjnej zobowiązania cudzoziemca do powrotu orzekały organy administracji obu instancji, tj. komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej jako organ pierwszej instancji, oraz Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ odwoławczy, nie dawało jasnej odpowiedzi, czy w sytuacji, gdy Szef Urzędu wydał decyzję, która zawiera w sobie element zobowiązania do powrotu (decyzja o utrzymaniu w mocy decyzji organu pierwszej instancji, decyzja o uchyleniu decyzji organu pierwszej instancji w części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty), to właściwy do rozpoznania wniosku o cofnięcie zakazu ponownego wjazdu (jako organ pierwszej instancji) będzie właśnie Szef Urzędu, czy jednak organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu do powrotu w pierwszej instancji. Postępowanie w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu nie jest nadzwyczajnym postępowaniem administracyjnym, którego przedmiot ma dotyczyć weryfikacji prawidłowości ostatecznej decyzji administracyjnej. Cofnięcie zakazu ponownego wjazdu następczo usuwa jeden ze skutków prawnych decyzji, jednak nie podważa prawidłowości tej decyzji. W konsekwencji powyższego można uznać, że każdorazowa właściwość organu, który wydał decyzję w pierwszej instancji, a nie organu, który wydał decyzję ostateczną, jest rozwiązaniem konsekwentnym. Propozycje regulacji w ust. 1a, ust. 2 pkt 3 i 4 oraz w ust. 3 mają na celu określenie wytycznych, którymi – w ramach uznania administracyjnego – powinien kierować się organ rozpatrując wniosek cudzoziemca w sprawie cofnięcia zakazu ponownego wjazdu. Projektowana regulacja w zakresie odmowy cofnięcia zakazu ponownego wjazdu wzmocni jego prewencyjny charakter.

Zmiana w art. 322 ma charakter porządkujący i ma na celu umożliwienie przekazywania między organami (obok decyzji) pism za pośrednictwem urządzeń umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym lub za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej oraz ich doręczania cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.

Zmiana w art. 324 ust. 1 ma charakter porządkujący. Nowe brzmienie ma pozwolić na szersze unikanie konieczności dwukrotnego pobierania odcisków linii papilarnych.

W art. 325 przewiduje się uchylenie ust. 6 i 7. Stosowanie uchylanych przepisów w praktyce było niemożliwe. Przedstawiciele krajów pochodzenia cudzoziemców odpowiedzialni za identyfikację własnych obywateli, kategorycznie odmawiają rejestrowania rozmowy z cudzoziemcem mającej na celu ustalenie jego tożsamości, ponieważ jest to niezgodne z ich procedurami wewnętrznymi. Konieczność stosowania ww. zapisu również negatywnie wpływała na bezpośrednie kontakty robocze z organami krajów trzecich odpowiedzialnych za sprawy dotyczące identyfikacji cudzoziemców. Ponadto, ww. zapis ustawowy całkowicie wykraczał poza zakres umów o readmisji, których stroną jest UE lub Polska co do sposobu przeprowadzania tych czynności. Powyższe rozwiązanie nie znajduje także zastosowania w praktykach dotyczących identyfikacji stosowanych w innych krajach UE. Co więcej, ustawodawca nie określił celu dotyczącego rejestrowania ww. rozmów, wskazany został natomiast tylko obowiązek utrwalania rozmowy oraz przechowywania zapisów rozmowy. Dotychczas SG nie odnotowała żadnych przypadków w zakresie łamania praw człowieka podczas przeprowadzania przedmiotowych rozmów wskazujących na konieczność ich rejestracji. Ponadto, zgodnie z powszechnie uznanym zwyczajem międzynarodowym rozmowy konsularne nie podlegają rejestracji.

Zmiana w art. 326 ma charakter redakcyjny i doprecyzowuje sformułowanie dotyczące związku małżeńskiego, który został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, a nie w celu obejścia „niniejszej ustawy”. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości, czy przepis obejmuje tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.

W art. 329 dodano ust. 2a, w którym doprecyzowano, iż przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie następuje w przypadku udzielenia cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie. Przepis jest konsekwencją zmiany wprowadzanej w art. 334 ust. 2 pkt 2.

W art. 330 ust. 1 pkt 2 przewidziano rezygnację z rozwiązania przewidującego nie wykonywanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, gdy wobec cudzoziemca toczy się, na jego wniosek, postępowanie w sprawie udzielenia mu zezwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1, tj. zezwolenia na pobyt czasowy ze względu na okoliczności wymagające krótkotrwałego pobytu. Przepis ten może bowiem być wykorzystany w celu uniemożliwienia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Należy natomiast wskazać na przewidzianą obowiązującymi przepisami (w art. 316) możliwość przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu także po wydaniu tej decyzji, na wniosek cudzoziemca, z powodu analogicznych okoliczności, o których mowa w art. 316 ust. 1. Zmiana w ust. 1 pkt 6 ma na celu ujednoczenie brzmienia powyższego przepisu ze zmieniającymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6, art. 205 ust. 1, oraz art. 326 ustawy o cudzoziemcach.

Projektowany art. 330a ma celu rozwiązanie sytuacji, w której to negatywna przesłanka wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu w postaci pozostawania w związku małżeńskim z obywatelem polskim albo z cudzoziemcem posiadającym zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE zaistnieje pomiędzy datą wydania ostatecznej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu a datą przewidzianą na wykonanie decyzji, czyli jeżeli doszło do zawarcia związku małżeńskiego w tym okresie. O ile samo pozostawanie w związku małżeńskim jest okolicznością uchwytną dla organów administracji bez konieczności przeprowadzania obszernego postępowania wyjaśniającego, o tyle należy pamiętać, że negatywna przesłanka wykonania zobowiązania do powrotu określona w art. 330 ust. 1 pkt 6 nie ma charakteru bezwzględnej. Ogranicza ją bowiem to, że nie wykonywaniu decyzji o zobowiązaniu do powrotu mają sprzeciwiać się względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, oraz to, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia niniejszej ustawy. Ustalenie tej drugiej okoliczności i wywiedzenie z niej skutków prawnych wymaga wydania w postępowaniu administracyjnym decyzji administracyjnej, gdy tymczasem jeżeli do zawarcia związku małżeńskiego doszło już po wydaniu ostatecznej decyzji o zobowiązaniu do powrotu, żadne postępowanie administracyjne się nie toczy. Dlatego też na mocy projektowanego art. 330a ust. 1 organ, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w pierwszej instancji, będzie w przypadku wystąpienia takiej okoliczności pomiędzy datą zawarcia związku małżeńskiego a datą przewidzianą na jej wykonanie, miał obowiązek wszcząć z urzędu postępowanie w sprawie uchylenia decyzji o zobowiązaniu do powrotu.

Jeżeli decyzja ta została wydana przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ odwoławczy, przedmiot sprawy o uchylenie będzie obejmował decyzje wydane w obu instancjach administracyjnych. W toku tego postępowania na mocy projektowanego art. 330a ust. 2 organ będzie obowiązany do ustalenia, czy związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, stosując takie same narzędzia ustawowe, jak we wszystkich innych postępowaniach, w których taka okoliczność jest relewantna. W przypadku stwierdzenia, że związek małżeński został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, będzie odmawiał uchylenia decyzji, zaś jeżeli ta decyzja odmawiająca uchylenia stanie się ostateczna, zniknie przeszkoda do wykonania decyzji ostatecznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. W przepisie określono, iż organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału lub komendanta placówki Straży Granicznej, w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Zmiany w art. 334, art. 334a, art. 335 oraz w art. 336 ust. 1b dotyczą udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie. Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym cudzoziemcowi ubiegającemu się o udzielenie ochrony międzynarodowej, którego wniosek o udzielenie tej ochrony ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, cudzoziemcowi któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z wyjątkiem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego powrotu, lub z wyjątkiem innego przypadku, gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu oraz cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi, a także cudzoziemcowi w stosunku do którego wszczęto postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, które zakończyło się decyzją o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, zgodnie z art. 334 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach Komendant Główny Straży Granicznej może zapewnić finansowanie pomocy w dobrowolnym powrocie. Natomiast, cudzoziemcowi który po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zrezygnował z ubiegania się o ten status, zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej pomoc w dobrowolnym powrocie przyznaje, w drodze decyzji, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Projektowane przepisy stanowią, iż pomoc w dobrowolnym powrocie może być udzielona cudzoziemcowi wyłącznie przez Komendanta Główny Straży Granicznej. Przedmiotowa pomoc będzie udzielana na wniosek cudzoziemca:

- 1) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z określeniem terminu dobrowolnego powrotu;
- 2) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu lub decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który:
 - a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców,
 - b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców;
- 3) któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej;
- 4) któremu wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, w przypadku, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 170, lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 176.

Przekazanie Komendantowi Głównemu Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie ma na celu zniesienie podziału kompetencji do orzekania w sprawie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie. Wprowadzenie przedmiotowych uregulowań dodatkowo ma na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej. Pomoc w dobrowolnym powrocie będzie udzielana na wniosek cudzoziemca. Projektowane przepisy określają terminy złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie. Określone w projektowanych przepisach terminy złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie są zgodne z terminami

dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Termin złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie dotyczy wyłącznie cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego powrotu oraz cudzoziemca któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej lub decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej. Przedmiotowe terminy nie dotyczą cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu lub decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która podlega przymusowemu wykonaniu, który z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców lub który w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców oraz który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi. Uwzględniając zasadę szybkości postępowania w projektowanych przepisach określono, iż cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców lub podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej oraz podmiot uprawniony do przyjęcia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie, zgodnie z art. 334 ust. 2e są obowiązani niezwłocznie, nie później niż w terminie 48 godzin do przekazania wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Pomoc w dobrowolnym powrocie będzie udzielana w drodze decyzji, od której cudzoziemcowi będzie przysługiwało odwołanie, w terminie 5 dni od dnia doręczenia decyzji.

Wejście w życie projektowanych regulacji nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa. W budżecie państwa w części 42 – sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, koniecznym będzie przesunięcie środków finansowych przeznaczonych na pomoc cudzoziemcom w dobrowolnym powrocie, będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do części będącej w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Zmiana w art. 336 ust. 1 ma charakter porządkujący. Polega na usunięciu z przepisu zbędnego wskazania przypadku, w którym ustala się koszty związane z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu, gdyż decyzja taka, jeśli nie określono w niej terminu dobrowolnego powrotu podlega przymusowemu wykonaniu. Dodanie nowego ust. 1a ma na celu wskazanie momentu w jakim koszty wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu powinny zostać ustalone, tj. po tym jak wydana cudzoziemcowi decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu uzyska przymiot ostateczności i tym samym wykonalności. Pozwoli to uniknąć sytuacji, w których zostanie wydana decyzja o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a decyzja o zobowiązaniu do powrotu nie zostanie wykonana. Zmiana w ust. 2 polega na szczegółowym wskazaniu organów właściwych w sprawie wydania decyzji o ustaleniu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dotychczasowe określenie – organ Straży Granicznej właściwy w sprawie przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wskazywał także Komendanta Głównego Straży Granicznej (którego właściwość do wykonywania doprowadzeń wynika z art. 329 ust. 4 pkt 2 ustawy). Z kolei zgodnie z art. 341 ustawy odwołanie od decyzji o ustaleniu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu służy odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. W praktyce więc takie decyzje są wydawane wyłącznie przez komendantów oddziałów i placówek Straży Granicznej. Wprowadzenie ust. 2a ma charakter porządkujący i uzupełniający w stosunku do zmienianego ust. 2 i polega na wskazaniu właściwości organu Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców do wydania decyzji o ustaleniu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, jeżeli cudzoziemiec przebywa w tym ośrodku lub areszcie.

W art. 337 dodanie ust. 3a ma na celu uszczegółowienie i uregulowanie kwestii odpowiedzialności więcej niż jednego podmiotu, który powierzył cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy lub pełnienie funkcji. Dotychczasowe przepisy nie wskazywały, w jakim zakresie podmioty te są obowiązane do pokrycia kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, co powodowało trudności w określaniu w decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, który podmiot i w jakiej części ponosi te koszty.

Zmiany wprowadzanie w art. 338 mają na celu doprecyzowanie katalogu kosztów, o których orzeka się na podstawie art. 336 i 337 i wskazanie, że koszty te są naliczane już od

momentu zatrzymania cudzoziemca, czego skutkiem jest wydanie i następnie przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu go do powrotu. Katalog ten dalej będzie miał charakter otwarty.

Zmiany w art. 339, stanowiącym przepis upoważniający do wydania rozporządzenia wykonawczego, podyktowane są dużym stopniem skomplikowania i w związku z tym trudnością określania faktycznie poniesionych wydatków związanych z pobytem cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Spowodowane to jest zbyt dużą liczbą czynników wpływających na kształtowanie się wysokości kosztów przypadających na jednego cudzoziemca w trakcie jego pobytu w ośrodku lub areszcie tj. liczbą osób przebywających w ośrodku, systemem rozliczania mediów itp. Dlatego też proponuje się określenie wysokości takich kosztów w formie dziennego ryczałtu co pozwoli na ich ujednoczenie oraz znacząco uprości proces wydawania decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Zmiana w art. 341 ma na celu dookreślenie właściwości instancyjnej w sprawach ustalenia kosztów związanych z wydaniem i zobowiązaniem cudzoziemca do powrotu oraz zmiany decyzji ustalającej te koszty. Dotychczas przepis był zredagowany wadliwie, gdyż wskazywał, że Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym jedynie do rozpatrzenia odwołania od tych decyzji. Oznaczało to, że inne kompetencje organu wyższego stopnia w tych sprawach są przypisane różnym organom – odpowiednio komendantowi oddziału Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji przez komendanta placówki Straży Granicznej, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji przez komendanta oddziału Straży Granicznej.

Dodanie w art. 342 ust. 4 i 5 ma na celu określenie otwartego katalogu okoliczności, które wskazywałyby na bezskuteczność egzekucji należności z tytułu kosztów określonych w decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Przepis przybierze charakter wytycznych, którymi będą kierować się w swoich działaniach właściwe organy Straży Granicznej, zgodnie bowiem z art. 342 ust. 3 ustawy organ Straży Granicznej, który wydał decyzję o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, nie wystawia tytułu wykonawczego, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że egzekucja byłaby bezskuteczna. Jednocześnie w przypadku zmiany okoliczności stanowiących podstawę uznania egzekucji za bezskuteczną organ Straży Granicznej będzie

obowiązany do podjęcia kroków zmierzających do zaspokojenia wierzytelności wynikających z wydanej przez niego decyzji kosztowej.

Dodanie w art. 343 ust. 3a ma charakter uzupełniający względem ust. 3 i wprowadza zasadę jednokrotnego ustalenia ryczału na pokrycie kosztów ustalanych w decyzji o ustaleniu kosztów wynikających z wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, podlegającego innemu organowi Straży Granicznej. Dodanie ust. 4a w art. 343 pozwoli organom Straży Granicznej na podejmowanie działań mających na celu zabezpieczenie wyższej kwoty na poczet należności z tytułu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w szczególności jeżeli pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ulegnie przedłużeniu. Zmiana brzmienia ust. 5 i 6 ma na celu zwiększenie kwoty pozostawianej cudzoziemcowi do dyspozycji w strzeżonym ośrodku lub areszcie do wysokości 600 zł. Ponadto dookreślenia wymaga, że jest to kwota przypadająca na każdego członka rodziny – dotychczas przepis nie wskazywał czy kwota dotyczy całej rodziny przebywającej w ośrodku czy też każdego członka jej rodziny, co powodowało, że rodziny cudzoziemców miały do dyspozycji taką samą ilość pieniędzy co pozostali cudzoziemcy. W wielu przypadkach pozostawiana do dyspozycji cudzoziemcowi kwota okazuje się niewystarczająca w szczególności w warunkach przedłużającego się pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie. Dodanie ust. 7 ma na celu umożliwienie zwiększania kwoty pozostawianej cudzoziemcowi do dyspozycji, jeżeli jego pobyt w ośrodku strzeżonym lub areszcie dla cudzoziemców ulegnie przedłużeniu.

Uchylenie ust. 2 w art. 344 ma na celu umożliwienie organowi Straży Granicznej dokonanie potrącenia należności z tytułu kosztów określonych w decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ze środków pieniężnych cudzoziemca znajdujących się w depozycie strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców lub z zabezpieczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 398 ust. 3 pkt 2 z chwilą wydania tej decyzji. Uzależnienie wykonania tej czynności od przymiotu ostateczności decyzji jest niezrozumiałe, gdyż zgodnie z art. 336 ust. 2 ustawy decyzja o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlega natychmiastowemu wykonaniu, tym samym organ powinien mieć możliwość przeprowadzenia egzekucji należności (potrącenia) z chwilą jej wydania (o ile cudzoziemiec nie uiści kosztów osobiście). Zmiana brzmienia ust. 4 ma na celu dookreślenie po jakim kursie waluty następuje potrącenie należności pieniężnych w

przypadku zdeponowania środków w walucie obcej. Tabela bieżących kursów średnich walut obcych publikowana jest przez Prezesa NBP w godzinach popołudniowych, tym samym w przypadku wydawania postanowienia o potrąceniu należności przed chwilą ogłoszenia tabeli, przeliczenie należności pieniężnych ze środków zdeponowanych w walucie obcej według kursu tej waluty ogłoszonego przez Prezesa NBP w dniu wydania postanowienia nie było możliwe. Dodanie ust. 5 ma na celu umożliwienie odstąpienia od potrącenia należności z tytułu decyzji o ustaleniu wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jeżeli koszty potrącenia przewyższałyby uzyskaną w jej wyniku kwotę. Niejednokrotnie cudzoziemcy posiadają drobne kwoty (kilka EUR lub USD), które zostały zabezpieczone w formie ryczałtu. Ich wymiana na złotówki – biorąc pod uwagę konieczność zorganizowania konwoju dla tego celu jak też innych działań organizacyjnych – jest nieuzasadniona z ekonomicznego punktu widzenia.

Uchylenie art. 346 ustawy podyktowane jest możliwością skierowania egzekucji z rzeczy posiadanych przez cudzoziemca bezpośrednio do właściwego naczelnika urzędu skarbowego. Należy zauważyć, że w przypadku zajęcia niektórych przedmiotów organ egzekucyjny ma obowiązek powołania biegłego skarbowego w celu oszacowania ich wartości (np. kosztowności). Generuje to określone wydatki egzekucyjne, których organ Straży Granicznej dokonujący zajęcia przedmiotów nie jest w stanie odzyskać poprzez sprzedaż tych przedmiotów, bowiem organem właściwym w tej sprawie (sprzedaży ruchomości) jest naczelnik urzędu skarbowego. W związku z tym proponuje się uchylenie art. 346.

Propozycja zmiany art. 356 ma charakter porządkujący i ma na celu usunięcie wad dotychczasowej regulacji. Po pierwsze, obecna treść normatywna zostaje rozdzielona pomiędzy nowe ust. 1 i ust. 1a. W proponowanym nowym brzmieniu ust. 1 wyraźnie stanowi się, że w przypadku ujawnienia się okoliczności, o których mowa w art. 348, a zatem w przepisie określającym podstawy udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, organ wydaje decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu i udziela zgody na pobyt ze względów humanitarnych, chyba, że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 349. Ten bowiem przepis statuuje bezwzględne podstawy odmowy udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych. W nowym ust. 1a reguluje się kwestię orzekania w przedmiocie udzielenia zgody na pobyt tolerowany w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 351 pkt 1. Jeżeli zatem zachodzą okoliczności, o których mowa w tym przepisie, które są ekwiwalentne okolicznościom, o których mowa w art. 348 pkt 1 (przykładowo zobowiązanie cudzoziemca do powrotu może nastąpić jedynie do państwa, w którym mógłby zostać

poddany torturom), jednakże udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych nie było możliwe z uwagi na okoliczności, o których mowa w art. 349 (przykładowo istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że popełnił poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czyn, który jest zbrodnią według prawa polskiego), organ powinien wydać decyzję o odmowie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, odmowie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany. Jednocześnie ograniczenie stosowania art. 351 tylko do pkt 1 w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu jest uzasadnione brakiem adekwatności pozostałych podstaw. Kwestia oceny, czy decyzja o zobowiązaniu do powrotu jest niewykonalna z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania tej decyzji i od samego cudzoziemca, który jest adresatem tej decyzji, powinna następować już po jej wydaniu. Takie też stanowisko dominowało w judykaturze Naczelnego Sądu Administracyjnego na gruncie stanu prawnego sprzed dnia 1 maja 2014 r. w odniesieniu do podstawy udzielenia zgody na pobyt tolerowany określonej w dawnym art. 97 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Podobnie, podstawa udzielenia zgody na pobyt tolerowany związana z niedopuszczalnością wydania cudzoziemca na mocy orzeczenia sądu lub rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy wydania, podobnie jak w stanie prawnym sprzed dnia 1 maja 2014 r., powinna pozostawać poza zakresem oceny prawnej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, tylko w odrębnym postępowaniu wnioskowym, które zostało obecnie uregulowane w art. 356 ust. 4. Projektowana zmiana w art. 356 ust. 2 ma na celu usunięcie oczywistej wady tego przepisu polegającej na zbyt wąskim odwołaniu się do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu „przez organ wyższego stopnia”, a zatem przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (art. 321). Tymczasem, ujawnienie się faktów istotnych z punktu widzenia art. 348 lub art. 351 pkt 1 lub pkt 2 może nastąpić po tym, jak decyzja komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stanie się ostateczna w wyniku braku zaskarżenia jej odwołaniem w administracyjnym toku instancji. Ponadto w ust. 3, odsyłającym dotąd do odpowiedniego ust. 1, który całościowo reguluje kwestię kolejności orzekania przez organ administracji o udzieleniu zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, proponuje się zmianę, która odzwierciedla rozłożenie tej regulacji na dwa ustępy, tj. 1 i 1a. Zatem na mocy proponowanego brzmienia art. 356 ust. 3, w postępowaniu wszczętym z urzędu w związku z wyjściem na jaw okoliczności, o których mowa w art. 348 pkt 1 (przykładowo zobowiązanie

cudzoziemca do powrotu może nastąpić jedynie do państwa, w którym mógłby zostać poddany torturom), gdy udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych nie jest możliwe z uwagi na okoliczności, o których mowa w art. 349 (przykładowo istnieją poważne podstawy, aby sądzić, że popełnił poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czyn, który jest zbrodnią według prawa polskiego), organ powinien wydać decyzję o odmowie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz o udzieleniu zgody na pobyt tolerowany. Co do zaś okoliczności, o której mowa w art. 351 pkt 2 (decyzja o zobowiązaniu do powrotu jest niewykonalna z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania tej decyzji i od samego cudzoziemca, który jest adresatem tej decyzji), ujawnionej już po tym, jak decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu stała się ostateczna, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej powinien wszcząć z urzędu postępowanie, którym swym przedmiotem obejmuje wyłącznie tę kwestię, co zaś ma swoje umocowanie już w dzisiejszym stanie prawnym, albowiem art. 356 ust. 2 *in fine* wyraźnie stanowi o wszczęciu z urzędu odrębnego postępowania, nie przesądzając jednak jego przedmiotu. Jego przedmiot zależy od rodzaju ujawnionych okoliczności.

Projektowana zmiana w art. 386 pkt 5 ma na celu ujednolicenie brzmienia powyższego przepisu ze zmieniającymi przepisami art. 165 ust. 1, art. 169 ust. 1, art. 197 ust. 1 pkt 6, art. 205 ust. 1, oraz art. 326 ustawy o cudzoziemcach.

W projektowanym art. 393b ust. 1 organem właściwym do wydania decyzji o przekazaniu cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Przejęcie przez organ Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie wydawania decyzji o przekazaniu cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma na celu zniesienie podziału kompetencji w zakresie orzekania w sprawie przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego oraz doprowadzenia cudzoziemca do granicy, a także od granic do portu lotniczego albo morskiego odpowiedzialnego państwa członkowskiego. Propozycja zmiany wprowadzenia do wyliczenia w ust. 4 ma charakter redakcyjny i jest konsekwencją zmiany w ust. 1. Dodanie ust. 9 w art. 393b oraz zmiana brzmienia ust. 1 w art. 393a ma na celu doprecyzowanie przepisów w związku z przejęciem przez organ Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie wydawania decyzji o przekazaniu cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Propozycja w art. 393b ust. 8 ma na celu umożliwienie przekazywania między organami decyzji lub postanowień, wydanych w sprawie przekazania cudzoziemca do odpowiedzialnego państwa członkowskiego za pośrednictwem urzędów umożliwiających odczyt i zapis znaków pisma na nośniku papierowym lub za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej oraz ich doręczania cudzoziemcowi w formie uzyskanej w wyniku takiego przekazu.

Projektowana zmiana w art. 394 ust. 1a ma na celu zapewnienie zgodności przepisu dotyczącego możliwości zatrzymywania cudzoziemców ze zmianą zaproponowaną w art. 303 ust. 1 pkt 11 oraz propozycją dodania w ustawie art. 303a. Zgodnie z nią właściwe organy będą mogły zatrzymać cudzoziemca w celu jego przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, tj. w przypadku, gdy nie będzie mu wydawana decyzja o zobowiązaniu do powrotu, a jego przekazanie będzie miało nastąpić na podstawie wydanej decyzji o przekazaniu do tego państwa. Zmiana w ust. 4 pkt 2 jest konsekwencją poprzedniej zmiany i nakłada na organ Straży Granicznej obowiązek ustalenia czy wobec zatrzymanego cudzoziemca istnieją okoliczności uzasadniające przekazanie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób.

W art. 398 ust. 1 pkt 2 zmiana ma na celu doprecyzowanie przesłanki umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku. Wzmocni to obowiązek uzasadnienia wniosku do sądu koniecznością zabezpieczenia wykonania decyzji o zobowiązaniu go do powrotu poprzez umieszczenie cudzoziemca w ośrodku, a nie poprzez zastosowanie innego środka wolnościowego. Dodanie proponowanego przepisu pkt 3b w ust. 1 jest konsekwencją zaproponowanych wcześniej zmian dotyczących przekazywania cudzoziemców do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Pozwoli on na umieszczenie w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców cudzoziemca, wobec którego wszczęto postępowanie w sprawie wydania mu decyzji o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej lub, któremu taką decyzję wydano. Zmiana w ust. 2 ma na celu doprecyzowanie kategorii cudzoziemców, wobec których można orzec tzw. środki alternatywne do umieszczenia w strzeżonym ośrodku, określone w ust. 3. Włączono do niej cudzoziemców, którym wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu, nie określając w niej terminu dobrowolnego wyjazdu ze względów obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego (oraz po zmianie przepisów – ze względu na interes państwa), gdyż dyrektywa 2008/115/WE nie wyłącza takiej możliwości. Dodawany ust. 7 ma na celu uregulowanie sposobu postępowania z zabezpieczeniem pieniężnym wpłaconym przez cudzoziemca, w przypadku jego ucieczki. Jednocześnie proponuje się skrócenie terminu odbioru depozytu z dwóch lat do roku od dnia doręczenia wezwania do odbioru uprawnionemu lub wezwania (w przypadku braku możliwości doręczenia wezwania do odbioru depozytu lub nieustalenia uprawnionego), poprzez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej w swojej siedzibie na okres 6 miesięcy, a jeżeli szacunkowa wartość depozytu przekracza kwotę 5 000 zł, również poprzez zamieszczenie ogłoszenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości lub w Biuletynie Informacji Publicznej.

Projektowane w art. 400a-art. 400d przepisy określają zasady postępowania z osobami wymagającymi szczególnego traktowania. Projektowane przepisy będą miały zastosowanie do cudzoziemca, który:

- 1) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców.

Dodatkowo, należy wskazać, iż projektowane przepisy, w przypadku osoby małoletniej, będą miały zastosowanie również do członków rodziny lub opiekuna prawnego osoby małoletniej. Organem uprawnionym do wydawania decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej oraz o pozbawieniu cudzoziemca świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie komendant oddziału Straży Granicznej oraz komendant placówki Straży Granicznej. Świadczenia z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będą obejmować:

- 1) zakwaterowanie w miejscu wyznaczonym w decyzji o przyznaniu świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej;

- 2) całodienne wyżywienie;
- 3) zakup niezbędnych środków czystości i higieny osobistej;
- 4) zakup niezbędnej odzieży, bielizny i obuwia;
- 5) koszty przejazdów środkami transportu publicznego, w celu leczenia lub w celu wzięcia udziału w czynnościach związanych z prowadzonym postępowaniem w sprawie:
 - a) zobowiązania cudzoziemca do powrotu,
 - b) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych,
 - c) udzielenia zgody na pobyt tolerowany;
- 6) konsultacje lekarzy podstawowej opieki medycznej i lekarzy specjalistów;
- 7) pobytu w szpitalu lub podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne;
- 8) zakup leków i artykułów sanitarnych;
- 9) usługi opiekuńcze wykonywane w zakresie zaspokojenia codziennych potrzeb życiowych, w tym opieka higieniczna;
- 10) konsultacje psychologiczne i psychoterapię.

Zakłada się, iż wejście w życie przepisów pozwalających na przyznawanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec niego aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia albo jego stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że był on poddany przemocy oraz cudzoziemcowi, który został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w przypadku gdy stwierdzono, iż jego dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia lub, jego stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że był on poddany przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia, nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka, spowoduje skutki finansowe rzędu ok. 1 260 000 zł rocznie - przyjmując, że z pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie korzystało ok. 100 cudzoziemców przez okres 90 dni, a dzienna stawka będzie wynosiła ok. 140 zł. W celu pokrycia wydatków związanych z wprowadzeniem rozwiązań pozwalających na przyznawanie pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom, proponuje się zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której

dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

W projektowanym art. 401 ust. 2 dokonano zmiany właściwości miejscowej sądu rejonowego. W obowiązującym stanie prawnym postanowienie o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu dla cudzoziemców wydaje sąd rejonowy właściwy ze względu na miejsce aktualnego pobytu cudzoziemca. Natomiast, projektowany przepis stanowi, iż postanowienie o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu dla cudzoziemców wydaje sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę organu składającego wniosek. Zmiana właściwości miejscowej sądu rejonowego wynika z wyroków sądów, w których jednoznacznie wskazano, iż pomieszczenia przeznaczone dla osób zatrzymanych nie należy interpretować jako „aktualne miejsce pobytu cudzoziemca”.

Zaproponowana zmiana brzmienia ust. 2 w art. 403 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów ustawy z dyrektywą 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 1 o ile w danej sprawie nie mogą zostać zastosowane wystarczające lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu tylko w celu przygotowania powrotu lub przeprowadzenia procesu wydalenia, w szczególności jeżeli istnieje ryzyko ucieczki, lub dany obywatel państwa trzeciego unika lub utrudnia przygotowania do powrotu lub proces wydalenia. Jakikolwiek środek detencyjny stosowany jest przez możliwie najkrótszy okres czasu i tylko dopóki trwają przygotowania do wydalenia oraz podlega wykonaniu z należytą starannością. Ponadto jak stanowi ust. 5 tego artykułu środek detencyjny jest utrzymany dopóki nie spełnione zostaną warunki określone w ust. 1 i jest to konieczne do zapewnienia skutecznego wydalenia. Każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy. W ust. 1 art. 403 ustawy o cudzoziemcach określono, że sąd w postanowieniu o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu wobec niego aresztu dla cudzoziemców wskazuje okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące. Tym samym za uzasadnioną należy uznać możliwość jego przedłużenia. Projektowana regulacja obejmuje także kategorie cudzoziemców, co do których przepisy dyrektywy 2008/115/WE zasadniczo nie mają zastosowania tj. cudzoziemców przekazywanych do innego państwa członkowskiego na podstawie przepisów rozporządzenia 604/2013 oraz na podstawie międzynarodowej umowy o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Zmiana w ust. 2a art. 403 ma na celu doprecyzowanie przepisu umożliwiającego dalsze

stosowanie środka zapobiegawczego w postaci pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wobec cudzoziemca, któremu została wydana ostateczna decyzja o odmowie nadania mu statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny albo o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej. Po jej wprowadzeniu okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców będzie mógł zostać przedłużony na czas określony, niezbędny do wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dalsze ewentualne przedłużenie pobytu tam cudzoziemca będzie podlegało zasadom ogólnym (określonym w ust. 3 i dalszych). Zmiana w ust. 3 ma na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisu dotyczącego maksymalnego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z jej art. 15 ust. 5 każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy. Dodawane przepisy ust. 3a i 3b mają na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów ustawy w zakresie przedłużania pobytu cudzoziemców w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców ponad okres 6 miesięcy z zapisami dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE państwa członkowskie nie mogą przedłużać okresu, o którym mowa w ust. 5 (tj. 6 m-cy), z wyjątkiem przedłużenia na ograniczony okres czasu nieprzekraczający kolejnych dwunastu miesięcy zgodnie z prawem krajowym, jeżeli pomimo wszelkich rozsądnych starań wydalenie może potrwać dłużej ze względu na: a) brak współpracy ze strony danego obywatela państwa trzeciego, lub b) opóźnienia w uzyskiwaniu niezbędnej dokumentacji od państw trzecich. Tym samym maksymalny okres pobytu cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu do powrotu wyniesie 18 m-cy, co jest zgodne z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Regulacja nie obejmuje cudzoziemców, którym wydano decyzję o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, tym samym w ich przypadku maksymalny okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wyniesie 6 m-cy. Zmiana w ust. 4 ma charakter porządkujący ze względu na wcześniej zaproponowane zmiany. Ze względu na jego niezgodność z przepisami dyrektywy 2008/115/WE należy uchylić ust. 5 w art. 403. Określone w nim podstawy przedłużenia pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku nie mieszczą się w przesłankach wskazanych w jej art. 15 ust. 6 – korzystania z dostępnych w prawie środków odwoławczych nie można

uznać za przejaw „braku współpracy ze strony danego obywatela państwa trzeciego”. Dodawane ust. 9 i 10 dotyczą ponownego umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Zgodnie z zaleceniem Komisji Europejskiej – „Podręcznikiem dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami, istnieje możliwość ponownego zastosowania środka detencyjnego wobec tej samej osoby, nawet po upływie terminów określonych w dyrektywie 2008/115/WE. Niemniej jednak może być to uzasadnione jedynie w przypadku, gdy miała istotna zmiana okoliczności (na przykład wystawienie niezbędnych dokumentów przez państwo trzecie lub poprawa sytuacji w państwie pochodzenia, pozwalająca na bezpieczny powrót), jeżeli zmiana ta prowadzi do „rozsądnych perspektyw wydalenia” zgodnie z art. 15 ust. 4 dyrektywy oraz jeżeli zostały spełnione wszystkie pozostałe warunki zastosowania środka detencyjnego określone w art. 15.

Zmiana w art. 406 ust. 5 pkt 4 lit. a ma na celu uregulowanie sytuacji pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, w której nadal istnieje przesłanka, na podstawie której cudzoziemiec został tam umieszczony. Skoro bowiem decyzja o zobowiązaniu go do powrotu została uchylona i przekazana do ponownego rozpatrzenia to nadal istnieje prawdopodobieństwo wydania decyzji bez określania terminu dobrowolnego powrotu. Tym samym cudzoziemiec nie powinien automatycznie być zwalniany ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców. Zmiana w ust. 6 ma na celu przywrócenie regulacji sprzed 1 maja 2014 r. Nie znajduje uzasadnienia obowiązek informowania sądu, który wydał postanowienie, o umieszczeniu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. Z punktu widzenia umiejscowienia przepisu sąd powinien być informowany o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka albo z aresztu dla cudzoziemców.

Dodanie w art. 416 w ust. 1 pkt 3 wynika z uchylecia w art. 415 w ust. 1 pkt 11. Zgodnie z obowiązującymi przepisami cudzoziemiec przebywający w areszcie dla cudzoziemców ma prawo do korzystania z internetu na stanowiskach komputerowych dostępnych w areszcie dla cudzoziemców. Projektowane przepisy określają, iż prawo do korzystania z internetu będzie przysługiwało wyłącznie cudzoziemcowi umieszczonemu w strzeżonym ośrodku. Zmiana przepisów wynika z konieczności zapewnienia zgodności przepisów określających prawa cudzoziemca przebywającego w areszcie dla cudzoziemców z przesłankami umieszczenia go w areszcie dla cudzoziemców, o których mowa w art. 399 ust. 1.

Zmiana brzmienia art. 417 ust. 2 wynika ze zmiany brzmienia art. 338 w zakresie wyciszenia katalogu kosztów, o których orzeka się w decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu do powrotu.

Zmiana w art. 425 w ust. 1 pkt 2 ma charakter porządkujący względem zmian wprowadzanych do przepisów dotyczących wydawania decyzji w sprawie ustalenia kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Zgodnie z nią, cudzoziemcowi – przy zwolnieniu ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, będą zwracane w pełniej wysokości zdeponowane środki pieniężne, jeżeli nie zostanie dokonane z nich potrącenie należności z tytułu kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, co jest możliwe dopiero po wydaniu decyzji o ich ustaleniu.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w dziale X – Rejestry, ewidencja i wykaz cudzoziemców, w rozdziale 1 - Rejestry w sprawach cudzoziemców i ewidencja zaproszeń oraz w rozdziale 2 - Wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.

W art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n przewiduje się utworzenie nowego rejestru w sprawach z zakresu wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytu na tym terytorium i wyjazdu z niego, który będzie prowadzony w systemie informatycznym, tj. rejestru spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a, w związku z wprowadzaniem nowego rodzaju decyzji o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Zmiany w art. 429 ust. 1 pkt 9 oraz w art. 430 ust. 1 i ust. 2 są konsekwencją wprowadzania nowego rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n.

W art. 430 ust. 9 przewidziano, iż w rejestrze wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170, tj. zaświadczeń potwierdzających istnienie domniemania, że cudzoziemcem jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 Kodeksu karnego, przechowuje się, oprócz dotychczas przewidzianych danych i informacji, także informacje, o których mowa w art. 171 ust. 2 oraz dacie ich odnotowania, tj. o informacji, że cudzoziemiec aktywnie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy ponownie nawiązał kontakt z osobami

podejrzaniymi o popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, lub przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.

W art. 435 ust. 1 pkt 6 przewiduje się nową podstawę wpisywania danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, jako konsekwencję przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Uwzględnienie w art. 436 ust. 1 pkt 1 „interesu Rzeczypospolitej Polskiej” jako dobra prawnego podlegającego ochronie poprzez umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, pomimo iż cudzoziemiec ten jest małżonkiem obywatela polskiego lub małżonkiem cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE, ma na celu zapewnienie spójności tego przepisu z art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy, przewidującym przesłanki umieszczenia i przechowywania danych cudzoziemca w w/w wykazie. Zmiany w ust. 1 pkt 1 lit. b i c mają charakter redakcyjny i doprecyzowują sformułowania dotyczące związku małżeńskiego, który został zawarty lub istnieje w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, a nie w celu obejścia „niniejszej ustawy”. Zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości czy przepisy te obejmują tylko obejście przepisów obowiązującej ustawy o cudzoziemcach.

W art. 438 ust. 1 pkt 2a przewiduje się wpisywanie danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany na podstawie wprowadzanego art. 435 ust. 1 pkt 6 na okres 1 roku od dnia przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób. Samoistna podstawa umieszczenia danych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany związana z wykonaniem przekazania jest uzasadniona tym, że decyzja taka, niebędąca decyzją nakazującą powrót w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, nie będzie zawierała zakazu ponownego wjazdu. W celu zapewnienia pełnej zgodności przepisów ustawy dotyczących okresu obowiązywania zakazu ponownego wjazdu z przepisami dyrektywy 2008/115/WE w art. 438 ust. 2 proponuje się uchylene pkt 3, zgodnie z którym

dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na wskazany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu okres, począwszy od dnia wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku gdy w decyzji nie określono terminu dobrowolnego powrotu. Zgodnie bowiem z „Podręcznikiem dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami stanowiącym załącznik do zalecenia Komisji Europejskiej okres zakazu ponownego wjazdu powinien rozpocząć bieg w momencie wyjazdu lub wydalenia cudzoziemca do państwa trzeciego, a nie z datą wydania zakazu wjazdu, ponieważ zakaz wjazdu do Unii nie może mieć jeszcze żadnych skutków w sytuacji, w której osoba nie opuściła jeszcze jej terytorium. Tym samym po uchyleniu pkt 3 w art. 438 ust. 2 ustawy do zakazów wjazdów orzeczonych w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego powrotu, zastosowanie będzie miał pkt 1, zgodnie z którym dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na wskazany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu okres, począwszy od dnia wykonania decyzji, co jest zgodne ze wskazanym powyżej zaleceniem Komisji Europejskiej.

Proponowana zmiana brzmienia art. 444 ust. 2 ma na celu usunięcie wątpliwości w przypadkach, w których umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, nastąpiło pod rządami ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, tj. na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 6 tej ustawy. Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. z dniem 1 maja 2014 r., wpisy danych zgromadzone w wykazie na podstawie dotychczasowych przepisów stały się wpisami do wykazu prowadzonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (art. 517 ust. 1). Nie oznacza to jednak, że doszło do zamiany przepisu, z którego wywodzona była podstawa umieszczenia danych na przepis nowej ustawy. W tej zatem sytuacji obecne brzmienie art. 444 ust. 2 może sugerować, że przepis ten ma zastosowanie tylko w przypadkach, jeżeli umieszczenie danych nastąpiło począwszy od dnia 1 maja 2014 r. na podstawie obecnie obowiązującego art. 435 ust. 1 pkt 4, zaś nie ma zastosowania do przypadków, gdy wpis nastąpił na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, w odniesieniu do jakościowo tożsamyh podstaw faktycznych – przykładowo konieczności zapewnienia ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. Projektowane brzmienie art. 444 ust. 2, odwołujące się nie wprost do konkretnego przepisu prawa, ale do określonych okoliczności, w ocenie projektodawcy pozwoli na uniknięcie wątpliwości związanych z tym, w których przypadkach udostępnienie wnioskodawcy informacji o faktycznej podstawie wpisu jest niemożliwe.

Zmiana w art. 447 ust. 2 jest analogiczna do zmiany wprowadzanej w art. 444 ust. 2.

Zgodnie z art. 449 ust. 2 pkt 1, rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, będzie wchodził w skład krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmiany w dziale XII – Przepisy karne. W art. 465 przewiduje się dodanie ust. 4, zgodnie z którym, w razie ukarania za wykroczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 6–9, sąd zarządzając zastępczą karę aresztu orzeka, że podlega ona wykonaniu do momentu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, pozostała do odbycia karę aresztu uznaje się za wykonaną. Przepis ma na celu dostosowanie obowiązujących przepisów do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-430/11 Sagor. Taki sposób uwzględnienia przedmiotowego orzeczenia został zaproponowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie zmian w ustawach szczególnych.

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz.U. z 2014 r. poz.1392 oraz z 2015 r. poz. 1274), przewidują, iż wydawanie i wymiana kart pobytu członkom najbliższej rodziny repatriantów posiadających zezwolenie na pobyt stały będzie należeć do kompetencji wojewody właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, a nie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Zmiana ta jest uzasadniona potrzebą uwzględnienia różnego miejsca zamieszkania na terytorium Polski członków najbliższej rodziny repatriantów, dla których wygodniejsze jest składanie wniosków o wydanie karty pobytu do wojewody właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca. Do udzielenia zezwolenia na pobyt stały będzie się stosować, jak dotychczas, przepisy działu VI ustawy o cudzoziemcach, natomiast do kart pobytu przepisy działu VII tej ustawy, dotyczącego dokumentów wydawanych cudzoziemcom.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikają przede wszystkim z doświadczeń w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa. Mają na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań, zwiększenie efektywności działań oraz zapewnienie spójności przepisów prawa.

Propozycja dodania nowego art. 37a oraz zmiana brzmienia art. 89cb ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikają z konieczności uregulowania sposobu zapewniania transportu oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienia podczas tego transportu cudzoziemcom należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania, którzy zostali przekazani do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie rozporządzenia 604/2013 i złożyli oświadczenie o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub którzy będąc wnioskodawcami zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, a następnie skierowani do ośrodka recepcyjnego. Dotychczasowa praktyka pokazuje, że z uwagi na szczególne potrzeby tej kategorii cudzoziemców należy traktować ich podobnie do tożsamej kategorii cudzoziemców składających wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, którym transport do ośrodka recepcyjnego zapewnia właściwy organ Straży Granicznej.

Propozycja dodania art. 37a nie spowoduje skutków finansowych, ponieważ jest prawnym usankcjonowaniem dotychczas stosowanej praktyki zapewniania transportu do ośrodka recepcyjnego cudzoziemcom wymagającym szczególnego traktowania, przyjętym na podstawie rozporządzenia 604/2013 i składającym oświadczenia o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej.

Propozycja zmiany brzmienia art. 89cb ustawy wywoła skutki finansowe, które jednak będą niewielkie. Średnia liczba cudzoziemców, wobec których w trakcie ich pobytu w strzeżonym ośrodku toczy się postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, zwalnianych na podstawie art. 400 ustawy o cudzoziemcach (zagrożenie dla życia lub zdrowia, podejrzenie bycia poddanym przemocy) wynosi rocznie 10 wnioskodawców. Przy takiej liczbie osób koszt zapewniania transportu oraz, w uzasadnionych przypadkach, wyżywienia podczas tego transportu w skali roku oznacza szacunkową kwotę 2.000 zł rocznie. Koszty te zostaną pokryte z części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Projektowane w art. 61 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zmiany wynikają z dostrzeżonej w praktyce konieczności doszczegółowienia kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu deklarujących zamiar złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej małoletnich bez opieki, którzy przybywają na terytorium RP bez rodziców, ale z innymi bliskimi

krewnymi. Faktyczna opieka, roztaczana nad małoletnimi, powinna znajdować uzasadnienie dla usankcjonowania jej prawnie. Rozwiązanie to jest odzwierciedleniem podejścia do definicji małoletniego bez opieki zawartej w art. 2 lit. 1 *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona)* i uwzględnia najlepszy interes dziecka.

Projektowane zmiany zezwalają jednocześnie na złożenie wniosku o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej niezwłocznie po przyjęciu od niego deklaracji zamiaru złożenia wniosku, nie zaś jak dotychczas – po przyjęciu od niego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Pozwoli to na uniknięcie konieczności oczekiwania na sam fakt przyjęcia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, podczas gdy nie jest to warunkiem do złożenia stosownego wniosku do sądu.

Ponadto projektowane przepisy przewidują możliwość wystąpienia na czas prowadzenia postępowania o umieszczenie małoletniego bez opieki w pieczy zastępczej wystąpienia z wnioskiem o ustanowienie zabezpieczenia w postaci roztoczenia nad małoletnim pieczy przez towarzyszącego mu krewnego. Projektowane zmiany w tym zakresie nie wywołują skutków finansowych.

W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się również zmiany dotyczące udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie w związku z przejęciem przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie. Projektowane zmiany dotyczące art. 70, art. 74, art. 75, art. 75a, art. 82c ust. 1, art. 85 oraz art. 86 są konsekwencją wprowadzenia zmian w tym zakresie w ustawie o cudzoziemcach i mają na celu zachowanie spójności z rozwiązaniami proponowanymi w ustawie o cudzoziemcach. Projektowane przepisy stanowią również, iż pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 będzie udzielana przez Komendanta Głównego Straży Granicznej. Konieczne zmiany w tym zakresie zostały zaproponowane w art. 75a, art. 82c ust. 2, art. 85, dodawanym art. 85a i art. 86 ust. 1. Przejęcie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców ma na celu uproszczenie

procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej. Wejście w życie projektowanych regulacji nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa. W budżecie państwa w części 42 – sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, koniecznym będzie przesunięcie środków finansowych przeznaczonych na pomoc cudzoziemcom w dobrowolnym powrocie oraz na pomoc związaną z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego lub innego państwa stosującego rozporządzenie 604/2013 odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do części będącej w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Zmiany w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645 i 691), mają na celu uwzględnienie możliwości wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności krótko i długoterminowej. W przepisach tej ustawy uwzględniono także wprowadzenie nowej podstawy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w projektowanym art. 114 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach.

Projektowana zmiana w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.) ma na celu uwzględnienie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, a także zezwoleń na pobyt czasowy i pracę dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki w tzw. jednolitej procedurze i przewiduje popieranie za udzielenie tych zezwoleń opłaty skarbowej w wysokości przewidzianej dla tego typu zezwoleń.

Projektowana zmiana w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2012 r. poz.161 oraz z 2013 r. poz. 1650) dotyczy określenia w art. 30 ust. 2 poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego, określonych tą ustawą. Przepis art. 30 ust. 2 tej ustawy wymaga od cudzoziemca ubiegającego

się o uznanie za obywatela polskiego w trybie przepisu art. 30 ust. 1 (z wyjątkiem pkt 4 i 5, tj. małoletnich dzieci, których jedno z rodziców posiada już obywatelstwo polskie), aby posiadał znajomość języka polskiego potwierdzoną określonym dokumentem. Oznacza to, iż cudzoziemiec musi uzyskać urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego o którym mowa w przepisie art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999r. o języku polskim (Dz.U. z 2011r. Nr 43, poz. 224, z późn. zm.), lub posiadać świadectwo ukończenia szkoły w Rzeczypospolitej Polskiej albo szkoły za granicą z wykładowym językiem polskim. Jednakże przepisy ustawy o obywatelstwie polskim nie wskazują minimalnego poziomu znajomości języka polskiego. W konsekwencji wystarczające jest przedłożenie w postępowaniu o uznanie za obywatela polskiego poświadczenia znajomości języka polskiego na każdym poziomie. Bezsprzecznym jest, iż celem ustawodawcy było, aby w drodze uznania za obywatela polskiego, obywatelstwo nabywali cudzoziemcy, którzy w toku długoletniego legalnego pobytu w Polsce zintegrowali się ze społeczeństwem polskim, w którym żyją i pracują. Integracja taka nie jest możliwa bez znajomości języka polskiego. W Polsce językiem urzędowym jest język polski, a w konsekwencji obywatele polscy w kontaktach w organami państwa mają obowiązek używać języka polskiego. Wszelkie pisma urzędowe, decyzje administracyjne jak też wyroki sądów sporządzane są w języku polskim. Zatem tylko dobra znajomość języka polskiego będzie gwarantować pełne korzystanie z praw przysługujących obywatelom polskim jak też wypełniania nałożonych na nich obowiązków. W związku z wprowadzaniem w art. 195 ust. 1a pkt 1 ustawy o cudzoziemcach dodatkowej przesłanki uzyskania zezwolenia na pobyt stały, tj. znajomości języka polskiego, potwierdzanej zasadniczo urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224 i 455 oraz z 2015 r. poz. 1132) na poziomie co najmniej B1, która będzie również stanowiła jeden z warunków udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, zgodnie z projektowanym art. 211 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, aby zachować spójność przepisów dotyczących cudzoziemców niezbędna jest również nowelizacja przepisu art. 30 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim poprzez wskazanie minimalnego poziomu znajomości języka polskiego, również „na poziomie co najmniej B1”.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575) mają na celu doszczegółowienie zakresu podmiotowego ustawy poprzez umożliwienie pełnienia funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium RP na podstawie tytułu pobytowego innego

niż określony w art. 5 ust. 1 pkt 2-4 ustawy. Cel ten osiągnięty zostaje poprzez wskazanie w art. 5 ust. 3, że przepisy działu III w zakresie pieczy zastępczej stosuje się także do pełnoletnich cudzoziemców, niewymienionych w art. 5 ust. 1 pkt 2-4, oraz poprzez doprecyzowanie w art. 42 ust. 1 pkt 6, że pobyt na terytorium RP cudzoziemców pełniących funkcję rodziny zastępczej musi być legalny.

Zgodnie z art. 8 projektu, do postępowań administracyjnych, których nie zakończono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie ustaw zmienianych w niniejszej ustawie będzie się stosowało przepisy dotychczasowe. Ponadto, zgodnie z art. 9, do postępowań w sprawie przyznania pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, które nie zakończono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie art. 75 ust. 3 i art. 75a ust. 2 ustawy zmienionej w art. 3 niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Przewiduje się zachowanie mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 107 ust. 1, art. 146, art. 150 ust. 1, art. 157 ust. 1, art. 194 ust. 1 i art. 339 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 oraz art. 86 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych przepisów, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 50 ustawy z dnia 20 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w art. 11-13 zostały określone maksymalne limity wydatków jednostek sektora finansów publicznych wynikające ze zmian wprowadzanych projektowaną ustawą oraz mechanizmy korygujące mające zastosowanie w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków.

Wejście w życie projektowanej ustawy proponuje się ustalić, co do zasady, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Wejście w życie przepisów zmieniających art. 171 ust. 2, art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, art. 429 ust. 1 pkt 9, art. 430 ust. 1, ust. 2 i ust. 9 oraz art. 449 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest przewidziane na 1 lipca 2017 r., tak, aby mogły zostać przeprowadzone odpowiednie procedury przetargowe mające na celu wprowadzenie koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy

zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców. Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia go właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jakub Skiba – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Michał Bleszyński Zastępca Dyrektora Departamentu Legalizacji Pobytu Urząd do Spraw Cudzoziemców Tel. 22 60 175 14 legalizacjapobytu@udsc.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 31 sierpnia 2016 r.</p> <p>Źródło: konieczność dostosowania prawa polskiego do prawa UE oraz poprawa jakości obowiązujących rozwiązań prawnych</p> <p>Nr w wykazie prac UC77</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw ma na celu przede wszystkim wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.5.2014 r., str. 1).

Zmiany w przepisach ustawy o cudzoziemcach mają również na celu stworzenie lepszych ram prawnych pozwalających na świadome zarządzanie migracjami w Polsce oraz w zakresie przyjmowania cudzoziemców wskazując na konieczność wprowadzania szczególnych uregulowań prawnych między innymi dla cudzoziemców podejmujących w Polsce studia, dla absolwentów polskich uczelni oraz dla osób podejmujących w Polsce pracę, w tym dla cudzoziemców o pożądanym kwalifikacjach zawodowych. Projektowane zmiany w przepisach wprowadzają również szereg ułatwień dla cudzoziemców chcących osiedlić się w Polsce na stałe z uwagi na posiadane polskie pochodzenie lub posiadanie Karty Polaka.

Celem nowelizacji przepisów ustawy o cudzoziemcach jest również bazujące na doświadczeniach w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa usprawnienie procedur migracyjnych oraz dotyczących cudzoziemskich ofiar handlu ludźmi.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie wymagało następujących zmian w ustawie o cudzoziemcach:

- w dziale I – Przepisy ogólne – konieczne będzie wprowadzenie definicji pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa, pracownika kadry kierowniczej, specjalisty, pracownika odbywającego staż oraz grupy przedsiębiorstw;
- w dziale II – Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców – konieczne będzie dodanie nowego zadania dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jakim będzie pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla celów niniejszej dyrektywy;
- w dziale IV – Wizy w rozdziale 1 – Wydawanie wiz – należy przewidzieć nowy cel, dla którego wydawane są wizy – realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale V – Zezwolenia na pobyt czasowy – konieczne będzie dodanie nowego rozdziału, który będzie regulował udzielanie zezwoleń na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Konieczne będzie również przewidzenie rozwiązań prawnych umożliwiającym cudzoziemcom przenoszonym wewnątrz korporacji na skorzystanie z mobilności wewnątrz Unii Europejskiej. Niezbędna będzie również nowelizacja rozdziału 8 – Zezwolenie na pobyt czasowy dla członków rodziny obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz członków rodzin cudzoziemców, gdyż art. 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE przewiduje ułatwienie łączenia rodzin dla pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa;
- w dziale VII – Dokumenty wydawane cudzoziemcom – konieczne będzie wprowadzenie regulacji pozwalających na zamieszczania na karcie pobytu adnotacji „ICT” oraz „mobile ICT”.

Wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego wymaga ponadto wprowadzenia zmian:

- w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783, z późn. zm.), w celu uwzględnienia udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w tzw. jednolitej procedurze oraz
 - w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691 i 868), w celu uwzględnienia możliwości wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności krótko i długoterminowej.
- Dodatkowo w celu poprawy procedur administracyjnych zostaną wprowadzone między innymi następujące zmiany:
- odejście od wymogu posiadania źródła stabilnego i regularnego dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na rzecz posiadania środków finansowych na pokrycie kosztów utrzymania w Polsce;
 - doprecyzowanie, że zezwolenie dla absolwenta polskiej uczelni jest udzielane bezpośrednio po zakończeniu studiów i jednorazowo;
 - odejście od wzywania cudzoziemców do przedstawienia informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy w trybie braków formalnych wniosku;
 - rezygnacja z przedstawiania przez cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt i pracę umowy z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi wykonywanie pracy, na rzecz oświadczenia wyżej wymienionego podmiotu zawierającego niezbędne dla postępowania informacje, które będzie zawarte w załączniku do formularza wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach;
 - wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki;
 - wprowadzenie możliwości samodzielnego ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną przez członka rodziny przebywającego na terytorium Polski;
 - wprowadzenie wymogu znajomości języka polskiego w przypadku cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt stały oraz o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;
 - umożliwienie cudzoziemcom polskiego pochodzenia oraz posiadaczom Karty Polaka aplikowanie o zezwolenie na pobyt stały w czasie niezgodnego z prawem pobytu oraz w okresie, w którym zgodnie z prawem powinni opuścić terytorium naszego kraju;
 - usprawnienie procedury związanej ze składaniem przez cudzoziemców odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
 - usprawnienie procesu wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu,
 - wprowadzenie możliwości zapewnienia cudzoziemcom, którzy nie zostali umieszczeni w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec nich aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia albo ich stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że byli oni poddani przemocy oraz cudzoziemcom, którzy zostali zwolnieni ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w przypadku gdy stwierdzono, iż ich dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla ich życia lub zdrowia lub ich stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że byli oni poddani przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia, nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej. Powyższe rozwiązanie będzie stanowiło pełne wdrożenie do polskiego porządku prawnego art. 14 ust. 1 lit d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98),
 - przejęcie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013,
 - usprawnienie procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - bazując na doświadczeniach w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa wprowadzenie rozwiązań prawnych w celu zapewnienia większej spójności przepisów krajowych z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.
- Planowana jest także modyfikacja przepisów dotyczących cudzoziemskich ofiar handlu ludźmi poprzez :
- rozszerzenie katalogu okoliczności powodujących, że pobyt cudzoziemca na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku – Kodeks

karny przestaje uważać się za legalny, w związku z przekroczeniem lub usiłowaniem przekroczenia granicy wbrew przepisom prawa, oraz związane z tą zmianą uzupełnienie przepisu określającego zawartość rejestru wydanych cudzoziemcom zaświadczeń, o których mowa w art. 170,

- wprowadzenie możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo,

- rezygnację z konieczności potwierdzania przez prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, ze cudzoziemiec ma uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia, jako jednego z warunków udzielania cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 ustawy o cudzoziemcach.

Przewiduje się także zmianę w ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz.U. z 2014 r., poz.1392 oraz z 2015 r. poz. 1274), zgodnie z którą wydawanie i wymiana kart pobytu członkom najbliższej rodziny repatriantów posiadających zezwolenie na pobyt stały będzie należeć do kompetencji wojewody właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca, a nie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Proponuje się również zmianę w ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim (Dz.U. z 2012 r. poz.161, z późn. zm.), która dotyczy określenia poziomu znajomości języka polskiego jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego, określonych tą ustawą.

Przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2012 r. poz. 680, z późn. zm.) w zakresie przejęcia przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 oraz zapewnienia transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania do ośrodka recepcyjnego. Projektowane zmiany mają na celu również doszczegółowienie kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki. Temu samemu celowi przyświecają proponowane zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 575).

Projekt przewiduje również wprowadzenie rozwiązań prawnych mających na celu dostosowanie przepisów ustawy o cudzoziemcach do orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach: C-430/11 Sagor, C-457/12 S. i G. oraz C-491/13 Ben Alaya.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach ma w pierwszej kolejności na celu wdrożenie do polskiego porządku dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej, oprócz Wielkiej Brytanii, Irlandii i Danii, są obowiązane do wdrożenia do swoich przepisów krajowych uregulowań wskazanej wyżej dyrektywy. Termin wdrożenia wyżej wymienionej dyrektywy przypada na dzień 29 listopada 2016 r. Z uwagi na powyższe brak jest jeszcze informacji o sposobie ich wdrożenia do krajowych porządków prawnych poszczególnych krajów członkowskich.

Polska jako jedno z państw Schengen jest obowiązana do stosowania w pełni całego dorobku Schengen. Z uwagi na powyższe zasady wjazdu na terytorium Polski są uregulowane w taki sposób jak w innych państwach obszaru Schengen.

Podobnie kwestie dotyczące zezwolenia na pobyt czasowy i pracę uregulowane są na poziomie unijnym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz. Urz. UE L 343 z 23.12.2011, str. 1), której postanowienia obowiązane są respektować wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Wielkiej Brytanii, Irlandii i Danii.

Zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE również jest uregulowane na poziomie unijnym w dyrektywie Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich, będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44). Jak wynika ze Sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania dyrektywy 2003/109/WE dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (KOM(2011) 585 wersja ostateczna) Austria, Czechy, Niemcy, Estonia, Grecja, Francja, Włochy, Litwa, Łotwa, Malta, Holandia, Portugalia oraz Rumunia uzależniają udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE od spełnienia warunków integracji obejmujących między innymi znajomość języka danego państwa.

Kwestie zobowiązania cudzoziemca do powrotu reguluje jednakowo dla wszystkich państw członkowskich dyrektywa Parlamentu i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy	Okolo 200 000 cudzoziemców	<p>Dane statystyczne Urzędu do Spraw Cudzoziemców:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w 2014 r. wojewodowie przyjęli 65 172 wnioski o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent); - w 2014 r. wydano 6 884 decyzje o zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu; - w 2015 r. wojewodowie przyjęli 109 344 wniosków (pobyt czasowy, stały i rezydent); - w pierwszej połowie 2015 r wydano 5 638 decyzji o zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu. <p>Bardzo trudno jednak oszacować liczbę cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanych w projekcie rozwiązań. Prowadzona w przez Urząd do Spraw Cudzoziemców analiza trendów migracyjnych wskazuje na ogromny wzrost liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu w Polsce po wejściu w życie w dniu 1 maja 2014 r. nowych regulacji prawnych w obszarze legalizacji pobytu cudzoziemców. W 2014 r. ponad dwukrotnie więcej osób ubiegało się o zezwolenie na pobyt stały (+104%), o zezwolenie na pobyt czasowy ubiegało się o 60% więcej cudzoziemców niż rok wcześniej, a liczba osób wnioskujących o pobyt rezydenta długoterminowego UE wzrosła o 9%.</p> <p>Przez cały rok 2015 odnotowano kontynuację trendu wzrostu liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu. Wojewodowie przyjęli o 68% więcej wniosków o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent) niż w 2014 roku. Największy wzrost dotyczy</p>	<p>Wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych pozwalających na legalizację pobytu cudzoziemców w Polsce z uwagi na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p> <p>Usprawnienie procesu wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.</p> <p>Uproszczenie uregulowań dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.</p> <p>Wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki.</p> <p>Zmiana warunków udzielania zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p>

		<p>liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy – 93 928 osób (+73%) oraz o zezwolenie na pobyt stały ubiegało się 12 762 osób (+49%).</p> <p>Większość zezwoleń na pobyt czasowy wydano w związku z pracą (52%). Można zatem spodziewać się dalszego dużego zainteresowania legalizacją pobytu cudzoziemców z uwagi na wykonywanie pracy.</p>	
województwie	16 wojewodów	Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. Nr 96, poz. 603, z późn. zm.)	<p>Wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych pozwalających na legalizację pobytu cudzoziemców w Polsce z uwagi przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa.</p> <p>Uproszczenie uregulowań dotyczących zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.</p> <p>Wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki.</p> <p>Zmiana warunków udzielania zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p>
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. 1650, z późn. zm.)	Prowadzenie postępowań odwoławczych w sprawach legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce oraz w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu.
organy Straży Granicznej	<p>Komendant Główny Straży Granicznej</p> <p>Komendanci oddziałów Straży Granicznej;</p> <p>Komendanci placówek Straży Granicznej</p>	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1402, z późn. zm.)	Prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu.
konsulowie	123 urzędy konsularne w tym 34 konsulaty generalne, 2 agencje konsularne oraz 87 wydziałów	Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2014 r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, kwiecień	Wydawanie wizy w celu realizacji zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

	konsularnych, referatów ds. konsularnych i samodzielnych stanowisk konsularnych w przedstawicielstwach dyplomatycznych	2015 r.	
podmioty powierzające wykonywanie cudzoziemcom pracy	Okolo 80 000 podmiotów powierzających wykonywanie cudzoziemcom pracy	Brak jest możliwości jednoznacznego oszacowania liczby podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy, którzy będą chcieli powierzyć cudzoziemcom wykonywanie pracy w Polsce. Z danych statystycznych Urzędu do Spraw Cudzoziemców wynika, iż w 2014 r. cudzoziemcy wystąpili z 54 041 wnioskami o zezwolenie na pobyt czasowy, w 2015 r. złożono 93 928 tego typu wniosków (co stanowi wzrost o 73%). 52% wniosków o zezwolenie na pobyt czasowy jest motywowanych chęcią podjęcia w Polsce pracy. Przy takiej liczbie wniosków w celu podjęcia pracy w Polsce złożonych w 2014 r. i 2015 r. przyjęto, że przedmiotowa regulacja może dotyczyć około 80 000 podmiotów powierzających cudzoziemcom wykonywanie pracy.	Uproszczenie procedury udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę. Wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki. Wprowadzenie rozwiązań prawnych w celu legalizacji pobytu pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa.
minister właściwy do spraw wewnętrznych	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)	Wydawanie rozporządzeń wskazanych w projekcie ustawy

<p>minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego</p>	<p>1</p>	<p>Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)</p>	<p>Wydawanie rozporządzenia określającego wzór zaświadczenia jednostki prowadzącej studia o przyjęciu cudzoziemca na studia lub o kontynuowaniu przez niego studiów</p>
<p>minister właściwy do spraw pracy</p>	<p>1</p>	<p>Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)</p>	<p>Wydawanie rozporządzenia określającego kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki, których posiadanie jest warunkiem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach</p>

minister właściwy do spraw rozwoju	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.)	Udział w wydawaniu rozporządzenia określającego kwalifikacje zawodowe pożądane dla polskiej gospodarki, których posiadanie jest warunkiem udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy i pracę, o którym mowa w art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach
------------------------------------	---	---	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. o prokuraturze (Dz. U. poz. 177);
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.);
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233, z późn. zm.);
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499, z późn. zm.);
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2135, z późn. zm.);
- 6) Krajowej Radzie Sądownictwa – art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. poz. 714, z późn. zm.);
- 7) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240).

Ponadto projekt został przekazany do konsultacji:

- 1) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 2) Rzecznikowi Praw Dziecka;
- 3) Państwowemu Inspektorowi Pracy;
- 4) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 5) Radzie do Spraw Uchodźców;
- 6) Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- 7) Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);
- 8) Sekcji Praw Człowieka Uniwersyteckiej Poradni Prawnej UJ;
- 9) Stowarzyszeniu Amnesty International;
- 10) Fundacji Instytut Spraw Publicznych;
- 11) Fundacji Refugee.pl;
- 12) Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- 13) Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- 14) Stowarzyszeniu „Emigrant”;
- 15) Stowarzyszeniu Interkulturalni PL;
- 16) Caritas Polska;
- 17) Fundacji Panoptykon;
- 18) Fundacji Ocalenie;
- 19) Fundacji Rozwoju Oprócz Granic;
- 20) Fundacji Multiocalenie;
- 21) Fundacji Instytut na Rzecz Państwa Prawa;
- 22) Komisji Dialogu Społecznego ds. Cudzoziemców działającej przy Centrum Komunikacji Społecznej Urzędu m.st. Warszawy;
- 23) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”;
- 24) Business Centre Club – Związkowi Pracodawców;
- 25) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej,
- 26) Europejskiej Unii Małych i Średnich Przedsiębiorstw oraz Klasy Średniej UNICORN;
- 27) Porozumieniu Zielonogórskiemu – Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia;
- 28) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 29) Związkom zawodowym (NSZZ Solidarność, Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych).

Projekt został również przekazany do zaopiniowania wojewodom.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Dodatkowo projekt ustawy został opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych przedmiotowego projektu ustawy.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [tys. zł]											
	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	<i>Łącznie</i>	
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	8.564 tys. zł	7.016 tys. zł	7.179 tys. zł	7.364 tys. zł	7.555 tys. zł	7.748 tys. zł	7.955 tys. zł	8.167 tys. zł	8.381 tys. zł	8.602 tys. zł	78.531 tys. zł	
budżet państwa modernizacja systemu teleinformatycznego obsługującego krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców	706 tys. zł	-	-	-	-	-	-	-	-	-	706 tys. zł	
budżet państwa zatrudnienie 47 pracowników w urzędach wojewódzkich w związku z wprowadzeniem uregulowań prawnych związanych z legalizacją pobytu pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa i członków ich rodzin oraz w celu zapewnienia obsługi krajowego punktu kontaktowego dla celów dyrektywy 2014/66/UE, w związku z wprowadzeniem zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki, a także w związku z dotychczasowym wzrostem liczby cudzoziemców ubiegających się w Polsce o legalizację pobytu i spodziewanym dalszym wzrostem tej liczby cudzoziemców po wprowadzeniu projektowanych zmian	4.789 tys. zł	5.113 tys. zł	5.233 tys. zł	5.369 tys. zł	5.509 tys. zł	5.650 tys. zł	5.803 tys. zł	5.960 tys. zł	6.118 tys. zł	6.281 tys. zł	55.825 tys. zł	
budżet państwa zatrudnienie 6 pracowników w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców w związku z wprowadzeniem uregulowań prawnych związanych z legalizacją pobytu pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa i członków ich rodzin oraz w celu zapewnienia obsługi krajowego punktu kontaktowego dla celów dyrektywy 2014/66/UE, w związku z wprowadzeniem zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki, a także w związku z dotychczasowym wzrostem liczby cudzoziemców ubiegających się w Polsce o legalizację pobytu i spodziewanym dalszym wzrostem	578 tys. zł	617 tys. zł	631 tys. zł	647 tys. zł	664 tys. zł	681 tys. zł	699 tys. zł	717 tys. zł	735 tys. zł	754 tys. zł	6.723 tys. zł	

tej liczby cudzoziemców po wprowadzeniu projektowanych zmian											
budżet państwa wyposażenie 47 stanowisk pracy w urzędach wojewódzkich w sprzęt biurowy oraz komputery	1.165 tys. zł	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1.165 tys. zł
budżet państwa wyposażenie 6 stanowisk pracy w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców w sprzęt biurowy oraz komputery	64 tys. zł	-	-	-	-	-	-	-	-	-	64 tys. zł
budżet państwa zapewnienie cudzoziemcom zidentyfikowanym jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej	1.260 tys. zł	1.283 tys. zł	1.312 tys. zł	1.345 tys. zł	1.379 tys. zł	1.414 tys. zł	1.450 tys. zł	1.487 tys. zł	1.525 tys. zł	1.564 tys. zł	14.019 tys. zł
budżet państwa zapewnienie transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania	2 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	3 tys. zł	29 tys. zł
Saldo ogółem	- 8.564 tys. zł	- 7.016 tys. zł	- 7.179 tys. zł	- 7.364 tys. zł	- 7.555 tys. zł	- 7.748 tys. zł	- 7.955 tys. zł	- 8.167 tys. zł	- 8.381 tys. zł	- 8.602 tys. zł	- 78.531 tys. zł
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	<p>Zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w związku z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców oraz modernizacją systemu teleinformatycznego obsługującego krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.</p> <p>Zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej w związku z koniecznością zapewnienia cudzoziemcom zidentyfikowanym jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.</p> <p>Zwiększenie limitu wydatków w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególne wojewodowie w związku z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w urzędach wojewódzkich.</p> <p>Zwiększenie ww. limitów nastąpi od 2017 r.</p>										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p> <p>Skutki oszacowano na podstawie „Wytocznych dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw. Aktualizacja – maj 2016 r.”. Podstawą szacunku były informacje przedstawione przez urzędy wojewódzkie oraz komórki organizacyjne Urzędu do Spraw Cudzoziemców.</p> <p>Kwotę wydatków dla budżetu państwa w kolejnych latach obliczono w oparciu o wskaźnik CPI – dynamika średnioroczna.</p> <p>Skutki finansowe związane z wejściem w życie projektowanych regulacji dotyczą:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców wynikających z konieczności wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz pozostałych zmian w ustawie o cudzoziemcach, w szczególności przepisów dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w tym utworzenia nowego rejestru w tym zakresie. Koszty niezbędnej modyfikacji ze strony Urzędu do Spraw Cudzoziemców wyniosą ok. 706 tys. zł, przy czym należy podkreślić, że są to koszty szacunkowe. 										

- Wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, które może spowodować wzrost liczby postępowań administracyjnych prowadzonych przez urzędy wojewódzkie oraz Urząd do Spraw Cudzoziemców. Planowana nowelizacja ustawy o cudzoziemcach wprowadzi nową podstawę udzielania zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Trudno oszacować liczbę cudzoziemców, którzy będą ubiegać się o zezwolenia na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, można jednak spodziewać się, iż tego typu postępowania administracyjne będzie cechował duży stopień skomplikowania z uwagi na wymogi przyjęcia cudzoziemców określone we wskazanej wyżej dyrektywie. Dodatkowo w przypadku skorzystania przez cudzoziemca z mobilności wewnątrz Unii Europejskiej organy prowadzące postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy będą potrzebowały kontaktować się z odpowiednimi organami migracyjnymi w innych państwach członkowskich. W związku z przewidzianą przez dyrektywę możliwością korzystania przez pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, posiadających dokument pobytowy z adnotacją „ICT”, wydany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej oraz posiadających udzielone przez władze polskie zezwolenie na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa z uprawnień do mobilności krótkoterminowej oraz długoterminowej do innych państw członkowskich UE (tj. wykonywania pracy w jednostkach przyjmujących mających siedzibę w innym lub kilku innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, należących do tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw co pracodawca macierzysty) oraz związanymi z mobilnością licznymi obowiązkami informacyjnymi wprowadzanymi przez dyrektywę, przewiduje się znaczne obciążenie krajowych punktów kontaktowych w państwach członkowskich przewidzianych dla celów dyrektywy. Z uwagi na powyższe konieczne będzie powołanie w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców punktu kontaktowego do celów wdrażanej dyrektywy oraz wyznaczenie w urzędach wojewódzkich osób odpowiedzialnych za przekazywanie informacji do Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Dyrektywa 2014/66/UE przewiduje także ułatwienia w udzielaniu zezwoleń pobytowych członkom rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, w tym korzystających na terytorium Polski z mobilności długoterminowej. Ponadto z uwagi na wprowadzenie uproszczeń w procedurach udzielania zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz pobyt stały dla osób polskiego pochodzenia i posiadaczy Karty Polaka oraz wprowadzenie ułatwień w udzielaniu zezwolenia na pobyt czasowy i pracę oraz zezwolenia na pobyt stały dla pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe, pożądane dla polskiej gospodarki można spodziewać się wzrostu zainteresowania tymi formami legalizacji pobytu w Polsce. W celu zapewnienia sprawnego prowadzenia postępowań administracyjnych w sprawach legalizacji pobytu cudzoziemców pragnących ubiegać się w Polsce o zezwolenie na pobyt czasowy w celu przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwolenie na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zezwolenie na pobyt czasowy i pracę, zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną, oraz zezwolenie na pobyt stały konieczne jest zwiększenie liczby etatów w wydziałach właściwych do spraw cudzoziemców w urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców. Dodatkowo konieczne jest wsparcie kadrowe dla Urzędu do Spraw Cudzoziemców i urzędów wojewódzkich w celu zapewnienia obsługi punktu kontaktowego dla celów niniejszej dyrektywy. Należy również podkreślić, iż poziom zatrudnienia w wydziałach właściwych do spraw cudzoziemców w urzędach wojewódzkich, jak również w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców jest poważnie zaniżony. W ostatnich kilku latach nakładanie na organy administracji publicznej nowych zadań w związku z licznymi nowelizacjami przepisów prawa dostosowujących je do prawa Unii Europejskiej oraz Schengen nie wiązało się ze wzrostem zatrudnienia. Prowadzone przez Urząd do Spraw Cudzoziemców analizy trendów migracyjnych wskazują natomiast, że od 2008 r. obserwuje się zwiększony napływ cudzoziemców do Polski. Największy jednak wzrost liczby wniosków w sprawach o legalizację pobytu w Polsce zaobserwowano po wejściu w życie w dniu 1 maja 2014 r. nowych regulacji prawnych w obszarze legalizacji pobytu cudzoziemców. W tym miejscu należy podkreślić, iż wejście w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie wiązało się z wzrostem zatrudnienia zarówno w organach I instancji, jak również w organie II instancji. Jednocześnie w 2014 r. ponad dwukrotnie więcej osób ubiegało się o zezwolenie na pobyt stały (+104%), o zezwolenie na pobyt czasowy ubiegało się o 60% więcej cudzoziemców niż rok wcześniej, a liczba osób wnioskujących o pobyt rezydenta długoterminowego UE wzrosła o 9%. W 2015 roku odnotowano kontynuację trendu wzrostu liczby wniosków w sprawach o legalizację

pobytu. Wojewodowie przyjęli o 68% więcej wniosków o legalizację pobytu (pobyt czasowy, stały i rezydent długoterminowy UE) niż w roku 2014. Największy wzrost dotyczy liczby wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy – 93 928 osób (+73%) oraz o zezwolenie na pobyt stały 12 762 osób (+49%). Większość zezwoleń na pobyt czasowy wydano w związku z pracą (52%). Lawinowy wzrost spraw dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce związany jest przede wszystkim z niestabilną sytuacją na terytorium Ukrainy, która determinuje wybory obywateli Ukrainy odnośnie przeniesienia centrum życiowego na terytorium naszego kraju. W 2015 r. obywatele Ukrainy złożyli ponad 68 000 wniosków w sprawach o legalizację. Stanowi to 62% ogólnej liczby wniosków (w 2014 r. – 44%, w latach wcześniejszych 1/3 wszystkich wniosków). Wzrosła również liczba rozpatrywanych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców postępowań administracyjnych prowadzonych w związku z wniesionymi przez cudzoziemców odwołaniami od decyzji organów pierwszej instancji. W 2015 r. cudzoziemcy złożyli ponad 3 000 odwołań od decyzji organów pierwszej instancji (o tysiąc więcej niż przed rokiem, co stanowi wzrost o 46%). Podobnie większość oświadczeń o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi jest rejestrowanych dla obywateli Ukrainy. W 2014 r., podobnie jak w latach poprzednich, najwięcej oświadczeń rejestrowano dla obywateli Ukrainy. Ich udział wyniósł 96,27% i był największy od początku funkcjonowania (2007 r.) procedury uproszczonej. Liczba oświadczeń zarejestrowanych dla obywateli poszczególnych państw przedstawiała się następująco: Ukraina – 372 946, Mołdawia – 6 331, Białoruś – 4 017, Gruzja – 2 103, Rosja – 1 227, Armenia – 774. W 2014 r. obywatele Ukrainy dotyczyło 99,1% oświadczeń w sektorze rolniczym, oraz 93,85% w przypadku pozostałych sektorów. Natomiast w pierwszej połowie 2015 r. zarejestrowano 402 674 oświadczenia dla obywateli Ukrainy. Powyższe dane wskazują, iż wzmożona migracja obywateli Ukrainy do Polski odpowiada w znaczącym stopniu za obserwowany ostatnio wzrost wskaźników migracyjnych. Powyższe potwierdzają również publikacje niezależnych instytucji badawczych (<http://www.osw.waw.pl/pl/publikacje/komentarze-osw/2015-10-19/kryzysowa-migracja-ukraincow>). Zwiększona liczba wniosków o legalizację pobytu w Polsce obsługiwana jest przez tą samą liczbę pracowników w urzędach wojewódzkich oraz tą samą liczbę pracowników w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, w stosunku do 2008 r. Ponadto ostatnie wydarzenia w obszarze migracji wskazują, iż także Polska może w najbliższych latach spodziewać się dalszego, znacznego napływu cudzoziemców. Konieczne jest zatem zapewnienie w wydziałach właściwych do spraw cudzoziemców w urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców odpowiedniej kadry, która będzie mogła w sposób sprawny obsłużyć dużą liczbę cudzoziemców ubiegających się o legalizację pobytu cudzoziemców w Polsce. Sprawnie działająca kadra w organach pierwszej i drugiej instancji przyczyni się także do zwiększenia bezpieczeństwa państwa oraz pozwoli na eliminację ewentualnych nadużyć ze strony cudzoziemców, czy też osób czerpiących w sposób nielegalny zyski z migracji.

W załączniku 1 do OSR wskazano liczbę etatów, o którą powinno być zwiększone zatrudnienie w poszczególnych urzędach wojewódzkich i w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców oraz metodologię wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników. Powyższe koszty zostały opracowane na podstawie informacji uzyskanych z poszczególnych urzędów wojewódzkich dotyczących ich potrzeb kadrowych oraz w oparciu o dane statystyczne pozostające w dyspozycji Urzędu do Spraw Cudzoziemców za rok 2014 oraz rok 2015. Przeanalizowano również procentowy wzrost spraw w poszczególnych urzędach wojewódzkich porównując te same okresy z przed wejścia w życie nowej ustawy o cudzoziemcach i po jej wejściu w życie. Na tej podstawie założono, że konieczny jest wzrost zatrudnienia w urzędach wojewódzkich o 47 etatów i w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców o 6 etatów. Zakłada się, że w 2017 r. koszty wzrostu zatrudnienia w urzędach wojewódzkich wyniosą ok. 4.789 tys. zł, a w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców ok. 578 tys. zł. W kolejnych latach koszty te ulegną podwyższeniu w związku z koniecznością wypłaty zatrudnionym pracownikom dodatkowego wynagrodzenia (tzw. „13”). Koszty zatrudnienia dodatkowych pracowników uwzględniają dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej, nagrody uznaniowe w wysokości 3% funduszu wynagrodzeń, nagrody jubileuszowe oraz odprawy emerytalno-rentowe. Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców została opisana w załączniku 1 do OSR.

Dodatkowo w związku ze wzrostem zatrudnienia w urzędach wojewódzkich oraz Urzędzie do Spraw Cudzoziemców konieczne będzie wyposażenie 53 stanowisk pracy w sprzęt biurowy oraz komputery. Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy została opisana w załączniku 2 do OSR. Wyżej wymienione koszty zostały oszacowane w oparciu o wskazane przez urzędy wojewódzkie potrzeby dotyczące wyposażenia stanowisk pracy oraz potrzeby Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Oszacowano, iż jednorazowy koszt utworzenia 53 nowych stanowisk pracy wyniesie ok. 1.229 tys. zł, w tym w zakresie urzędów wojewódzkich ok. 1.165 tys. zł, a w zakresie

Urzędu do Spraw Cudzoziemców ok. 64 tys. zł.

W związku z powyższym, konieczne będzie zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych w zakresie środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególni wojewodowie, w 2017 roku i latach następnych w celu pokrycia oszacowanych skutków finansowych w związku z koniecznością zwiększenia zatrudnienia w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców i w poszczególnych urzędach wojewódzkich.

Projektowane regulacje w przedmiotowym zakresie będą stanowić podstawę do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w 2017 roku i latach następnych w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych w zakresie środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz w części 85 – Województwa, której dysponentami są poszczególni wojewodowie.

- Zapewnienia cudzoziemcom zidentyfikowanym jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej. Zakłada się, iż wejście w życie przepisów pozwalających na przyznawanie świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub nie zastosowano wobec niego aresztu dla cudzoziemców, w przypadku gdy mogłoby to spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia albo jego stan psychofizyczny może uzasadniać domniemanie, że był on poddany przemocy oraz cudzoziemcowi, który został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w przypadku gdy stwierdzono, iż jego dalszy pobyt w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców mógłby spowodować niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia lub, jego stan psychofizyczny uzasadnia domniemanie, że był on poddany przemocy, a także w przypadku osoby małoletniej, członkom rodziny lub opiekunowi prawnemu cudzoziemca, którego ze względu na stan zdrowia, nie umieszczono w strzeżonym ośrodku lub zwolniono ze strzeżonego ośrodka, spowoduje skutki finansowe rzędu ok. 1.260 tys. zł rocznie - przyjmując, że z pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej będzie korzystało ok. 100 cudzoziemców przez okres 90 dni, a dzienna stawka będzie wynosiła ok. 140 zł. W celu pokrycia wydatków związanych z wprowadzeniem rozwiązań pozwalających na przyznawanie pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej cudzoziemcom, konieczne będzie zwiększenie limitu wydatków w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej w 2017 roku i latach następnych. Projektowane regulacje w przedmiotowym zakresie będą stanowić podstawę do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa w 2017 roku i latach następnych w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

- Zapewnienia transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania w przypadku zwolnienia ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, a następnie skierowania do ośrodka recepcyjnego. Średnia liczba cudzoziemców, wobec których w trakcie ich pobytu w strzeżonym ośrodku toczy się postępowanie w sprawie ochrony międzynarodowej, zwalnianych na podstawie art. 400 ustawy o cudzoziemcach (zagrożenie dla życia lub zdrowia, podejrzenie bycia poddany przemocy) wynosi rocznie 10 wnioskodawców. Średnia odległość między strzeżonym ośrodkiem a ośrodkiem recepcyjnym wynosi 250 km, co oznacza konieczność przejazdu 500 km w jednym przypadku (droga docelowa i powrotna). Przy wskazanych 10 przypadkach rocznie, jest to łącznie 5000 km. Koszt zużycia materiałów pędnych i smarów w przypadku korzystania z samochodu typu mini van wynosi 0,4 zł za kilometr.

Szacunkowa liczba wnioskodawców zwalnianych i dowożonych do ośrodka recepcyjnego	10
Średnia liczba kilometrów (trasa przejazdu do ośrodka recepcyjnego i z powrotem)	2 x 250
Koszt zużycia materiałów pędnych i smarów za 1 kilometr (w PLN)	0,4
Łączne szacunkowe koszty	10 x (2x250) x 0,4 = 2000 zł.

Powyższe założenia dają szacunkową kwotę 2 tys. zł rocznie. Koszty te zostaną pokryte z części 42

– Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, w zakresie środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

W przypadku zaś zapewniania transportu do ośrodka recepcyjnego cudzoziemcom wymagającym szczególnego traktowania, przyjętym na podstawie rozporządzenia 604/2013 i składającym oświadczenia o zamiarze kontynuowania postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej projektowane zmiany w tym zakresie nie spowodują skutków finansowych, ponieważ zmiany te są prawnym usankcjonowaniem dotychczas stosowanej praktyki.

- Wejście w życie projektowanych regulacji w związku z przejściem przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz pomocy w związku z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa. W budżecie państwa w części 42 – sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, koniecznym będzie przesunięcie środków finansowych przeznaczonych na pomoc cudzoziemcom w dobrowolnym powrocie oraz na pomoc związaną z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego lub innego państwa stosującego rozporządzenie 604/2013 odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do części będącej w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

- Dodatkowych skutków finansowych nie wywołują również projektowane zmiany w zakresie doszczegółowienia kwestii związanych z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	<p>Komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „<i>Europa 2020: strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu</i>” stawia przed Unią cel przekształcenia gospodarki w gospodarkę opartą na wiedzy i innowacji, zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw oraz lepszego dopasowania popytu i podaży na rynku pracy. W tym szerszym kontekście należy postrzegać środki, które mają ułatwić pochodzącym z państw trzecich pracownikom kadry kierowniczej, specjalistom i pracownikom odbywającym staż wjazd do Unii w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Wynikiem przenoszenia kluczowych pracowników wewnątrz przedsiębiorstwa są nowe umiejętności i nowa wiedza, innowacje oraz zwiększone możliwości ekonomiczne jednostek przyjmujących, co przyczynia się do rozwoju w Unii gospodarki opartej na wiedzy przy jednoczesnym wspieraniu przepływu inwestycji w całej Unii. Przeniesienia z państw trzecich będące przeniesieniami wewnątrz przedsiębiorstwa mogą również skutkować łatwiejszym przeniesieniem wewnątrz przedsiębiorstwa z przedsiębiorstw unijnych do przedsiębiorstw z państw trzecich i mogą zapewnić Unii silniejszą pozycję w stosunkach z partnerami międzynarodowymi. Ułatwienie przeniesień wewnątrz przedsiębiorstwa pozwala grupom wielonarodowym lepiej wykorzystywać zasoby ludzkie.</p> <p>Dyrektywa 2014/66/UE ma ponadto na celu ułatwienie mobilności pracownikom przenoszonym wewnątrz przedsiębiorstwa w obrębie Unii („mobilność wewnątrzunijna”) oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z przydzielaniem zadań pracowniczych w kilku państwach członkowskich. W tym celu</p>						

		<p>dyrektywa ustanawia specjalny system mobilności wewnątrzunijnej, zgodnie z którym posiadacz ważnego zezwolenia na przeniesienie wewnątrz przedsiębiorstwa wydanego przez jedno państwo członkowskie ma prawo wjazdu, pobytu i pracy w jednym państwie członkowskim lub większej ich liczbie zgodnie z przepisami regulującymi mobilność krótko- i długoterminową na mocy niniejszej dyrektywy.</p> <p>W związku z tym, że zobowiązania Unii w ramach Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS) oraz na podstawie dwustronnych umów handlowych nie obejmują warunków wjazdu, pobytu i pracy, dyrektywa 2014/66/UE uzupełnia te zobowiązania i ułatwia ich stosowanie. Dyrektywa 2014/66/UE obejmuje jednak szerszy zakres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa niż zakres wynikający z zobowiązań handlowych, ponieważ przeniesienie nie musi dotyczyć jedynie sektora usług i może mieć początek w państwie trzecim, które nie jest stroną umowy handlowej.</p> <p>W najbliższym czasie w Polsce możemy obserwować niedobory siły roboczej. Wzmoczone wyjazdy zarobkowe Polaków po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej w 2004 r. przy jednoczesnym dynamicznym wzroście zatrudnienia i pojawiających się niedoborów siły roboczej w niektórych branżach gospodarki narodowej spowodowały duże zainteresowanie ze strony polskich pracodawców poszukiwaniem pracowników poza granicami naszego kraju. Dodatkowo środowiska gospodarcze wielokrotnie sygnalizowały konieczność szerszego otwarcia polskiego rynku pracy dla cudzoziemców. W obliczu prognozowanych zmian w sferze struktury wiekowej populacji i wyraźnego (spodziewanego po 2020 r.) spadku liczebności zasobów pracy pojawia się zatem coraz więcej argumentów wskazujących na konieczność liberalizacji zasad wjazdu i pobytu cudzoziemców w Polsce, zwłaszcza, iż według szacunków GUS w perspektywie roku 2030 wielkość populacji Polski może zmniejszyć się w porównaniu ze stanem obecnym o około 1,3 mln osób.</p> <p>Proponowane w projekcie ustawy zmiany wpisują się w koncepcję ułatwiania legalizacji pobytu najbardziej pożądanym kategoriom cudzoziemców takim jak cudzoziemcy pragnący podjąć w Polsce pracę, w tym cudzoziemcy o pożądanym dla polskiej gospodarki kwalifikacjach zawodowych, absolwenci polskich uczelni oraz osoby polskiego pochodzenia i posiadacze Kart Polaka. Proponowane rozwiązania skupiają się zatem na usprawnieniu procedur legalizacji pobytu cudzoziemców studiujących w Polsce, poszukujących pracy po zakończeniu studiów na polskich uczelniach, podejmujących w naszym kraju pracę, w tym posiadających pożądaną dla polskiej gospodarki kwalifikację zawodową, osobach polskiego pochodzenia oraz posiadaczach Karty Polaka, co nie wpłynie jednak na zmianę procedur kontrolnych w procesie wydawania zezwoleń pobytowych służących ochronie bezpieczeństwa i porządku publicznego. Powyższe zmiany mogą przyczynić się w znaczący sposób do redukcji niedoborów siły roboczej na polskim rynku pracy i w sposób pośredni wpłynąć na lepsze funkcjonowanie polskich przedsiębiorstw.</p>
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Uwagi jak wyżej.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-
Niemierzalne	-	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu w ujęciu pieniężnym na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.</p> <p>Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało również wpływu w ujęciu niepieniężnym na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.</p>	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	nie dotyczy
--	-------------

Komentarz: nie dotyczy

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie przepisów ustawy transponujących dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa do prawa krajowego będzie mieć ograniczony wpływ na rynek pracy. Pochodzący z państw trzecich pracownicy kadry kierowniczej, specjaliści i pracownicy odbywający staż będą wykonywać pracę w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Przez cały okres przeniesienia będą oni zatrudnieni przez pracodawcę macierzystego posiadającego siedzibę poza terytorium UE. Wymagane będzie uprzednie zatrudnienie w ramach tego samego przedsiębiorstwa lub tej samej grupy przedsiębiorstw przez okres wynoszący co najmniej 12 miesięcy – w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów, oraz 6 miesięcy – w przypadku pracowników odbywających staż. Maksymalny okres przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa będzie wynosił trzy lata w przypadku pracowników kadry kierowniczej i specjalistów oraz jeden rok w przypadku pracowników odbywających staż. Po upływie tego okresu osoby te będą obowiązane opuścić terytorium państw członkowskich, chyba że otrzymają zezwolenie na pobyt na innej podstawie, zgodnie z przepisami unijnymi lub krajowymi. Członkowie rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa będą mieli od razu dostęp do rynku pracy, co stanowi jedną z korzyści przewidzianych przez dyrektywę 2014/66/UE, natomiast nie jest przewidziana znaczna liczba cudzoziemców przyjmowanych w ramach łączenia rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, którzy będą ponadto mogli korzystać z mobilności krótko i długoterminowej do innych państw członkowskich wraz z członkami rodzin. Inne, proponowane w projekcie rozwiązania skupiają się na usprawnieniu procedur legalizacji pobytu cudzoziemców studiujących w Polsce, poszukujących pracy po zakończeniu studiów na polskich uczelniach, podejmujących w naszym kraju pracę, w tym posiadających pożądane dla polskiej gospodarki kwalifikacje zawodowe, oraz osób polskiego pochodzenia i posiadaczy Karty Polaka. Powyższe zmiany mogą zatem mieć pozytywny wpływ na rynek pracy i przyczynić się w znaczący sposób do redukcji niedoborów siły roboczej na polskim rynku pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu	Brak wpływu
------------------	-------------

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie projektowanej ustawy proponuje się ustalić na 14 dni od dnia ogłoszenia. Wejście w życie przepisów zmieniających art. 171 ust. 2 oraz art. 430 ust. 9, jak również przepisów dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, w tym utworzenia nowego rejestru w tym zakresie jest przewidziane na 1 lipca 2017 r., tak aby mogły zostać przeprowadzone odpowiednie procedury przetargowe mające na celu wprowadzenie koniecznych zmian w systemie teleinformatycznym obsługującym krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Zmiana ustawy o cudzoziemcach ma na celu przede wszystkim dostosowanie polskiego porządku prawnego do prawa Unii Europejskiej. W związku z tym ewaluacja nie powinna dotyczyć przepisów projektowanej ustawy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

1. Załącznik 1 – Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców
2. Załącznik 2 – Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców
3. Załącznik 3 – Metodologia wyliczenia kosztów pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach oraz kosztów transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania

Roczny koszt zatrudnienia pracownika

Wysokość mnożnika	1,5 + 20 lat wysługi	1,8 + 20 lat wysługi
wynagrodzenie zasadnicze	3 372,91 zł	4 047,49 zł
składki pracodawcy	662,44 zł	794,93 zł
razem m-cznie	4 035,35 zł	4 842,42 zł
RAZEM ROCZNIE	48 424,20 zł	58 109,04 zł
roczny odpis na ZFŚS	1 093,93 zł	1 093,93 zł
nagrody uznaniowe (3%)	1 453,00 zł	1 743,00 zł
składki pracodawczy	285,37 zł	342,33 zł
nagroda jubileuszowa	od 2 529,68 do 13 491,64 zł	od 3 035,62 do 16 189,96 zł
odprawa	20 237,46 zł	24 284,94 zł
RAZEM ROCZNIE	84 985, 60 zł	101 763,20 zł

Od 2018 r. dodatkowe skutki finansowe z tytułu wypłaty zatrudnionym pracownikom dodatkowego wynagrodzenia rocznego (tzw. „13”):

"13"	3 440,37 zł	4 128,44 zł
składki pracodawcy	675,69 zł	810,83 zł
RAZEM:	4 116,06 zł	4 939,27 zł

Podmiot	Liczba etatów	Stanowiska oraz proponowane mnożniki
Dolnośląski Urząd Wojewódzki	5 etatów	5 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Kujawsko-Pomorski Urząd Wojewódzki	2 etaty	2 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Lubelski Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Lubuski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Łódzki Urząd Wojewódzki	4 etaty	4 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Małopolski Urząd Wojewódzki	5 etatów	5 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Mazowiecki Urząd Wojewódzki	9 etatów	9 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Opolski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8

Załącznik 1 – Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców

Wersja z 31.08.2016 r.

Podkarpacki Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Podlaski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat - inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Pomorski Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Śląski Urząd Wojewódzki	3 etaty	3 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Świętokrzyski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki	1 etat	1 etat – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Wielkopolski Urząd Wojewódzki	5 etatów	5 etatów – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8
Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki	2 etaty	2 etaty – inspektor wojewódzki mnożnik: 1,8

Załącznik 1 – Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców

Wersja z 31.08.2016 r.

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	6 etatów	2 etaty – specjalista mnożnik: 1,5 4 etaty – starszy specjalista mnożnik: 1,8
-----------------------------------	----------	--

Skutki finansowe dla urzędu wojewódzkiego, w którym konieczny jest wzrost zatrudnienia o **jeden etat** (6 urzędów wojewódzkich: Lubuski, Opolski, Podkarpacki, Podlaski, Świętokrzyski, Warmińsko-Mazurski)

2017 r.

101.763,20 zł (czyli ok. 102 tys. zł)

2018 r.

102 tys. zł x 101,8% (wskaźnik CPI) = 103.836 zł

103.836 zł + 4.939,27 zł (tzw. „13”) = ok. 109 tys. zł

2019 r.

109 tys. zł x 102,2% = ok. 112 tys. zł

2020 r.

112 tys. zł x 102,5% = ok. 115 tys. zł

2021 r.

115 tys. zł x 102,5% = ok. 118 tys. zł

2022 r.

118 tys. zł x 102,5% = ok. 121 tys. zł

2023 r.

121 tys. zł x 102,5% = ok. 125 tys. zł

2024 r.

125 tys. zł x 102,5% = ok. 129 tys. zł

2025 r.

129 tys. zł x 102,5% = ok. 133 tys. zł

2026 r.

133 tys. zł x 102,5% = ok. 137 tys. zł

RAZEM: ok. 1.201 tys. zł

Skutki finansowe dla urzędu wojewódzkiego, w którym konieczny jest wzrost zatrudnienia o **dwa etaty** (2 urzędy wojewódzkie: Kujawsko-Pomorski, Zachodniopomorski)

2017 r.

$2 \times 101.763,20 \text{ zł} = \text{ok. } 204 \text{ tys. zł}$

2018 r.

$204 \text{ tys. zł} \times 101,8\% \text{ (wskaźnik CPI)} = 207.672 \text{ zł}$

$207.672 \text{ zł} + 2 \times 4.939,27 \text{ zł (tzw. „13”)} = \text{ok. } 218 \text{ tys. zł}$

2019 r.

$218 \text{ tys. zł} \times 102,2\% = \text{ok. } 223 \text{ tys. zł}$

2020 r.

$223 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 229 \text{ tys. zł}$

2021 r.

$229 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 235 \text{ tys. zł}$

2022 r.

$235 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 241 \text{ tys. zł}$

2023 r.

$241 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 248 \text{ tys. zł}$

2024 r.

$248 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 255 \text{ tys. zł}$

2025 r.

$255 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 262 \text{ tys. zł}$

2026 r.

$262 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 269 \text{ tys. zł}$

RAZEM: ok. 2.384 tys. zł

Skutki finansowe dla urzędu wojewódzkiego, w którym konieczny jest wzrost zatrudnienia o **trzy etaty** (3 urzędy wojewódzkie: Lubelski, Pomorski, Śląski)

2017 r.

$3 \times 101.763,20 \text{ zł} = \text{ok. } 306 \text{ tys. zł}$

2018 r.

$306 \text{ tys. zł} \times 101,8\% \text{ (wskaźnik CPI)} = 311.508 \text{ zł}$

$311.508 \text{ zł} + 3 \times 4.939,27 \text{ zł (tzw. „13”)} = \text{ok. } 327 \text{ tys. zł}$

2019 r.

$327 \text{ tys. zł} \times 102,2\% = \text{ok. } 335 \text{ tys. zł}$

2020 r.

$335 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 344 \text{ tys. zł}$

2021 r.

$344 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 353 \text{ tys. zł}$

2022 r.

$353 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 362 \text{ tys. zł}$

2023 r.

$362 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 372 \text{ tys. zł}$

2024 r.

$372 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 382 \text{ tys. zł}$

2025 r.

$382 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 392 \text{ tys. zł}$

2026 r.

$392 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 402 \text{ tys. zł}$

RAZEM: ok. 3.575 tys. zł

Skutki finansowe dla urzędu wojewódzkiego, w którym konieczny jest wzrost zatrudnienia o **cztery etaty** (1 urząd wojewódzki: Łódzki)

2017 r.

$4 \times 101.763,20 \text{ zł} = \text{ok. } 408 \text{ tys. zł}$

2018 r.

$408 \text{ tys. zł} \times 101,8\% \text{ (wskaźnik CPI)} = 415.344 \text{ zł}$

$415.344 \text{ zł} + 4 \times 4.939,27 \text{ zł (tzw. „13”)} = \text{ok. } 436 \text{ tys. zł}$

2019 r.

$436 \text{ tys. zł} \times 102,2\% = \text{ok. } 446 \text{ tys. zł}$

2020 r.

$446 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 458 \text{ tys. zł}$

2021 r.

$458 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 470 \text{ tys. zł}$

2022 r.

$470 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 482 \text{ tys. zł}$

2023 r.

$482 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 495 \text{ tys. zł}$

2024 r.

$495 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 508 \text{ tys. zł}$

2025 r.

$508 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 521 \text{ tys. zł}$

2026 r.

$521 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 535 \text{ tys. zł}$

RAZEM: ok. 4.759 tys. zł

Skutki finansowe dla urzędu wojewódzkiego, w którym konieczny jest wzrost zatrudnienia o **pięć etatów** (3 urzędy wojewódzkie: Dolnośląski, Małopolski, Wielkopolski)

2017 r.

$5 \times 101.763,20 \text{ zł} = \text{ok. } 509 \text{ tys. zł}$

2018 r.

$509 \text{ tys. zł} \times 101,8\% \text{ (wskaźnik CPI)} = 518.162 \text{ zł}$

$518.162 \text{ zł} + 5 \times 4.939,27 \text{ zł (tzw. „13”)} = \text{ok. } 543 \text{ tys. zł}$

2019 r.

$543 \text{ tys. zł} \times 102,2\% = \text{ok. } 555 \text{ tys. zł}$

2020 r.

$555 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 569 \text{ tys. zł}$

2021 r.

$569 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 584 \text{ tys. zł}$

2022 r.

$584 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 599 \text{ tys. zł}$

2023 r.

$599 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 614 \text{ tys. zł}$

2024 r.

$614 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 630 \text{ tys. zł}$

2025 r.

$630 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 646 \text{ tys. zł}$

2026 r.

$646 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 663 \text{ tys. zł}$

RAZEM: ok. 5.912 tys. zł

Skutki finansowe dla urzędu wojewódzkiego, w którym konieczny jest wzrost zatrudnienia o **dziewięć etatów** (1 urząd wojewódzki: Mazowiecki)

2017 r.

$9 \times 101.763,20 \text{ zł} = \text{ok. } 916 \text{ tys. zł}$

2018 r.

$916 \text{ tys. zł} \times 101,8\% \text{ (wskaźnik CPI)} = 932.488 \text{ zł}$

$932.488 \text{ zł} + 9 \times 4.939,27 \text{ zł (tzw. „13”)} = \text{ok. } 977 \text{ tys. zł}$

2019 r.

$977 \text{ tys. zł} \times 102,2\% = \text{ok. } 999 \text{ tys. zł}$

2020 r.

$999 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.024 \text{ tys. zł}$

2021 r.

$1.024 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.050 \text{ tys. zł}$

2022 r.

$1.050 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.077 \text{ tys. zł}$

2023 r.

$1.077 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.104 \text{ tys. zł}$

2024 r.

$1.104 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.132 \text{ tys. zł}$

2025 r.

$1.132 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.161 \text{ tys. zł}$

2026 r.

$1.161 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 1.191 \text{ tys. zł}$

RAZEM: ok. 10.631 tys. zł

Załącznik 1 – Metodologia wyliczenia kosztów zatrudnienia dodatkowych pracowników w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców

Wersja z 31.08.2016 r.

Skutki finansowe dla wszystkich urzędów wojewódzkich w związku z koniecznością zatrudnienia dodatkowych pracowników

	Urzędy wojewódzkie z 1 etatem	Urzędy wojewódzkie z 2 etatami	Urzędy wojewódzkie z 3 etatami	Urzędy wojewódzkie z 4 etatami	Urzędy wojewódzkie z 5 etatami	Urzędy wojewódzkie z 9 etatami	Razem
2017 r.	6 x 102 tys. zł = 612 tys. zł	2 x 204 tys. zł = 408 tys. zł	3 x 306 tys. zł = 918 tys. zł	408 tys. zł	3 x 509 tys. zł = 1.527 tys. zł	916 tys. zł	4.789 tys. zł
2018 r.	6 x 109 tys. zł = 654 tys. zł	2 x 218 tys. zł = 436 tys. zł	3 x 327 tys. zł = 981 tys. zł	436 tys. zł	3 x 543 tys. zł = 1.629 tys. zł	977 tys. zł	5.113 tys. zł
2019 r.	6 x 112 tys. zł = 672 tys. zł	2 x 223 tys. zł = 446 tys. zł	3 x 335 tys. zł = 1.005 tys. zł	446 tys. zł	3 x 555 tys. zł = 1.665 tys. zł	999 tys. zł	5.233 tys. zł
2020 r.	6 x 115 tys. zł = 690 tys. zł	2 x 229 tys. zł = 458 tys. zł	3 x 344 tys. zł = 1.032 tys. zł	458 tys. zł	3 x 569 tys. zł = 1.707 tys. zł	1.024 tys. zł	5.369 tys. zł
2021 r.	6 x 118 tys. zł = 708 tys. zł	2 x 235 tys. zł = 470 tys. zł	3 x 353 tys. zł = 1.059 tys. zł	470 tys. zł	3 x 584 tys. zł = 1.752 tys. zł	1.050 tys. zł	5.509 tys. zł
2022 r.	6 x 121 tys. zł = 726 tys. zł	2 x 241 tys. zł = 482 tys. zł	3 x 362 tys. zł = 1.086 tys. zł	482 tys. zł	3 x 599 tys. zł = 1.797 tys. zł	1.077 tys. zł	5.650 tys. zł
2023 r.	6 x 125 tys. zł = 750 tys. zł	2 x 248 tys. zł = 496 tys. zł	3 x 372 tys. zł = 1.116 tys. zł	495 tys. zł	3 x 614 tys. zł = 1.842 tys. zł	1.104 tys. zł	5.803 tys. zł
2024 r.	6 x 129 tys. zł = 774 tys. zł	2 x 255 tys. zł = 510 tys. zł	3 x 382 tys. zł = 1.146 tys. zł	508 tys. zł	3 x 630 tys. zł = 1.890 tys. zł	1.132 tys. zł	5.960 tys. zł
2025 r.	6 x 133 tys. zł = 798 tys. zł	2 x 262 tys. zł = 524 tys. zł	3 x 392 tys. zł = 1.176 tys. zł	521 tys. zł	3 x 646 tys. zł = 1.938 tys. zł	1.161 tys. zł	6.118 tys. zł
2026 r.	6 x 137 tys. zł = 822 tys. zł	2 x 269 tys. zł = 538 tys. zł	3 x 402 tys. zł = 1.206 tys. zł	535 tys. zł	3 x 663 tys. zł = 1.989 tys. zł	1.191 tys. zł	6.281 tys. zł
Razem:	7.206 tys. zł	4.768 tys. zł	10.725 tys. zł	4.759 tys. zł	17.736 tys. zł	10.631 tys. zł	55.825 tys. zł

Skutki finansowe dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w związku z koniecznością wzrostu zatrudnienia w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców o **dwa etaty z mnożnikiem 1,5 oraz cztery etaty z mnożnikiem 1,8**

2017 r.

$2 \times 84.985,60 \text{ zł} + 4 \times 101.763,20 \text{ zł} = \text{ok. } 578 \text{ tys. zł}$

2018 r.

$578 \text{ tys. zł} \times 101,8\% \text{ (wskaźnik CPI)} = 588.404 \text{ zł}$

$588.404 \text{ zł} + 2 \times 4.116,06 \text{ zł (tzw. „13”)} + 4 \times 4.939,27 \text{ zł (tzw. „13”)} = \text{ok. } 617 \text{ tys. zł}$

2019 r.

$617 \text{ tys. zł} \times 102,2\% = \text{ok. } 631 \text{ tys. zł}$

2020 r.

$631 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 647 \text{ tys. zł}$

2021 r.

$647 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 664 \text{ tys. zł}$

2022 r.

$664 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 681 \text{ tys. zł}$

2023 r.

$681 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 699 \text{ tys. zł}$

2024 r.

$699 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 717 \text{ tys. zł}$

2025 r.

$717 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 735 \text{ tys. zł}$

2026 r.

$735 \text{ tys. zł} \times 102,5\% = \text{ok. } 754 \text{ tys. zł}$

RAZEM: ok. 6.723 tys. zł

Koszt zakupu wyposażenia biurowego dla jednego stanowiska pracy	
Kontener mobilny z 3-szufladami	455,10 zł
Krzesło obrotowe	553,50 zł
Biurko	590,40 zł
Szafa aktowa	615 zł
Komputer	6.642 zł
Drukarka	1.476 zł
Skaner	307,50 zł
Czytnik linii papilarnych	7.749 zł
Czytnik dokumentów	6.396 zł

Liczba stanowisk pracy do wyposażenia					
Urząd Wojewódzki	Liczba zestawów biurowych: kontener, krzesło, biurko i szafa	Liczba zestawów komputerowych: komputer, drukarka i skaner	Liczba czytników linii papilarnych	Liczba czytników dokumentów	Suma
	Koszt 2.214 zł	Koszt 8.425,50 zł	Koszt 7.749 zł	Koszt 6.396 zł	
Dolnośląski Urząd Wojewódzki 5 etatów	5 x 2.214 zł = 11.070 zł	5 x 8.425,50 zł = 42.127,50 zł	5 x 7.749 zł = 38.745 zł	5 x 6.396 zł = 31.980 zł	123.922,50 zł

Załącznik 2 – Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców

Wersja z 31.08.2016 r.

Kujawsko-Pomorski Urząd Wojewódzki 2 etaty	2 x 2.214 zł = 4.428 zł	2 x 8.425,50 zł = 16.851 zł	2 x 7.749 zł = 15.498 zł	2 x 6.396 zł = 12 792 zł	49.569 zł
Lubelski Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 8.425,50 zł = 25.276,50 zł	3 x 7.749 zł = 23.247 zł	3 x 6.396 zł = 19.188 zł	74.353,50 zł
Lubuski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	8.425,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	24.784,50 zł
Łódzki Urząd Wojewódzki 4 etaty	4 x 2.214 zł = 8.856 zł	4 x 8.425,50 zł = 33.702 zł	4 x 7.749 zł = 30.996 zł	4 x 6.396 zł = 25 584	99.138 zł
Małopolski Urząd Wojewódzki 5 etatów	5 x 2.214 zł = 11.070 zł	5 x 8.425,50 zł = 42.127,50 zł	5 x 7.749 zł = 38.745 zł	5 x 6.396 zł = 31.980 zł	123.922,50 zł
Mazowiecki Urząd Wojewódzki 9 etatów	9 x 2.214 zł = 19.926 zł	9 x 8.425,50 zł = 75.829,50 zł	9 x 7.749 zł = 69.741 zł	9 x 6.396 zł = 57.564 zł	223.060,50 zł
Opolski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	8.425,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	24.784,50 zł

Załącznik 2 – Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców

Wersja z 31.08.2016 r.

Podkarpacki Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	8.425,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	24.784,50 zł
Podlaski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	8.425,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	24.784,50 zł
Pomorski Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 8.425,50 zł = 25.276,50 zł	3 x 7.749 zł = 23.247 zł	3 x 6.396 zł = 19.188 zł	74.353,50 zł
Śląski Urząd Wojewódzki 3 etaty	3 x 2.214 zł = 6.642 zł	3 x 8.425,50 zł = 25.276,50 zł	3 x 7.749 zł = 23.247 zł	3 x 6.396 zł = 19.188 zł	74.353,50 zł
Świętokrzyski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	8.425,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	24.784,50 zł
Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki 1 etat	2.214 zł	8.425,50 zł	7.749 zł	6.396 zł	24.784,50 zł
Wielkopolski Urząd Wojewódzki 5 etatów	5 x 2.214 zł = 11.070 zł	5 x 8.425,50 zł = 42.127,50 zł	5 x 7.749 zł = 38.745 zł	5 x 6.396 zł = 31.980 zł	123.922,50 zł

Załącznik 2 – Metodologia wyliczenia kosztów utworzenia nowych stanowisk pracy w poszczególnych urzędach wojewódzkich oraz w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców

Wersja z 31.08.2016 r.

Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki 2 etaty	2 x 2.214 zł = 4.428 zł	2 x 8.425,50 zł = 16.851 zł	2 x 7.749 zł = 15.498 zł	2 x 6.396 zł = 12 792 zł	49.569 zł
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców 6 etatów	6 x 2.214 zł = 13.284 zł	6 x 8.425,50 zł = 50.553 zł	0	0	63.837 zł

Załącznik 3 – Metodologia wyliczenia kosztów pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach oraz kosztów transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania

Wersja z 31.08.2016 r.

Koszty pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach

2017 r.

1.260 tys. zł

2018 r.

1.260 tys. zł x 101,8% (wskaźnik CPI) = ok. 1.283 tys. zł

2019 r.

1.283 tys. zł x 102,2% = ok. 1.312 tys. zł

2020 r.

1.312 tys. zł x 102,5% = ok. 1.345 tys. zł

2021 r.

1.345 tys. zł x 102,5% = ok. 1.379 tys. zł

2022 r.

1.379 tys. zł x 102,5% = ok. 1.414 tys. zł

2023 r.

1.414 tys. zł x 102,5% = ok. 1.450 tys. zł

2024 r.

1.450 tys. zł x 102,5% = ok. 1.487 tys. zł

2025 r.

1.487 tys. zł x 102,5% = ok. 1.525 tys. zł

2026 r.

1.525 tys. zł x 102,5% = ok. 1.564 tys. zł

RAZEM: ok. 14.019 tys. zł

Koszty transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania

2017 r.

2.000 zł

2018 r.

2.000 zł x 101,8% (wskaźnik CPI) = ok. 2.036 zł

2019 r.

2.036 zł x 102,2% = ok. 2.081 zł

2020 r.

2.081 zł x 102,5% = ok. 2.134 zł

2021 r.

2.134 zł x 102,5% = ok. 2.188 zł

2022 r.

2.188 zł x 102,5% = ok. 2.243 zł

2023 r.

2.243 zł x 102,5% = ok. 2.300 zł

Załącznik 3 – Metodologia wyliczenia kosztów pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców zidentyfikowanych jako osoby należące do grupy o szczególnych potrzebach oraz kosztów transportu cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania

Wersja z 31.08.2016 r.

2024 r.

2.300 zł x 102,5% = ok. 2.358 zł

2025 r.

2.358 zł x 102,5% = ok. 2.417 zł

2026 r.

2.417 zł x 102,5% = ok. 2.478 zł